

Розділ 1. Не бездомна

Це історія дівчини, що планувала прожити звичайне щасливе життя. Вона народилася привабливою, але під дуже норовливою зіркою. І доля весь час кидала їй виклик, наче випробовувала тендітне створіння на міцність. Отож звернімо увагу на її в'юнкий життєвий шлях та, на мить, забудемо про сірі будні...

– Пішов геть! Дістали вже ці п'яниці й наркомани, – гримнув чоловік, скидаючи пакет зі сміттям до бака.

Осінній вечір був дуже незатишним. Поривчасто дув сирий пронизливий вітер, а сполохана тінь кинулась навтьоки. Та в напівтемряві хазяйновитий житель висотного будинку зрозумів, що то дитина й автоматично схопив її за рукав.

– Стій, кажу! – капюшон, під вітром, злетів з русявої голови й Тимур побачив дівчинку: невисоку, струнку, з величезними переляканими очима.

Вона хотіла вирватись, але сили були нерівні, а ще від неї зовсім не тхнуло вулицею. Навпаки, дитина пахла ромашковим шампунем, і навіть під світлом дворового ліхтаря можна було помітити, що дівчинка дуже вродлива.

– Пустіть, будь ласка, я більше ніколи сюди не прийду! – намагалось вирватися дівча. – Я ж нічого не зробила!

– Хто ти? Що робиш біля сміттєвих баків так пізно? Тобі що дня не вистачає збирати макулатуру? – обурювався житель висотки.

– Та не збирала я макулатуру. Просто шукала щось поїсти...

– Ти що бездомна? – здивувався Тимур, а ще подумав про те, що вона повинна гарно співати. Навіть зараз, коли дитина була страшенно перелякана, її голос звучав мелодійно.

– Так! Ні... – перестала сіпатися незнайомка з ароматом ромашки.

– Тобто сама ще не визначилась? Втекла від батьків, за коханцем у

велике місто, а він кинув? – адвокат Буянов раптом пригадав фільм «Красуня» з Джулією Робертс.

– Ні! Відпустіть, я піду, – трохи заспокоїлась дівчина відчуваючи, що цей чоловік не становить для неї загрози.

– Та як же відпустити, коли голодна? Я наполохав і ти не встигла знайти нічого в смітнику. Тим більше, що наші «постійні клієнти» вже досконало все вигребли. Ці інтелектуали слідкують за баками, чітко, по розкладу. Пішли, в мене залишився шматок піци. Зігрієшся й поїси...

– Дякую, я не можу, – хотіла забрати руку дівчина, але Тимур притримував доволі надійно так, щоб не втекла.

– Чого це? Мене побачила й перехотіла? Ходімо. У шлунка сорому немає, а мозок якимось переживе, – прочитав нотацію адвокат і рипнувся до свого під'їзду.

– Та не піду я лякати Ваших дітей. Ще й дружина, посеред ночі, такій гості не зрадіє. Навіщо Вам неприємності, шановний? – після цих слів Тимур нізащо не відпустив би дівча без пізньої вечері.

«Дійсно, бездомні наразі стають все більш виховані. Це вже навіть цікаво!» подумав він і посміхнувся:

– Не біда, бо моя дружина й діти далеко звідси, тому не образяться. Пішли-пішли. Руки он, як у жабеняти, холодні.

Дівчинка мовчки знизала плечима та згодилась, адже при слові «піца» вона навіть здригнулась, а чоловік все ще завбачливо тримав її за рукав куртки.

В ліфті він, знову й знову, вивчав «не бездомну» та вже розумів, що перед ним не дитина. Як на його професійний погляд, красуні з-за смітєвих баків було років вісімнадцять або навіть трішки більше. Просто від такого життя вона тендітна, наче колібрі. Ось чому в п'їтми він сприйняв її за бездомного доходягу.

У передпокої гостинний хазяїн допоміг неочікуваній гості зняти куртку

й подав капці.

– Тут ванна кімната. Мий руки та прямуй до кухні, за стіл, – замкнув він двері та хотів, за звичкою, кинути ключі на столик, але передумав і сховав до кишені. При цьому жесті дівчина прилипла всім тілом до дверей та знову затремтіла.

– Що ви збираєтеся робити? Я кричатиму... – її прекрасні смарагдові очі збільшилися вдвічі й було видно, як шалено пульсує під кофтинкою перелякане серце.

– Хто ж тебе так налякав у настільки короткому ще житті? Я не гвалтівник, дуже мені це треба! Йди помий руки, а я піду каву зварю, – кинув чоловік ключі на стійку й тоді дівча згодилось піти вмитися.

Тимур вже наливав з турки каву в чашки, коли до кухні зайшла дійсно неймовірної краси юна принцеса, з-під сміттєвих баків, і тихо сіла на вказане місце. По тих яскравих очах дівчини було видно, що аромати піци й кави будять в ній первісні інстинкти. Навіть якби вона дуже постаралась, то нізащо не змогла б втримати у собі страшенного голоду і бажання накинутись на кусочок сирної насолоди та зігрітись ароматним напоєм.

Маленькими ковточками хазяїн теплої оселі попивав каву та ввічливо чекав, доки красуня тремтячими від холоду руками подужає шматочок піци. Періодично, щоб запити, вона виховано протирала пальчики серветкою, а Тимура вже просто розбирала цікавість: хто перед ним? Ну, не схожа вона на вуличну посіпаку!

Наразі дівчинка з'їла свій шматок, але в коробці ще залишився один великий кусень.

– Доїдай, якщо хочеш. Мені то буде зайве, – жартома показав на накачане тіло чоловік.

– Ні, дякую. Я вже не можу. Другий день тільки на воді з бюветів живу. Мабуть, тому й зсохлася, – теж пожартувала, чи може пожалілась гостя, що вже зігрілася за столом.

– Ну, тепер розповісти: що з тобою сталося? – не відставав від неї Тимур.

Від підлоги з підігрівом йшло дбайливе тепло, а дівчина хоч і була ще доволі напруженою, та вже часто кліпала довгими віями, щоб не заснути.

– Немає чого розповідати. Дякую за частування. Перепрошую, можна я вже піду? – хотіла піднятися вона, але розумний дорослий чоловік, що теж мав доньку, миттю похитав головою й відповів:

– Та куди ж ти підеш посеред ночі? Ще скривдять десь...

Більше він не встиг нічого сказати, бо гостя залилась гіркими сльозами й адвокат зрозумів, що її вже скривджено.

– Ну, от і маєш. Чому у вас жінок з теплом і затишком завжди дружать сльози?

Він підвівся та налив з глечика прохолодної джерельної води й подав тій, що здригалась від ридань.

– Тримай! І розкажи все, що з тобою зробили. Я не лікар, а лише адвокат; та кажуть, що непоганий. Тому, в будь-якому випадку, зможу дати пораду.

Тимур повернувся на своє місце, навпроти, й застиг у чеканні. Скоріше за все, дівчині не було чого втрачати, а може вона дійсно відчувала тут добро й тому протерла свої мокрі смарагди та тяжко зітхнула.

– Не знаю: навіщо воно Вам, пане, але розповім. Все одно ми більше ніколи не побачимось, то чом би й ні? – міркувала вголос заплакана красуня й почала: – Я не бездомна і не побираюсь. Навпаки, я студентка другого курсу факультету журналістики, з КПІ. Народилася в Харкові, але маму ніколи не бачила. Вона померла, народжуючи мене. А тато, мабуть, не хотів залишатись поряд зі своїм смутком, тому перебрався до своїх батьків, сюди в передмістя. Він був художником і дуже любив малювати пейзажі. Але все більше пив і минулого року його не стало, втопився в місцевій річці. Я вже тоді вступила до політеху, та в мене ще

залишались дідусь і бабуся. Донедавна. Три тижні тому не стало й дідуся. Гроші в мене були, бо я багато перекладаю українською, а ще веду власний блог. Тому й жила не в гуртожитку, а в орендованій готельці. Вона крихітна, але працювати й навчатись в тиші краще. Та бабуня захворіла і я вирішила залишити окреме житло й повернутись до гуртожитку, щоб заробленим допомагати їй. Зателефонувала брокерці, з якою вклала угоду. Але вона сказала, що приймати житло повинен господар і скинула фото. Я його і в телефоні злякалась, а коли прийшов – почав качати права. Вимагав доплату за знищені меблі. Та вони в нього такими й були. Навпаки, я їх навіть трішки відмила. А потім... Він накинувся на мене й згвалтував. Я думала, що помираю, але схопила вазу та стукнула його по голові. Здається, я його вбила. Саме тому вже дві доби ховаюсь, бо скоріше за все, мене розшукує поліція. А я не хочу до тюрми, та й бабуся без мене пропаде...

Дівчина виконала прохання хазяїна дому і знову, обхопивши голівку обома руками, залилась гіркими сльозами, Її маленьке тіло здригалось і адвокат не знав: що йому наразі робити? Адже заспокоювати дівчину обіймами він не мав права. А ще Тимур розумів, що виносячи сьогодні сміття, він знайшов біля під'їзду чужу велику біду. І усвідомлював, що навіть без виконання адвокатської присяги – нізащо не залишить все, як є. Звичайно, незнайомка могла все це вигадати, але як професіонал, Буянов відчував в її словах чистісіньку правду. Тому зараз просто терпляче чекав кінця дівочої істерики.

Розділ 2. Скривджене пташеня

На годиннику була друга година ночі. Тимур вже не відмовився б від здорового сну, бо вранці йому треба до суду, а потім ще й звіти по закінчених справах писати. Але ж перед ним, за столом, сидить і ридає від свого горя дівчинка, що на рік молодша за його власну доньку. Ось тільки Саманта, з матір'ю та старшим братом, знаходяться в Лондоні. Вони живуть на одній з респектабельних вулиць англійської столиці й, скоріше за все, їм нічого подібного не загрожує.

А це бідолашне маленьке дівча, що по черзі втрачало своїх близьких, навіть намагається навчатися й працювати. Та страшний навколишній світ чомусь підкидає їй все жахливіші страждання. Ну а він, старший

радник юстиції Буянов Тимур Анварович, учора ввечері пішов викидати сміття та й побачив біля під'їзду її – голодну й холодну, наче пташку, що випала з гнізда. І що це він весь час порівнює її з пташенням? Але ж вона дійсно дуже схожа на маленьке скривджене створіння, яке ще не бачило своїми крилами неба, а життя вже давить його до землі...

– Ну, все досить. Я хотів би тебе пожаліти, але не маю права наближатись. І не тому, що боюся відповідальності; а тому, що це знову тебе образить. Вибач, така в мене професія, знати як себе вести. Пропоную наступне: до ранку ти поспиш у вітальні, тут вже залишилось небагато часу. У мене всі двері замикаються на ключі. Тому, якщо хочеш, замкнись зсередини. Бо куди ти підеш в такому стані? – включив у собі тата Тимур.

Від ридань красивий голосок дівчини тремтів і переривався:

– Я не можу. Я боюсь...

– Кого, мене? Але ж я вже сто разів міг би повторити «подвиг» того виродка. Та я лише слухаю й намагаюсь зрозуміти: як тобі допомогти. Тому йди до ванної, там є свіжі рушники, а потім замикайся і спи до ранку. Ранок завжди мудріший за вечір. Ну, хіба що за твоїми бідами я зовсім забув про ввічливість. Тобі звісно байдуже, та я представляюсь. Мене звати Тимур Анварович, а тебе?

Дівчинка уважно подивилась смарагдовими блюдцями очей на Тимура так, наче зважувала: чи можна йому сказати справжнє ім'я. А потім знову протерла мокрі щічки й сказала:

– Кіра Корабльова, пане. Саме так записано у мене в паспорті. Не знаю, чи варто зараз говорити, що мені приємно з Вами познайомитись? Але так. Бо за вечір Ви зробили для мене більше, ніж будь-хто: нагодували, вислухали, та ще й дах над головою до ранку запропонували. Дякую Вам безмежно.

– Ну, безмежно не треба, але будь ласка. Тільки ж ти вранці не тікай, наче та Попелюшка. Я хочу допомогти тобі зняти гріх з душі за вигадане вбивство. Як правило, такі тварюки дуже живучі. Тому скажи мені адресу, де ти жила і я зможу встановити необхідні факти

інциденту.

– Правда? – зраділо «пташеня». – Вулиця Борщагівська 23, квартира 59.

– А прізвища, що було вказане в Угоді ти, звісно, не пам'ятаєш? – тепер включив адвоката Тимур.

– Угоду я вклала з брокером. У неї було доручення, – чітко розуміла закон дівчина.

– Добре. То хоча б назву агенції пригадати можеш?

– Певно, що так. Її в столиці знають всі – «Барбарис» називається.

– Ясно. Ну, це вже щось. Бачиш, не все так погано. Іди спати, а коли прокинешся, я вже буду знати: хто твій кривдник і чи живий. Хоча запевняю тебе: таким покидькам одного удару по голові точно недостатньо.

Дівчина встала, поставила чашку до мийки й хотіла погосподарювати, але Тимур відмовився.

– Не напружуйся. В мене є кому мити посуд, – попестив рукою він посудомийну машину й додав: – Знаєш, я радий, що побачив тебе біля баків. А то втрапила б ще в якусь халепу. Спокійної ночі, дитино!

Адвокат Буянов намагався завжди тримати слово. Та сьогодні вночі він виконав би будь-які незаплановані дії, аби з'ясувати обставини описані дівчиною, що притихла на дивані в його вітальні. І він виконав. Але Тимурові необхідно було порадитись з потерпілою. Адже рецидивіст, що недавно повернувся з чергової відсидки – нападом на Кіру, знову заробив собі строк. От тільки чи захоче дівчинка свідчити? Про це він повинен запитати в неї особисто.

Після вчорашнього мокрого й вітряного вечора настав яскравий сонячний ранок. З деяких часів таке бувало часто. Налетить на столицю нестримний вітер, наламає дерев, інколи навіть пошкодить чиєсь авто, а новий день приходить лагідний та сонячний, наче нічогісінько й не було. Отоді вже комунальники, ноги в руки, і давай усувати наслідки негоди. Щось схоже відбувалось і минулої доби.

Коли юна й красива гостя вранці з'явилась на порозі кухні, Тимур навіть позаздрив їй. Дитина, що два дні бігала містом без крихти в роті, а потім гаряче ридала вночі у нього за столом – наразі виглядала так, наче зійшла з картини якогось талановитого художника. Величезні смарагдові очі дівчини, з-під густих довгих вій виглядали так, наче й не пам'ятали вечірнього смутку. Вона повела шовковими брівками та з пухких, мов намальованих губенят, злетіло чарівне:

– Доброго ранку, Тимуре Анваровичу!

Від тональності її голосу, адвоката навіть в жар кинуло.

– Доброго, Кіро! Сідайте поснідаємо. А ще мені треба поставити Вам кілька запитань, – ввічливо сказав Тимур, на що красуня жартома відповіла:

– Дивно. В книжках пишуть, що коли дівчина проведе ніч в домі чоловіка – вони переходять на «ти». А в нас з Вами все йде у зворотному порядку. Вчора Ви говорили мені «ти», а сьогодні чомусь з'явилося оце «ви». Прошу: не треба! Мені приємніше вчорашнє спілкування. І дякую, я дуже добре виспалась. У Вас чудовий диван: м'якенький та зручний...

Адвокат щиро посміхнувся й відчув себе справжнім чоловіком. Ні, не збудженим, просто приємно бути потрібним комусь слабшому. Бо через від'їзд родини, він вже давно залишався лише радником та захисником у суді.

– Ми з диваном дуже раді, що ти добре відпочила. І так, я не буду втрачати твоєї довіри отим «ви». Сідай, я вмю готувати прекрасну яєшню з беконом.

– Тимуре Анваровичу, але ж я Вас зовсім об'їм. Мені незручно, бо не маю чим віддячити, – засоромилась дівчина, а Буянов знову відчув, як на серці забриніла тепла струна.

– Тримай тарілку. Ти мариновані корнішончики любиш? – намагався не звертати уваги на дитячі дурниці дорослий чоловік.

– Страшенно люблю. Ми з бабунею, в сезон, їх часто в баночки запахуємо. А взимку вони такі смачні, – нещасна вчора дівчина посміхалась зараз так, наче поряд дійсно відчувала рідну людину.

І знову всередині у Тимура защеміло, ніби й вона була йому рідною. Він дістав кілька огірочків та обережно поклав на тарілку дитини.

– Дякую, досить. А що Ви хотіли в мене спитати? – терпляче чекала Кіра інформацію про тварюку з готельки, яку він пообіцяв їй уночі.

– Дізнався я все про твого кривдника. Живий-здоровий та чекає: коли ми з тобою замкнемо його на новий строк, – відповів на її очікування адвокат. Ну, й звичайно, він отримав підтвердження особи своєї нічної гості. Саме тому, як ввічлива людина, зранку перейшов у спілкуванні на «ви».

Тепер маленька пташка звела до купи свої тендітні брівки, наче в неї заболіло все відразу й тихо відповіла:

– Я не хочу нічого цього, Тимуре Анваровичу. Тільки б забути. Головне, що він живий, а я невинна. Мені цього досить...

– Добре. Я не маю ніякого права тебе змушувати. Але ж виродок зробить те саме знову й знову. Постраждають такі ж невинні, як ти. Невже тобі це байдуже? – професійно вмів домовлятися зі свідком кримінального злочину Буянов.

– Ні, не байдуже. Але я не можу. Пробачте, будь ласка. Я вже, мабуть, піду. Мені треба до бабусі зателефонувати. І на заняття йти. Дякую за все, що Ви для мене зробили. Ви гарна людина, Тимуре Анваровичу, і я буду пам'ятати Вас завжди.

– Кіро, ти так урочисто прощаєшся, наче відлітаєш на іншу планету. Може ще й зустрінемося колись. Місто ж у нас маленьке! Буду потрібен, ось телефонуй, – він дав дівчинці свою ламіновану візитку та зачинив за нею двері.

Це дивно, але наразі адвокату здалося, наче в нього дійсно забрали щось дуже важливе й дороге.

Розділ 3. Дві біди

В навчальному корпусі було тихо та небагатолюдно, бо ще йшли заняття.

– Корабльова, де ти вештаєшся цілих дві доби? Ми тут всі тебе обшукалися. Ти тільки не переживай сильно, але телефонували з твого Зарічного. Бабця в лікарні померла і, крім тебе, її нікому поховати. Тому йди до свого керівника та оформляй короткострокову відпустку. Проблем не буде, я розпорядився. Отже ж біда за бідою в тебе взагалі! – це було перше, що почула дівчина в коридорі вишу від декана кафедри журналістики та знову розплакалась.

Складалося таке враження, що невідома сила загартовує це дитя, щонайменше, для якоїсь міжзоряної місії. А як іще можна схарактеризувати все те, що відбувається з юною студенткою Кірою Корабльовою? Залишалось лише сподіватись, що окрім неї самої тепер немає нікого в світі, хто ще міг би зіпсувати їй життя. Але ж і жодної рідної людини на землі у бідолашної теж не залишилося! Кіра протерла свої красиві очі, гордо підняла гарненьку біляву голівку та й пішла виконувати наказане.

Селяни поспівчували дівчинці й дещо допомогли. По традиції таких місць, літні жінки зібрали продукти та накрили поминальний стіл. Місцевий батюшка відспівав стареньку односелицю, не дуже дорого, та й поховали її у могилці разом з чоловіком, тому місця шукати не довелося. Так і залишилась Кіра в неповних дев'ятнадцять літ зовсім без рідні.

На чистеньку хатинку миттю знайшлися охочі покупці та й Кіра з радістю продала б місце, де залишались лише сумні спогади. Звісно, треба почекати: чи не з'являться інші спадкоємці. Але наскільки дівчині було відомо, таких охочих не знайти. Та вона вже нікуди не поспішала. Просто повернулась до столиці та й поринула з головою в навчання. Зрозуміло, що через події останнього місяця, майбутня журналістка дуже відстала і потрібно було докласти неабияких зусиль, щоб наздогнати та піти далі в необхідній для неї науці.

Після життя в поганенькій, але окремій квартирі, Кірі дуже важко було зосередитись на навчанні в кімнаті з сусідкою. До Ліки весь час приходили хлопці з гітарою, колою та перезаписували пісні. Наразі дівчині було вже не до блогерства. Тут хоч би якось почитати конспекти та не нахапатись негативних оцінок і тому Кіра частенько тепло вдягалась та зависала в великому парку біля КПІ.

Якось вона засиділась допізна на лавці зовсім одна і не відчула, як до неї підсів незнайомець.

– Студенточко, привіт! – почула вона неприємний чоловічий голос та підняла голову.

– Привіт. Вибачте, мені вже потрібно йти, – почала складати вона книжки, але чоловік з неприємним голосом, навіть не збирався прощатися з красивою студенткою.

– Куди ж ти? Зажди! Хіба нам не знайдеться про що поговорити? – міцно схопив її за руку невідомий. Добре, що на Кірі було пальто, бо якби він отак вчепився влітку, то залишилися б ще ті синці. Дівчина намагалась вирватись, але сильний залицяльник не відпустив її. – Ти дивись яка гаряча та заманлива!

– Будь ласка, відпустіть! Що Ви від мене хочете? – билась в його руках Кіра й, тим самим, лише розбурхувала апетит збоченця.

– Дивачка! А що всі хочуть від таких, як ти? Звісно, здійснення мрій. А для такої гарної приманки – у мене їх ціла прірва...

Кіра пронизливо закричала та він здавив їй горло і маленька пташка захрипіла, хоч до них уже мчали два поліціанти. Один відходив нахабі гумовою палицею по спині, а інший замкнув його руки в наручники.

– Ворушись, Отелло хрінів! Дівчино, Ви в порядку? – запитав поліціант, а Кіра потерла шию та зітхнула:

– Дякую, що допомогли. Так, я в порядку. Як завжди. Лише цікаво: чому я маю ім'я «вічної біди»?

Друга біда жила в гарному сучасному будинку, серед поважних сусідів, в затишку й теплі. Але з кожним прожитим днем адвокат Буянов відчував все більшу пустку в своїй самотній душі. В квартирі стояла німа тиша, нагальних справ не було, тому він вирішив зателефонувати дружині. Краще так, ніж бачити на екрані її розмальоване обличчя. Бо після того, що він дізнався від їх власної дочки, дивитися в очі Вікторії було гидко. Так, ця жінка народила йому двох дітей та прожила з ним у шлюбі двадцять років. Але наразі жила з молодим стриптизером і навіть не приховувала того сорому. Тимур почув її награно веселий голос та скривився:

– Привіт, коханий! Чого тобі?

– Привіт, Віко. Взагалі-то нічого, я просто хотів спитати про дітей. Тому й телефоную, – у Буянова сьогодні зовсім не було настрою для зайвого лицемірства.

– Ха! Ти ще пам’ятаєш, що маєш від мене двох дітей? Хоча, судячи з грошових переказів, не забув. Дякую! – від спілкування з тим жиголом, Вікторія ставала все нестерпнішою.

Адвокат тяжко зітхнув і продовжив:

– Тобто гроші ти отримуєш від мене, а спиш з іншим? Віко, чому стриптизер? Що на все Сполучене Королівство для тебе не знайшлося більш достойної людини?

– Буянов, от чому ти завжди такий нудний? Скільки пам’ятаю: все бу-бу-бу... Це в тебе вічне покликання: захищати різних покидьків та вагітних повій. А з ним я радію життю! – запевнила дружина Тимура і він не витримав:

– Знаєш, я тут подумав: якщо вже я тобі такий бридкий, то розлучімося! Бо бути чоловіком настільки багатогранної особи стає якось незручно.

На іншому кінці зв’язку спочатку притихли, а потім Тимур почув непідробний щасливий сміх:

– Та з радістю, Буянов! Я ж все одно залишуся тут назавжди. А ти мені,

як тягар у житті. Висилай папери. Все, що завгодно підпишу, тільки б тебе не бачити й не чути. І гроші можеш залишити при собі. Теж мені розкіш! Едик працює, Сем уже закінчує навчання, а мій Чарлік за виступ має стільки бабок, що тобі й не снилося...

– Віко, я батько. Тому гроші дітям надсилатиму й надалі. Це не обговорюється. Але мені просто цікаво. Скажи: як себе почуває твоя гордість і егоїзм при думці, що тим Чарліком користуються інші жінки? Чи тобі байдуже, аби «бабки» приносив? – вирвалося з Буянова назовні наболіле питання, а ще дуже захотілося покінчити з брудною розмовою.

Та вже майже колишня дружина знову дзвінко розсміялася й додала:

– Ти, Буянов, як був селюком, так ним і здохнеш. Це – Європа, дурню, вільний світ! Тому кожен заробляє, як йому хочеться. І ти правий: мені абсолютно байдуже, хто і як любить мого жеребчика. Я навіть пишаюся славою свого красеня. Бо він все одно мій. Тому зав'язуй зі своїми нотаціями та готуй папери. Я заміж за нього вийду!

– Добре, Вікторіє. Я тебе почув. Розлучимось і будеш вигулювати свого песика по Лондону. Як Саманта, готує дипломну? Я ж думав, місце їй тут підібрати до душі – знову сумно зітхнув адвокат.

– Слухай, Буянов! Ти до лікаря звернись, бо вже зовсім серед своїх кримінальних дружків розум втратив. З якого б це дива дитина попхалася назад до тебе? Хіба я для цього все кинула та виховую її, як справжню англійську леді? Не переймайся, придбає дівчинка європейський диплом і без тебе. Бережи себе, «коханий»!

Вікторія кинула слухавку й Тимур чомусь подумав: «Господи, яку леді може виховати з доньки, на своєму прикладі, така мати?»

Чоловік поклав телефон на диван і просто дивився порожнім поглядом у стіну. Так, колись він приїхав до Києва навчатись і робив це з великим натхненням. Любив ризик, набирався досвіду та, з часом, став популярним столичним адвокатом. У гарному сучасному будинку купив квартиру і мріяв, що колись вона наповниться сміхом його внуків. Завжди старався, щоб родина ні в чому не мала скрути. Та й дружину

він жалів і беріг, хоч вона ніколи не кохала, а лише хизувалась його досягненнями та безглуздо витрачала кошти.

А коли Саманта закінчила школу, Тимур знайшов вихід на престижний Лондонський університет та успішно влаштував доньку вивчати міжнародне право. Дуже сподівався, що після повернення кровиночка продовжить його справу. Старший син навчання не любив. Але бармен з нього був справний. Якось він поїхав в гості до сестри, та й зачепився працювати у місцевому пабі. Саме тоді Тимур відправив дружину, щоб нарозумила сина повернутись. А вийшло все зовсім навпаки. Вікторії страшенно сподобався шопінг на берегах Темзи й вона сама вже мріяла залишитись у Сполученому Королівстві назавжди. Адвокат вирішив не чинити спротиву. Якщо дітям там ліпше – він їм не ворог.

Розділ 4. Знайомий голос

Через пів року, з першими променями весняного сонця, Кіра зателефонувала до Зарічанської сільради. Вона була готова підписати угоду про купівлю-продаж бабусиної хати з сусідами зліва, що вперто цього чекали. Але голова сільради сказала, що й тут не все так просто. Начебто, кількома місяцями раніше, до неї завітав ще один претендент на спадок.

– Хто? – щиро здивувалась Кіра, адже ніяких інших родичів вона не мала.

– Сказав, що він позашлюбний син твого дідуся, тобто твій дядько і звідний брат твого покійного тата. Показував якісь фото та натякав, що теж має повне право на спадок. Тому тут потрібно розібратись.

– Вибачте, але ж старі фото – це не документи. Та й не було у мого дідуся більшого кохання, ніж бабуся. Не міг він ніде залишити нащадків. Тьотю Таню, скоріше за все, то якийсь аферист, – добродушно сказала відповідальній жінці Кіра.

– Ну, аферист не аферист, а просто дозволити продаж я тепер не маю права. Тому, Кіро, збирайся та приїзди. Він тут недалечко, в нашому районі проживає й з'явиться відразу.

Настирлива і розумна дівчинка Кіра Корабльова вже давно вирівнялась у навчанні та знову отримувала відмінні оцінки й гризла свою науку вперто та завзято. До гамірного гуртожитку вона поступово звикла. Так було навіть ліпше тому, що між веселих студентів, ніяка сволота їй не загрожувала. Звісно, у такого прекрасного створіння була купа залицяльників серед небритих юнаків, але Кіра їх миттю відшивала та далі натхненно працювала над отриманням професії журналістки.

Вона навіть сподівалась, що за отримані від продажу хатинки кошти, зможе купити собі щось таке ж крихітне, як те нещастя на Борщагівській. Та на шляху до мрії маленької пташки знову стояли перепони. І тоді вона згадала про візитку одного відомого адвоката, що минулої осені врятував її від голоду та холоду у власному дворі. Кіра завжди знала: де й що в неї лежить. Але наразі чомусь ніяк не могла знайти той ламінований папірець.

– Ти щось шукаєш? – весело запитала в неї сусідка по кімнаті, бо ще ніколи не бачила у Кіри на ліжку такого розгардіяшу. Дівчина викинула зі своєї половини шафи майже все збіжжя та виглядала розгубленою, як ніколи.

– Так, Ліко. Шукаю, але думаю, що вже не знайду...

– А що саме в тебе пропало? Я можу в хлопців запитати. Ти ж знаєш: якщо взяли, то обов'язково віддадуть. Крадіїв серед наших немає, – перевдягалась Анжеліка для походу до нічного клубу.

– Ой, тут на мою хату в селі знайшовся ще один власник. Їхати треба. А я думаю, що він аферист. Тому й шукаю візитку. Був у мене контакт хорошого юриста, а тепер кудись зник...

Ліка миттю кинулась до своєї нижньої тумбочки. Одним рухом вивернула звідти все на підлогу та дістала журнал Бурда. Потрусила його й об підлогу стукнулась Кірина власність.

– Ось це ти шукаєш? – сказала, як ні в чому не бувало, дівчина. – Я бачила: як ця візитка випала в тебе з блокнота. А мені на той час конче потрібна була допомога адвоката, для мого хлопця. І знаєш, той дядько

дійсно красний. Він нам допоміг, навіть без грошей...

– Ліко, як ти могла? Ти використала мої зв'язки, без будь-якої згоди? Ну, який з тебе буде журналіст, якщо викидаєш подібні номери? – обурилась Кіра.

– Між іншим, дуже хороший! Хіба ти не знаєш, що в нашій майбутній професії, заради правди або сенсації, можна користуватись чим і ким завгодно, аби тільки досягти поставленої мети? – випалила дівчина і вже чіпляла на груди якісь дивні прикраси.

– Ліко, скоріше за все, я ті лекції пропустила. Бо ніколи не чула від викладачів такої дурниці. Дай сюди! – неприродно, як для неї, скрикнула Кіра й вихопила у сусідки з рук візитку Буянова.

– Та бери. Подумаєш, яка вдячність! Я ж могла й не віддавати. Хм! – дуже яскраво намалювала губи сусідка та й вискочила, грюкнувши дверима кімнати.

А Кіра сіла посеред гармидеру на ліжку й попестила долоньками візитку. Вона миттю згадала торішній холодний вечір, коли зустрілась з Буяновим біля смітєвих баків. Посміхнулась від думок про те, як Тимур нагодував її, вислухав, залишив у своєму домі на ніч. Нічого непристойного не пропонував, лише допомогу в розв'язанні кримінальної справи. Але вона відмовилась і пішла, а тепер знову його побачить. Ще й дурнувата Анжеліка влізла зі своїм проханням, але ж він допоміг. Великої душі чоловік – цей старший радник юстиції Буянов.

Телефонувати Кіра соромилась, але треба було й вона зважилась...

– Алло! Слухаю Вас, – вперше в житті почула вона голос Тимура з телефону. Та після всього, що він тоді для неї зробив, дівчина впізнала б його в будь-якій інтерпретації.

– Вітаю, Тимуре Анваровичу! – скромно привіталась вона.

– Кіро, це ти? Привіт! – миттю здогадався чоловік і їй наразі здалося, що отих пів року, як не було. Просто зустрілися лише вчора й тому добре пам'ятають кожну мить.

– Так, я. Відразу перепрошую за свою подругу. Вірніше сусідку по гуртожитку. Вона в мене трішки нахабна і вкрала Вашу візитку та скористалась. Мені так незручно за це, що не можу передати, – захлиналась наразі дівчина, чи то від сорому, чи від щастя, що розмовляє з ним?

– Та перестань. Подумаєш, штраф за перевищення швидкості. Я звісно такими дурницями не займаюсь. Перенаправив їх, до кого треба, та й забув відразу. А ти тільки через це телефонуєш, чи знову щось трапилось? – адвокат Буянов був занадто проникливим і розумним, а ще він так лагідно з нею говорив, що у Кіри навіть дихання перехопило.

– І так і ні. Я, звичайно, хотіла б сказати, що це дзвінок ввічливості, та не можу. Пробачте, Тимуре Анваровичу, в мене до Вас справа, – щиро відповіла дівчина й почула, як він зітхає:

– Прошу, не тягни, кажи. Хто тебе знову образив?

– Та ні, все не так погано, як тоді. Я живу в гуртожитку, добре навчаюсь, але майже відразу після нашої зустрічі в мене померла ще й бабуся та ось тепер, через пів року, я хотіла продати її хату. Але знайшовся чоловік, який має свої претензії щодо спадку. Я прошу у Вас поради, пане Буянов. Тільки для цього треба зустрітись, хоча б на кілька хвилин, – виховано сказала Кіра.

– Господи! Чого ж тебе життя так не любить, бідолашну? Звичайно, я готовий зустрітись. Тільки прошу: не називай мене, як записано в поліційних протоколах. Ми ж домовились, що друзі. Коли ти хочеш побачитись? – на диво м'яко говорив він.

– Сьогодні до кінця дня я вільна. Скажіть, будь ласка, куди мені під'їхати? – пропустила його зізнання в дружбі Кіра, адже відчувала в собі таке тепло, якого ще ніколи не знала.

– Та не треба нікуди їхати, бо ще кудись влізеш. Десь через годину, я сам під'їду до вашого корпусу. Тільки номер гуртожитку скажи, – продовжував пестити її добрим голосом чоловік, а дівчина танула від невідомих почуттів і вже прикидала: що одягне на зустріч зі старим знайомим. Хоча не такий він уже й «старий»...

Розділ 5. Телепатія

Срібляста Мазда покликала Кіру до себе й вона побачила, як Тимур через скло привітно помахав їй. Дівчина радісно посміхнулась і пішла до машини. Буянов відчинив для неї дверцята та вже не міг відвести погляду від знайомої, що за зиму подорослішала й стала ще чарівнішою ніж тоді, коли він її вперше побачив. Сьогодні він поглинав пташку зовсім не батьківським поглядом і нічого не міг з собою вдіяти. Не виходило в нього сховати під непроникну адвокатську міну осяяних захопленням очей.

– Ну, привіт, майбутня журналістко Кіро Корабльова! Яка ж ти стала гарна, – перше, що ляпнув чоловік і сам дивувався своїй непрофесійній поведінці. Але що в цьому такого? Знайома дівчина, дійсно, дуже красива. Саме це він і сказав. Тим більше, що відчуває він до неї такі теплі почуття, що не вміщаються всередині його «старезної» душі.

– Добрий день, Тимуре Анваровичу! Дуже рада Вас бачити, – посміхнулась прекрасна квітка й адвокат з подивом відчув, що наразі страшенно збуджений. Він миттю склав поли куртки до купи та відповів:

– І я радий зустрічі, Кіро! Ти піросла й стала божественним янголом... Тільки я почуваюся наче старий дід, коли ти мене так поважно називаєш. Прошу: клич тільки на ім'я, так буде набагато природніше. Хоча твій голос приємно слухати може й тоді, коли ти говориш нецензурною лексикою, – пожартував він.

– Я не знаю такої мови. А відносно: звати лише на ім'я? Ну, це якось зовсім неввічливо, – знизала плечиками дівчина.

– Чому? Весь цивілізований світ кличе одне одного на ім'я, навіть президенти могутніх держав. Та якщо тобі важко, забудь. Я дуже уважно слухаю твоє питання, – Тимур намагався поводитися нормально, але коли вона всілась поряд з ним, адвокат відчув збурене дихання, жар у всьому тілі й таку нестримну жагу до неї, що вже й не пам'ятав до когось подібних солодких почуттів.

А вона своїм солов'їним голосочком почала розповідати історію про

продаж бабусиної господи та проблеми з невідомим родичем. Буянов сидів, дивлячись за вікно, і заворожено слухав її. Він боявся опустити погляд на ті чарівні пухкі вуста, що так спокусливо ворухнуться, коли вона говорить... Та що ж це з ним за халепа? Ну, не може він радник юстиції мати з цією дівчинкою того, про що зараз мріє кожна клітиночка його тіла і душі! Хвилиночку: а чого це не може? Вона доросла й вільна дівчина, він дорослий і вільний чоловік. Так, між ними різниця в цілих двадцять років, але хіба для справжніх почуттів це біда? Господи! Що він такого собі надумав? Вона ж лише хоче поради та й знову забуде його на роки, а він сидить і хвилюється, наче юнак...

Тимур хитнув головою, прогнав шалені мрії та спокійно відповів:

– Коли скажеш, поїдемо до твого Зарічного і я того афериста миттю розколю та прожену. Кіро, не переживай, все буде добре. Таких ділків на кожній справі вистачає. Навіщо воно тобі? Це навіть розмови довгої не варте. Поїдьмо кудись: пообідаємо разом. Ми так давно не бачились. Я сьогодні не маю на вечір ніяких планів, а ти? – ось це вже вилізло з нього так, що адвокат сам не чекав від себе.

– Я теж вільна. Але яка Вам з мене компанія, Тимуре? – нерішуче вимовила дівчина і Буянов від задоволення навіть очі прикрив.

– Ось бачиш: нічого страшного не сталося. Грім мене не розбив, коли ти на ім'я назвала, – розсміявся він.

– Жартуєте, а я справді рада, що знову Вас побачила...

Це вже було занадто! Він розумів, що в будь-яку мить може не стриматись, бо хоче ті рум'яні вуста, наче одержимий. Навіщо він запропонував їй вечерю? А що запропонує після? Але ж вона точно відмовиться. Господи! Дай хоч якогось розуму та сил не дивитись їй нижче шиї... Адже там такий невеличкий виріз і в ньому дихають її малесенькі шовкові груди. Так, все! Мабуть, наразі треба знайти привід і не їхати з нею нікуди. Але як, коли в нього голова йде обертом і серце, як після марафону стугонить?

Давно адвокат так не радів телефонному дзвінку! Від неймовірної

спокуси його врятував один набридливий клієнт, зі станції технічного обслуговування автомобілів. Не так давно там сталася крадіжка й тепер багатий чоловік звинувачував СТО, а директор прохав у Буянова захисту.

– Алло! Слухаю Вас уважно, – полегшено перевів схвильоване дихання Тимур. – Що знову? Ну, добре скоро буду, – майже щасливо відповів він. Хоч яке з того щастя, що не вийшло провести блаженний вечір в компанії цієї юної принцеси?

Тільки тепер чоловік глянув у смарагдові очі Кіри та побачив там образу. Вона була занадто розумною, щоб не здогадатись, що ніякого вечора разом вони не проведуть.

– Що, мені прийдеться йти готуватись до сесії, а Вам - їхати на роботу?
– почув Буянов її покірний голос і всередині знову все перевернулось догори.

– Вибач, Кіро. Якось іншим разом. Але відносно поїздки на твою фазенду, я згоден. Тільки поклич, – неочікувано для себе взяв її руку чоловік і приклав до своїх гарячих вуст. Дівчина дивно здригнулась, але залишилась на місці й Тимур відчув, як все його тіло пронизав електричний струм від того, що вони доторкнулись. Личко Кіри відкрилось рум'янцем і було зрозуміло, що вона відчуває те ж саме. Щоб поміж них перестали йти ці дивні імпульси треба було відпустити її рученя, але Тимур не міг. Він пригортав її пальчики до губ і цілував кожен окремо...

Чарівна красуня, що годилась йому в доньки, опустила смарагдовий погляд ниць і вся палала, але мовчала та не забирала руки. Адвокат зрозумів, що «хвороба» у них взаємна і страшенно зрадив та треба було щось сказати. Він легенько стиснув її пальчики й прошепотів:

– Кіро, я тільки хотів попросити вибачення...

– У Вас це добре виходить, Тимуре, – схвильовано проковтнула повітря дівчина, і йому вже нікуди не хотілось від неї їхати.

* * *

Скоро вони побували в Зарічному й адвокат Буянов миттю розвіяв сумніви голови сільської адміністрації, відносно права Кіри на продаж ділянки з хатинкою. Сусіди від придбання були в захваті, а той дивний чоловік, що набивався в рідню, як тільки побачив розумного адвоката, відразу ж зник у невідомому напрямку.

Наразі Кіра й Тимур мчали назад до Києва. Вони відчували такий нестримний взаємний потяг, що десь на під'їзді до міста Буянов звернув з траси та зупинив авто на узбіччі. Він поставив Мазду на ручник, прикрив свої карі очі й важко дихав.

– Тимуре, Ви погано почуваетесь? – делікатно спитала красуня, а він повернувся до дівчини всім тілом і відповів:

– Так. З того дня, як побачив тебе у своєму дворі. Саме тоді, коли ти перелякано тремтіла, плакала та розповідала про свої нещастя – я розумів, що це не випадковість. Спочатку я хотів забути, та знову й знову бачив уві сні твої неймовірно прекрасні очі й чув чарівний голос. Я згоден, що це виглядає так, наче старий маразматик чіпляється до юної красуні. Але ти сама запитала і я відповів...

Кіра уважно слухала його зізнання і її личко палало. Зараз Буянов був у такому стані, що не міг розпізнати: від щастя вона така, чи від обурення його нахабством? А дівчина стрімко повернулась до нього, глянула в саму душу й прошепотіла:

– Я думала, що це лише мій гріх, а виявляється взаємна телепатія. Адже я згадую про тебе кожної ночі й не можу забути: як зігрів та прихистив, наче рідну. А ще ти зовсім не старий, ти дуже гарний.

– Пташко моя маленька, але ж це Кохання! – прошепотів Тимур так, наче молився їй. – Дозволь до тебе доторкнутись...

Вона нічого не сказала, а лише ствердно кивнула і Буянов притис її до гарячих грудей та ніжно цілував красиве личко. Шалені бажання наразі порівну зливалися в них, але Тимур почув:

– Поїхали звідси кудись. Це негарно, на нас дивляться люди...

– Так, поїдемо. Тільки пообіцяй, що це не кінець. Що ти мені відповіси, як бути далі? – щасливо посміхався чоловік, та вже й так бачив позитивну відповідь у її погляді.

Розділ 6. Кохання

Не кожної травневої ночі можна побачити на небі такі яскраві зорі, якими зараз виглядали очі донедавна самотнього й нещасного столичного адвоката Тимура Буянова. Він мчав по швидкісній смузі Житомирської траси до Києва й таємниче посміхався. Мабуть, щоб не розплескати ні краплі з завойованого кількома хвилинами раніше щастя, він знайшов негучну приємну музику та інколи краєчком ока милувався чарівною пташкою, яка сьогодні може стати його Долею назавжди...

А Кірі, на відстані, передавався шалений стук його гарячого серця і вона тихенько мліла від невідомого раніше блаженства, що робило все її тіло збуджено слабким. Це було так приємно: ще не знати, що чекає попереду, але сподіватись на найкраще. Адже поряд з нею найдобріший чоловік на землі, а ще він чомусь дуже рідний.

Вже в місті, коли треба було обирати подальший шлях, Тимур несміливо спитав:

– Я можу знову запропонувати тобі свій дім? Ти не образишся?

– Ні. Я хочу згадати, як мені було затишно у тебе вперше. Може саме тому, що то твій дім, – зізналась Кіра й Тимур відчув, що від насолоди наразі втратить свідомість прямо за кермом...

– Дякую, моя маленька пташко! Дуже хочу, щоб дозволяла лише мені так тебе називати, – це було схоже на якийсь дивне змагання: хто витримає більше щастя?

Скоро вони опинились поряд з домом Буянова.

– Я хочу піцу, а ти? – звабливо глянув Тимур на піцерію в сусідньому будинку і його очі продовжували вигравати всіма барвами світу.

– А я хочу всього, що ти й завжди та скрізь бути з тобою, – щиро, подитячому, промовляла Кіра і від тих її мелодійних ноток Тимур зачаровано млів. Він обережно взяв її за руку і парочка зайшла в ароматну скляну прибудову, замовити їжу. Звичайно вони вже зголодніли, бо поки займались паперами у Зарічному, пройшло майже пів дня. Але окрім гастрономічного – обоє відчували інший нестримний голод та тільки посміхались і слухали, як захлинаються від сподівань їх закохані серця.

Ось нарешті дівчина подала їм ароматну теплу коробку, а уважний Буянов знову уточнив:

– Ми ж нічого не забули, правда?

Але Кіра лише знизала плечиками та подивилась йому прямо в очі. Тимур зрозумів:

– Вибач, я дуже хвилююся та навіть боюся йти додому...

– Тоді не йди, – жартувала дівчина.

– Не можу. Дуже хочу піци, а на вулиці якось некрасиво. Пішли?

– Пішли, – згодилась вона та вслухалася, як дивно трусяться ніжки.

Шалено закохані, вони піднялись на поверх і зайшли: він додому, а вона – до прихистку добра і майбутнього щастя. Тимур заніс коробку до кухні, повернувся і був підкреслено ввічливим. Він допоміг зняти Кірі куртку й замкнув двері та, традиційно, кинув ключі на столик. Зараз вони обоє згадали ту мить, як це було вперше і нічна гостя тоді дуже боялася його зачинених дверей.

– Прошу! – посміхнувся щасливий чоловік і Кіра знову опинилась в його затишній кухні.

– Знаєш, Кіро, у мене є до тебе доволі смілива пропозиція. А відсвяткуймо продаж будинку пляшечкою колекційного сухого? Тобі ж уже є вісімнадцять? – звабливо пожартував Буянов.

– Я не проти відсвяткувати. Паспорт там, у коридорі, в сумці. Показати? – відгукнулась на його жарт Кіра.

– Не треба. Я його вже бачив, – зізнався адвокат.

– А так! Сьогодні, коли оформляли папери, – махнула рукою дівчина.

– Ні, набагато раніше. Для цього в мене є багато ресурсів. Хіба ти не знала? – посміхався Тимур.

– Пане, адвокате! Піца захолоне, – грайливо нагадала Кіра.

– Дякую, мадмуазель! – дістав хазяїн з холодильника пляшку білого Піно-Нуар і налив у високі келихи. Потім сів, навпроти, як колись і додав: – Хочу випити за нашу подальшу плідну співпрацю!

Вони доторкнулись келихами й той сріблястий дзвін, здавалось, давав початок чомусь величному та новому в їх обопільному житті.

Зголодніла парочка швидко«проговорила» піцу, але вино залишились недопитим.

Наразі Буянов урочисто встав, підійшов до Кіри, підійняв її за дві руки й запитав:

– Можна тебе поцілувати? Я чекав цього дня цілих пів року.

– А я все життя, – відповіла йому гостя і Тимур блаженно полонив довгождані пухкі вуста красуні солодким поцілунком. Він пестив її шовкові губи та боявся відірватись хоч на мить. Як минулого разу від холоду й страху, так тепер від втіхи й насолоди Кіра тремтіла в його сильних, але обережних обіймах і це було схоже на чарівний сон. Багато

разів вона уявляла його обійми, але того що наразі відчувала – звичайно ніколи не знала та просила Бога, щоб це не припинялось. Тимур на мить відірвав уста і прошепотів:

– Восени тобі сподобався мій диван у вітальні, але я дуже хочу запросити тебе до спальні.

– Тимуре Анваровичу! Якби ж Ви знали: як давно я хочу побачити інтер'єр Вашої спальні, – ховала божевілля за жартами маленька колібри та зводила адвоката з розуму.

Він не знайшов у собі гумору, закусив губу, обережно взяв дівча на руки й поніс, куди вона дозволила. Ще зранку він одягнув ліжко у звабливу білизну і сподівався, що знадобиться. А наразі палав від щастя, що все відбувається так, як марив. Стоячи в нерішучості, Тимур прошепотів:

– Якби я міг зупинити час назавжди, я б саме зараз зупинив його та милувався тобою вічно...

А дівчина простягнула до чоловіка рученята й попросила:

– Зупини час трішки ближче до мене. Я теж чекала тебе занадто довго, щоб навіть не мати змоги доторкнутись.

І він покійно обійняв тепло тендітного шовкового тіла та заплющив очі. Це було таке неземне блаженство: просто відчувати її, дихати так близьенько, слухати як тріпотить її серце...

– Я ніколи не був таким схвилованим і дурним, – зізнався Буянов. – Ти надихаєш мене на якесь неземне вознесіння. Дякую, моя ніжна пташко!

Далі говорити він вже не міг, бо поряд була його чарівна крихітка, яку Тимур сподівається оберігати решту свого життя. Господи! Навіщо людині даються такі почуття, від яких не хочеться повертатися в реальний світ? Дорослий і досвідчений чоловік наразі потопає у її розгублених смарагдових очах та здавалось, що готовий розплакатися від неймовірного щастя. Це виглядало, як народження найчарівнішої

мрії, яку він тільки міг уявити та нічого прекраснішого у житті не хотів. Але наче відчувши його думки, Кіра наразі заплакала й цим не на жарт налякала Буянова.

– Ти чого, янголе мій небесний? Чим я тебе образив? – не розумів він.

– Ні, ти невинен, бо для мене найніжніший і найдорожчий. Але чому таке божественне дійство я не змогла подарувати тобі першому? Як би я цього хотіла...

Дівчинка ридала поряд з Буяновим через те, чого вже ніколи не змінити й не виправити. Ось такі вони – жінки. Часто жалкують про минуле, що пішло назавжди. Тоді розумний і дбайливий чоловік лагідно обійняв свою вірну пташку та попросив:

– Будь ласка, не плач. Я не хочу бачити свою єдину в сльозах тоді, коли ми з'єднались навіки. Так, я б хотів вбити ту тварюку, але ж це нічого вже не змінить. Тому я прошу тебе: не край свою святу душу, бо мені все, що між нами відбувається завжди буде першим і останнім на землі. Ти ж не караєш мене за те, що я був одружений. І я не маю ніякого права вимагати від тебе недоторканості, як дикун якийсь. А ту сволоту життя десь обов'язково покарає, навіть не сумнівайся. Знаєш, я багато бачив таких. Вони спочатку дуже завязані з жінками, з дітьми, а потім ридають як останні тварюки й молять про милість. Але такі, як я - милосердя їм отримати не дають. Я не провісник, але точно кажу тобі: він вже десь покараний за гріх. Тому забудь. Ти навіть не уявляєш: яка гарна і я мрію залишатися з тобою до самої смерті.

– А я тобі вже казала, що ти найпрекрасніша мрія мого життя? – трішки заспокоїлась від промови адвоката Кіра і посміхнулась.

– Ще ні, – загравав Тимур і намагався її поцілувати.

– Тоді слухай. Я кохаю тебе всім, що є у мені. Хочу дихати з тобою одним повітрям, слухати день і ніч биття твого найдобрішого у світі серця і помру лише тоді, коли скажеш, що непотрібна тобі...

– Господи, дівчинко моя кохана! Такого не станеться ніколи. І я навіть не знаю слів, щоб тобі достойно відповісти. Можу лише, якщо дозволиш, віддати все своє життя, до останньої краплинки. Та все одно буде мало, щоб віддячити тобі за довіру і таке чисте палке Кохання.

Тимур знову обережно доторкнувся до її жаданих вуст і пропав у тумані солодоців і мрій зі своєю прекрасною колібрі.

Розділ 7. Доброго ранку

Весняне сонце було вже височенько, а безмежно щасливий Тимур Буянов спав сном немовляти та уві сні весь час посміхався. Кіра бачила, що годинник просто кричить їй: «Негайно розбуди адвоката!»

Але вона лише блаженно зітхала й тихо милувалася ним. Ось нарешті дівчина згодилась виконати наказ часу та тихенько доторкнулась до небритої щоки чоловіка. Тимур посміхнувся ширше і, не відкриваючи очей, замуркотів; а потім обхопив міцніше свою «полонянку» й Кіра заверещала та притислась до нього всім тендітним тілом.

– Доброго ранку, доле моя чарівна, – проспівав він і намагався зігріти сьйвом своїх шалених очей цілий світ.

– Доброго, мій казковий котику. Ти так красиво муркотиш уві сні, що я не наважувалась будити. Вибач, але ми проспали!

– Вибачити за те, що перетворила моє життя на божественний сон, від якого я ніколи не хочу прокидатись? Нізащо! Хоча вибачення я, з радістю, прийму прямо зараз...

Здавалося Тимур забув про всі свої серйозні обов'язки, час і навколишній світ взагалі та розумів лише стук двох закоханих гарячих сердець. Більше йому точно нічого не треба було!

– Ні, прошу... Залиш хоч трішечки на вечір, – вирвалася з його ніжних рук Кіра та додала: – Я обіцяю: що жодної крапельки не розгублю, все збережу тільки для тебе.

– Дякую, моя зіронько! Ти мені вже й так нове життя подарувала. За це я тебе безмежно кохаю... – жадібно поглянув на ліжко Тимур, тяжко зітхнув та й пішов до ванної, щоб таки збиратись до суду.

Біля метро він звабливо поцілував Кіру й попросив:

– Вибач, пташечко! Поспішаю неймовірно. Ти поки зберись, а я відразу після слухання заїду та заберу тебе вже «з речами». Добре?

Буянов рвонув з місця так, що тільки шини заверещали. На шляху до Деснянського суду адвокат не рахував: скільки разів порушив правила дорожнього руху. Та він тільки весело підспівував музичній хвилі й відчував, що вміє літати. На стоянці його красуня-Мазда зупинилась, піднявши стовп пилуки. Радник схопив до рук щасливу шкіряну теку, наче школяр підкинув її в руках, та з блаженним обличчям зайшов до будівлі. Він привітно махнув знайомому охоронцю й тихенько прочинив двері до зали суду. Суддя знизав Буянова суворим поглядом, але той тільки розвів у вибаченні руками й сів на своє законне місце. Поряд з підсудним Тимур миттю розклав необхідні папери та вже був готовий до промови захисту. Та в шаленій голові танцювали зовсім не речення з промови, а вдячність Богу за чарівну пташку, що стала його солодкою Долею...

З захистом Тимур справлявся блискуче. Все, що потрібно пам'ятав та викладав логічно й красиво. Виходить, що Кохання навіть справі допомагає! Сивий суддя знав радника не перший рік. Але сьогодні слухав з подивом та намагався зрозуміти, що таке відбувається з серйозним і відповідальним чоловіком? Адже такого сонячного сяйва в очах колеги, він зроду не бачив. Та Буянов продовжував жонглювати статтями кримінального кодексу, наче бавився ними, й скоро блискуче відстояв мінімальний термін. Після засідання, коли він підійшов потиснути колезі руку, суддя не витримав:

– Вітаю, раднику! Сьогодні Ви перевершили самі себе. Тимуре, не хочу здатися невігласом, але й стриматися не можу. У Вас якесь свято? Якщо так, то я вітаю.

– Широ дякую, Ваша честь! Свято є, але про нього - трішки пізніше. А наразі: перепрошую. Поспішаю шалено! – здавалось, що Тимур не ходить, а пурхає неначе птах. Старий суддя дивився йому вслід і була підозра, що цей сивий обтяжений життєвим досвідом дідуган, здогадується про причину дивних змін у поведінці розлученого адвоката.

Тимур кинув документи на заднє сидіння, перевірів туюфлею шину та майже заскочив до авто. Але наразі відчув під ребром неприємний холод сталі й застиг на місці. Буянов блискавично перебрав в розумній голові всі справи, що мав у розробці. Тю! Немає нічого резонансного та навіть, у найближчому минулому, він не переходив нікому слизького шляху...

– Панове, а Ви нічого не наплутали? Я ж відстояв мінімальний термін. Що, комусь не сподобалась моя промова? – адвокат знаходився у такому стані, що жартував навіть під дулом пістолета.

– Буянов, заткнись та сідай до Джипа! – почув він знайомий голос і навіть посміхнувся:

– Привіт, Кіндрате! Давненько не бачились. Я скучив.

– Дивись, який уважний адвокат! Він мій Глок і зі спини впізнає. Вітаю, раднику. Пробач, але начальство терміново викликає.

Так, за спиною у Тимура стояли відморозки з угруповання кримінального авторитета Сверстюка. А той Кіндрат був першим із його головорізів. У цій ватазі десь ще крутилась жінка-снайперка, така собі красуня Грета. Колись вона навіть накинула своїм «вбивчим» оком на радника, але ж Буянов завжди вважався неможливим моралістом та відмовляв дівчатам. Це прекрасній колібрі він підкорився миттю й ніякі кримінальні покидьки були вже не страшні!

Тимур натиснув сигналізацію власного авто та мовчки сів у Джип. Шлях до маєтку Сверстюка адвокату Буянову був давно відомий, а

зайвих питань «шісткам» він ніколи не задавав. Навпаки, зараз замріяно дивився кудись на широкі поля за вікном та пригадував чарівну ніч і з нетерпінням чекав вечора...

– Ого! Чого це ти, раднику, загадковий як незаймана? Невже нашій зустрічі так зрадів? – не пропустив уважний вбивця дивного настрою Тимура. На це Буянов посміхнувся й відповів:

– Звичайно. Я ж за вами так сумував, що аж зуби боліли...

– Ну, з зубами жартувати не варто! Мені тут нещодавно вибили парочку. Так я тобі скажу: з тими імплантами така морока, – щиро жалілось Тимуру здоровило.

Джип зупинився під знайомими воротами, на яких ще й досі красувались левові морди, родом з 90-х. І тут окрилений Буянов теж не змовчав:

– Нічого не міняється! Хлопці, ви б хоч перефарбували цей похмурий зоопарк у якийсь приємніший колір.

– А наш шеф веселуху не любить і взагалі уподобань не міняє. Ось бачиш, і тебе по старій пам'яті, покликав. Давай, вилізай жвавіше. Не гоже, щоб начальство чекало, – ввічливо відкрив Буянову дверцята Кіндрат.

– О, гран мерсі! Так Свіря ж не моє начальство. Почекає, якщо кликав, – у всі боки перло з адвоката щастя.

– Но-но, я зараз дам! Данило Парамонович Сверстюк, шанований у столиці бізнесмен і меценат. Тільки так і не інакше, зрозуміло? – намагався виглядати загрозливо Кіндрат, хоча чого там намагатись? Він і насправді був страшним бурмилом.

– Я запишу десь, добре? – не вгавав Тимур, весело закотив свої осяяні карі очі та штовхнув важкі двері й, танцюючою ходою, зайшов у величезний хол маєтку.

– Вітаю, старший раднику Буянов! – урочисто промовив Свіря.

– І тобі не хворіти, Даниле Парамоновичу! Що за поспіх? Чого це твої... хлопці почали хапати охоронців закону прямо з-під суду? – традиційно-спокійно поведився у лігві бандитів Тимур.

– Хто хапав? Ми ввічливо запросили. Поспіх, Тимурчику, він же тільки при ловлі бліх та діареї потрібен, а я тебе покликав на коньячок. Він у мене смачний і дорогий. Налити?

– Ні, дякую, я за кермом. Звичайно, якщо до лісу не повезете, – не міг і на мить залишатись без жартів гість.

– Якого лісу, Тимуре? Ти ж краще за інших знаєш, що наразі так справи не робляться, – вискалилася падлюка. – Ми абсолютно мирні люди! А покликав я тебе заради допомоги. Мій небіж, сестри синок, тварюка рідкісна. Я його навчатися прилаштував, а воно тягається за повіями. Хоча яка з нього наука – тупе наче баран! Коротше, загнулася вчора одна від наркоти. Тепер треба все це якось, без галасу, утихомирити. Ти ж розумієш: рідна кров, хоч і дурний навіки...

Тимур повів шовковою бровою і став доволі серйозним:

– Свіря, а ти нічого не поплутав? Я ж убивць саджаю, а не вигороджую.

– Но-но! Іще раз так на мене скажеш, то отримаєш по своїй адвокатській морді й навіть «корочка» не прикриє. То що берешся: кращий з кращих? – теж став серйозним гад у розшитому халаті.

– Звичайно ні! У мене принципи й ти це знаєш, – наразі голос у Тимура звучав, наче сталь.

– Навіть думати не будеш? – тримав на паузі питання Свіря.

– Іще раз, ні! Я можу йти, Даниле Парамоновичу? – встав з крісла адвокат Буянов.

– Сядь, доки пан не відпустив! – приклав Тимуру до горла ніж гігант Кіндрат.

– Та прибери ти перо! – махнув авторитет. – Радник нам ще знадобиться. Це він наразі такий сміливий, бо його немає чим зачепити. Родина за бугром, ось він і бичує! Нам Семиярий допоможе. Він же не гірший, правда, Тимуре? Продажний дуже та бере багато. Але для родини мені грошей не шкода. Відвезіть радника туди, де взяли. А ти, пане Буянов, не зникай. Справ у нас багато, дивись і знову знадобишся.

– То знов покличеш Семиярого. Навіщо я Вам такий ідейний? Все, хлопці, якщо ліс скасовується – везіть назад до суду. Старший наказав! – знову поплив гумором Тимур.

– Ой, дожартуєшся колись, Буянов! Ніяк не втямлю: чого це ти такий веселий? Через те, що «пилорама» за бугром забарилась? Ну, щастя тобі! – налив собі знову коньяку авторитет Сверстюк. Виходило, що за межі міста інформація про його розлучення ще не дійшла.

Скоро бандити привезли адвоката, як і обіцяли, під Деснянський суд. Буянов сів у своє авто і його лице миттю стало похмурим. З учорашнього дня він сяяв, яскравіше за сонце; а тепер виглядав, наче темна ніч. Ні, він не зняв з себе маску-прикриття перед падлюками. Просто в цій поїздці, щасливий до нестями Тимур отримав дуже страшну підказку, яку чомусь пропустив. Ейфорія, через Кохання юної красуні, зіграла з розумним адвокатом страшний жарт! Тільки тепер він до кінця усвідомив: в який жах перетворював життя тендітної юної дівчинки... Господи! Як же так? Чому він не врахував цього, коли шалено закохувався в невинне створіння і тим самим тягнув її за собою, можливо, до неминучої смерті. Сам він давно звик ходити по краєчку білого світу, але ж до сьогодні якимось викручувався. А вона з ним водночас стає заручницею і ціллю темного світу! І що тепер робити? Тимур вчепився в кермо та відчував на душі жагучий біль, бо не бачив з ситуації жодного розумного виходу.

Розділ 8. Коротке щастя

Студмістечко, наче садочок, вирувало дітьми. Принаймні так наразі здавалося дорослому чоловікові, що з сумними очима сидів за кермом авто і спостерігав за юним світом. Може комусь здалося, що розумний Тимур Буянов вже знайшов вихід з ситуації, яка склалася в ще зранку найщасливішому житті? Але подібна думка хибною! Бог свідок, він поняття не мав: що сказати тій, у якої немає на землі жодної рідної душі й вона потягнулася саме до нього. Наразі дівчинка скоріше за все вже виконала його вранішню вказівку, склала речі та чекає, щоб з заплющеними прекрасними очима піти за ним на край світу. Господи! Як боляче, та він повинен відштовхнути її зараз, щоб не скалічити потім. Буянов натиснув Кірин номер.

Маленька пташка вилетіла зі свого гніздечка така окрилена й радісна, що серце краялось дивитися на неї. Бо через декілька хвилин вона знову стане самотньою та нещасною. Чому для цього чистого створіння щастя триває хвилини, а горе тягнеться вздовж усього її ще короткого життя? Тимур до скрипу стиснув зуби й широко посміхнувся своєму неймовірному Коханню. А дівчина, не дивлячись на купу студентів поруч, кинулась йому на шию та проспівала своїм чарівним голосочком:

– Чому так довго? Я страшенно сумувала. Невже в тому суді, Вам раднику, приємніше ніж зі мною?

– Пробач, маленька, справи. Дуже багато справ, Кіро... – пробурмотів Тимур і навіть не наважувався подивитись їй в очі та розпочати страшну розмову про розлуку.

– І як давно я знову Кіра? Чому не пташечка, не квіточка? Що сталося за ці години з моїм коханим? – наразі адвокат пожалкував, що бандюки не завезли його сьогодні до лісу та не вбили там. Принаймні тоді він не відчував би такого страшного болю в душі й не виглядав би гидкою потворою перед найдорожчою в світі...

– Все добре, пташечко моя, – не стримався Тимур і лагідно притис її до себе.

– Ось так вже краще! Мій Мурчику-Тимурчику, а можеш піти зі мною, бо я дві валізи відразу не дотягну? Поїдемо готувати вечерю, ми ж не можемо тільки піцою задовольнитись, – весело щебетала Кіра, а в очах Буянова стояв туман. Адже зараз він винесе безапеляційний смертний вирок їх доленосному Коханню, а жити далі як? Тимур сховав мертвецький погляд та видавив із себе:

– Сонечко моє ясне, ми зараз не поїдемо до мене. Тобі якийсь час прийдеться пожити тут, у гуртожитку...

– Що? Не жартуй так, коханий мій, бо це не смішно, – попросило янголя.

– Я не жартую, Кіро, – затремтів Тимур.

– Але чому? Що сталося за ці години з моїм найдобрішим на землі чоловіком? Ти мене більше не кохаєш? Чи дружина повертається? – шукала відповіді бідолашна.

– Не треба, Кіро! Ти ж прекрасно знаєш, що я розлучений. І тебе я кохаю більше за цілий світ. Примувала ти мене до себе, як ніхто б не зміг. Та в моєму світі є люди, що можуть заподіяти тобі лихе. А я не хочу, я боюся... Прошу: скажи, що розумієш мене, – був близьким до істерики мужній кримінальний адвокат.

– Розумію, раднику! Коротке в мене було щастя, – спокійно відтіснила його від себе Кіра і схрестила на грудях рученята, так наче захищалась від чогось невидимого.

– Кіро, йди! Прошу, не муч нас. Я повинен розібратись: як бути далі? Ми владнаємо все, тільки не зараз, – потупив очі Тимур.

– Не переймайтесь, адвокате. Мені ж не вперше бути на краю страшної прірви. Дякую за мрію! Тільки не приїзди більше і не телефонуй. Ти зробив мені найболючіше у житті, коханий... – старанно вимовляла Кіра кожне слово, а потім скрикнула й вибігла з авто. Такого болю Тимур не відчував ще ніколи!!!

Він трохи посидів та здавалось не дихав. Завів Мазду й покотив бульваром тихо, наче керував катафалком. Взагалі Буянов і відчував себе наразі мертвим. А з чого йому бути живим, коли навколо знову пустка? Ця маленька сирітка зцілила його від біди та смутку, подарувала неймовірні почуття і яскраві барви, які вже ніколи не забути... А тепер він бродив по квартирі без діла, ніби шукав її сліди. І куди не повернеться, скрізь вони – смарагдові кохані очі... У вухах дзвенить радісний дитячий голосочок і щирий сріблястий сміх. Одну-єдину ніч Вона була з ним поруч, а щастя подарувала «мурчику», мабуть, на всі дев'ять життів!

Буянов був непитушим. Тобто він міг випити скільки завгодно, але не любив цього діла. А зараз чомусь захотілося. Тільки так, щоб взагалі нічого не пам'ятати, бо інакше він збожеволіє. А ще дуже хочеться вкоротити собі віку, щоб припинити той пекучий біль всередині...

Почувся виклик телефона і Тимур кинувся до трубки, наче одержимий. Але ж то був всього лише молодий колега по роботі. Будь проклята ця робота! Вперше в житті Буянов ненавидів себе, свою професію та дурнувате покликання – знаходитись серед злочинців. Одних він виправдовував, інших топив по-праву і завжди гордився своїми здібностями та розумом. Як виявилось, для нормального життя у нього розуму – ні краплі! Ну, чому не прийшла йому в голову ідея працювати на будові, чи полетіти в космос, але зустрівши свою крихітну пташку, не боятися кохати її до нестями... Але ж, ні! Він славнозвісний адвокат.

Буянов виховано закінчив розмову й кинувся на свій диван, той що сподобався дівчинці Кірі ще у торішній вечір, коли він врятував її від голоду та холоду у власному дворі. Тимур ридав і не соромився своїх гарячих сліз. Нормальна людина повинна ж колись виштовхнути з себе накопичений роками негатив, полікувати наболілу душу оцим розгубленим розбитим станом, щоб потім віднайти єдине рішення в подальшому житті.

Сьогодні їм не спалося обом. Буянову – вдома на зручному дивані, а Кірі в гуртожитку на софі. Руки шукали у пільмі жадане тіло, а душа

палала та рвалась на шматки й відчувала нестерпний біль. Дівчинка спочатку хлипала тихенько, а потім почала ридати й сусідка Ліка увімкнула світло:

– Чого ти, Корабльова? Дай поспати.

Може саме від цих звичайних слів маленька пташка скрикнула і залилась ще гіршими сльозами. Тоді сусідка спробувала її заспокоїти та Кіра істерила так, що Анжеліці стало страшно. Дівчина викликала швидку. Ніяких травм чи відхилень візуально медики не знайшли, тому констатували психічний розлад та депресивний стан і забрали красуню до лікарні. Там пташку накололи якоюсь гидотою й Кіра просто відключилась. Ранком черговий лікар обстежив хвору та призначив курс лікування, поки, на два тижні.

Ніхто ж не знав, що це дівча, яке пережило смерть всіх своїх близьких, було зґвалтоване рецидивістом та кілька днів жило на вулиці без їжі – знайшло у своїй щирій душі місце для чарівного Коханя і на одну-єдину ніч стало найщасливішим серед світів. Та щастя виявилось аж занадто коротким і тяжким. Кіра не вішалась і не топилась, а просто втратила здоровий глузд і не хотіла повертатися туди, де був Він. Добрий дорослий чоловік, що подарував їй мету всього життя і світлу радість, а потім вирвав все це з її серця і навіть не сказав: чому?

Та й адвокат Буянов вранці, як робот встав на ватні ноги, поголився, випив кави, напнув кращий свій костюм та й пішов звільнятися. Він більше не хотів мати нічого спільного з судами, гидкими покидьками, кримінальним правом – взагалі ні з чим таким. Тимур нестримно марив лише смарагдовими очима маленької коханої дівчинки, що стала його Долею...

– Тимуре, що це? – збурено кинув перед ним на стіл заяву про звільнення власник контори, де вже понад шість років успішно працював адвокат.

– Там все написано, – зітхнув Тимур.

– Ти не в суді посеред виродків, тому не викаблучуйся, будь ласка. Читати я вмію, але не розумію: з якого це дива ти вирішив звільнитися від мене? Чим тебе Свіря так заінтригував? Ти що до нього на роботу переходиш? – важко було перечити неймовірній обізнаності шефа.

– Звичайно, ні. Я бачу Вам уже доповіли про мій вчорашній вояж до Нових Петрівців? – став ще смутнішим адвокат.

– Про що там доповідати? Коли тебе як пана, під білі рученьки до Джица запросили, на очах у всіх камер. Я, між іншим, від тебе повинен був отримати звіт про чергове гостювання у Сверстюка. І чому ти виглядаєш так, наче народжував всю ніч? Тимуре, що з тобою діється? Де той сталевий професіонал, яким ти завжди був? Заяву я не підпишу, навіть не мрій! – перейшов на крик завжди спокійний власник агенції, адже наразі втрачав найкращого зі своїх адвокатів.

– А мені байдуже: підпишете Ви чи ні. Я це болото все одно кину. Якщо наполягаєте, то відпрацюю законний термін та й піду, – відрізав Буянов.

– Розумний, так? А як же честь, відповідальність, наша дружба? – намагався давити на больові точки досвідчений юрист, але ж якби йому знати про справжній біль Тимура!

– Це все хороші речі, пане Корсун. Але для мене вони більше не мотивація, – зовсім тихо відповів Буянов і пішов з контори геть.

Розділ 9. Прозріння

Кілька днів Тимур байдикував без діла. Колеги ввічливо, з подачі шефа, не турбували його навіть дзвінками. Розрахунок був простим: кожен професіонал інколи зморюється від тяжкої праці та переживає кризу. Але ж потім він неодмінно засумує за своєю улюбленою роботою та й повернеться працювати, з особливим натхненням. Але грамотії-адвокати помилились, бо сумував Буянов лише за Нею... За рученьками, що так щиро обіймали; за оченятами, що танули у ньому; за серденьком, що безоглядно і віддано кохало...

Зараз Тимур відчував себе зачиненим у клітці звіром. Людиною, що власними руками зрубала дерево свого життя. Він рішуче сів у Мазду та скоро опинився під будівлею Кіриного гуртожитку. Буянов увійшов до вестибюля й почекав, поки його зупинить чергова. Але Тимур мав такий вигляд, що жінці й в голову не приходило його чіпати. Вона ж собі не ворог! Якщо до когось завітав столичний депутат чи, не дай Боже ревізор, він сам про це розкаже. А краще: нехай іде, куди йшов.

– Я перепрошую, шановна! Ви не підкажете, як би мені побачити студентку Кіру Корабльову? – тихо спитав Буянов у жіночки, що намагалась його не бачити. Тільки тоді чергова зрозуміла, що Кіра знову кудись вляпалась. Інакше, чого б це нею цікавились представники закону? Вона кумедно виструнчилась та доповіла:

– А Корабльової, шановний пане, наразі в гуртожитку немає, вона в лікарні. Я Вас проведу до нашої завідувачки. Ганна Василівна завжди на посту!

Буянов пропустив недоречність вислуги, бо почув біду про свою пташку. У радника миттю оніміли ноги, та він спокійно відповів:

– Завідувачка мені без потреби. А Кіра у якій лікарні?

– Зараз подивимось. У мене тут все записано, – з розумним виглядом погортала жінка товстий журнал та відповіла: – Ось: десятого квітня, о другій ночі, швидка забрала Корабльову до неврології четвертої лікарні, що на Солом'янській.

Тепер Буянову затьмарилось в очах так, наче йому теж була потрібна медична допомога. Та радник стримано сказав:

– Я дякую. Наразі це все.

– ...Стій, Шатова! Кому кажу, затримайся! Пану поліціянту необхідна інформація про Корабльову. Відповіси на його запитання, а потім підійдеш до мене, – гучно скомандувала чергова.

Це так вона спиняла високе розмальоване дівча, тих же років, що й Кіра. Та подивилась на Буянова оцінювальним поглядом і ще точніше

визначила: звідки припхався до гуртожитку цей гість.

– Уважно слухаю Вас, агенте? Чи краще, пане підполковнику? – пожартувала дівчина.

– Ні те, ні інше, – відповів Тимур і миттю, за його словами, майбутня журналістка упізнала:

– Пробачте, раднику! Але ж я Вас лише телефоном чула. Щиро дякую, що Ви тоді допомогли моєму пацанові. А Кіра, кілька днів уже в лікарні. Чогось посеред ночі розродилась істерикою. Ну, я їй швидко і викликала. Забрали лікувати. Ви знаєте, я намагаюсь викроїти час, щоб відвідати її. Але нам так багато задають, ніяк не виберусь. Ви, як побачите, передайте їй вітання та хай одужує нещасна...

– Спасибі, Анжеліко, – автоматично відповів Тимур, а дівчина ще більше здивувалась:

– Ну, ні фіга собі! Ви пам'ятаєте: як мене звати? Феноменально! От би Вам у журналістику до нас... Пробачте, справи. Треба бігти!

Вона вже опинилась біля стійки чергової, а бідний адвокат зітхнув ще тяжче та подумав, що дівчина дійсно права. Ось був би він веселим журналістом, тоді злочинний несвіт не являвся б загрозою для Кохання з маленькою колібрі. І ніжна квітка не валялась би в лікарні, з нервовим зривом через нього... Але деякі журналісти, з цим твердженням, точно могли б не погодитись!

Як будь-який інтелігентний чоловік, перед походом до лікарні, Тимур купив букет троянд і фрукти. Він навіть не замислювався над тим, що Кірі ця його «увага», наче кинджал в закохане маленьке, але велике щире серце... Розсудливий адвокат залишив автомобіль на стоянці, за периметром лікарні, та спитав у кабінці охоронця: куди йому йти. Вже в парку, по дорозі до корпусу невралгії Тимур натиснув її контакт. З кожним днем на вулиці ставало все тепліше, а на деревах з'явилися малесенькі липкі листочки. В повітрі повис чарівний запах зелені й весни, а небо було синє та високе.

Буянов довго слухав з трубки красивий варіант джінгла, який замовила

його маленька пташка, щоб її абоненти чекали розмови з насолодою. Та Кіра йому не відповідала. Тоді Тимур попрямував до входу приймального відділення. Там йому видали накидку, бахіли й дозволили пройти до восьмої жіночої палати... Як всі нормальні люди, радник терпіти не міг аромат лікарень. Через свою професію він побував у багатьох із них, але навіть самі розкручені та дорогі, завжди навіювали смуток смерті.

Тимур постукав до жіночої палати й обережно заглянув всередину. В одному з кутків лежала Кіра. Вона байдуже обіймала подушку обома руками та звісно знала, що після дзвінка Буянов з'явиться до неї особисто. Тому наразі мовчки піднялась, тугіше зав'язала пояс на довгому халаті й вийшла в коридор. Дівчина була бліда й змучена, але прекрасна. Тимур поклав «дари» на підвіконня і майже пошепки сказав:

– Прости мене, маленька... Я найдурніший ідіот на світі, адже не повинен був відштовхувати тебе через те, чого іще не сталося. Я не можу жити без тебе, дуже боляче. Прошу: поїдьмо зараз звідси та вже ніколи не будемо розлучатись. А там: хай буде, що буде!

Кіра стояла, потупивши чарівний погляд та не говорила ні слова. Тимур не витримав і намагався опуститись перед нею на коліна, але тепер дівчинка тихо попросила:

– Не треба... Тут підлога брудна. Не знаю, що тобі здалося, але ти дійсно зробив мені дуже боляче. Та я не вмію на тебе ображатись, бо кохаю неймовірно і піду за тобою: куди завгодно.

– О, Господи, моє ж ти диво! Зараз... Я тут швиденько всі папери їм попідписую і ми поїдемо додому. Будь ласка, йди збирайся. Я сам тебе вилікую. Сам скалічив – і зцілювати буду сам. Як же я за тобою скучив, янголе мій небесний!

В одну мить очі Буянова змінилися до невпізнанності та засяяли такими божевільними вогнями, що ледве не спопелили це сіре приміщення. В блаженстві, він спробував доторкнутись до блілого личка своєї пташки, але потім схопив лікарняні «дари» та й кинувся до чергового лікаря писати відмову. Сьогодні Тимур застосував увесь свій професійний

шарм, щоб Кіру відпустили без будь-яких питань. Звичайно з них взяли купу розписок і відписок, щоб убезпечитись від наслідків. Можна подумати, що ті пігулки та ін'єкції давали дівчині зцілення до первозданного стану!

Назарі тихенька Кіра сиділа поряд зі збуреним водієм Мазди, що мчав приблизно так, як тоді з Зарічного. Він знову дуже поспішав та інколи пристрасно зітхав і поглядав на свій скарб шаленим поглядом. В середині Буянова одночасно вирували біль та радість, і йому ще важко було повірити в те, що благородна крихітка пробачила його, а запаморочливе щастя повертається, тепер уже навіки...

Вдома Тимур поведився приблизно так, як у холодний вечір минулої осені, коли її зустрів. Не накидався зі зголоднілими поцілунками та обіймами, не виголошував промови, просто був підкреслено уважним. Він допоміг Кірі зняти пальто й ботильйони, посадив у крісло, а сам увімкнув теплу підлогу та побіг наповнювати для своєї пташки теплу пухнасту ванну.

Коли, після сумної лікарні, Кіра поринула у блаженний світ банного релаксу, Тимур почав шукати: чим частуватиме свою красуню? Але в останні дні він якось забув про їжу, й тому в великій холодильній шафі «миша повісилась». Зараз щасливий адвокат наспівував мелодію, що почув з мобільного своєї пташки та вже, здається, задумав щось приємне. Він таємниче посміхнувся та чемно зазирнув до ванної кімнати:

– Крихітко моя! Без тебе мені їжу бачити не хотілося, тому я нічогосінько не готував. Навіть сьогодні боявся припустити, що моя чарівна квіточка пробачить старому бовдуру. Але наразі я відчуваю голод звіра. Дозволиш мені спуститися за нашою піцою? – блаженно запитав він, бо її присутність і вигляд будили в адвокатові не тільки голод, а й інші первісні інстинкти, що одночасно лякали та заворожували його схвильовану душу.

– Так, сходи. Я теж голодна. А можеш ще дещо зробити для мене? – обережно спитала Кіра.

- Що завгодно, моє щастя! – збуджено затремтів голос Буянова.
- Хочу: бекон, яєшню, корнішони... Все, як тоді, пам'ятаєш?
- Так, кохана! Зараз все зроблю... Ти відпочивай. Я миттю, – перехопило подих у Тимура і всередині розплескалось щось солодке та гаряче.

Розділ 10. Друга ніч

Весняні пташки відспівали звабливі пісні своїй коханій парочці та полягали спати. А Тимур Буянов невтомно крутився на кухні, наче студент у двадцять літ. Його дорога гостя, чи господиня, вже добре відпочила у теплій ароматній ванні. Вона підсушила золотаве хвилясте волосся і в махровому халаті свого безголового радника вийшла до кухні скласти йому компанію. Адвокат відчув на собі її ніжний погляд, повернувся та застиг від блаженних думок:

– Господи, яка ж ти гарна, пташко моя! Як я взагалі ці дні без тебе прожив?

Кіра хотіла йому допомогти, але Тимур навідріз відмовився. Мабуть, в ньому заговорили егоїстичні чоловічі гени й він не побажав відчути насолоду від тісного контакту під час приготування вечері. Ну, що поробиш? Чоловіки... Вони хочуть: як краще, а виходить: як завжди!

– Ні-ні! Прошу тебе, зіронько: я сам. Відпочивай! Ти ж хотіла все, як минулого разу? – пустотливо закусив губу Тимур. – А тоді я все подавав сам.

– Але ж минулого разу мене трясло від холоду, а наразі я так розніжилась у пінці, що ніяк не зможу повторити той мандраж, – танула від щастя дівчина.

– Не треба мандражу. Ось, уже все готове, – накладав у тарілки смаколики адвокат, а в повітрі дійсно висів неймовірний аромат підсмаженого бекону та збурював шалений апетит і Тимур додав: – Сьогодні корнішончики ще менші. Я навіть не шукав, самі знайшлись...

Буянов виглядав наразі наче молодий баран, якому показали його овецьку. Або як юний півник серед курочок чи перший пролісок, що

виліз з-під снігу та побачив яскраве сонце. Ну, якось так! Маленька мудра дівчинка Кіра зовсім не заважала йому сяяти та упиватись власним щастям і блаженством. Вона щиро раділа піднесеному настрою Буянова, що звісно передавався їй на відстані. В якусь мить колібрі не витримала всього, що пам'ятала з останніх днів і, в порівнянні з цим вечірнім благополуччям, на її смарагдових оченятах виступили слізки. Тимур блискавично відреагував та збентежено попросив:

– Не плач, будь ласка. Я більше ніколи не буду аж такий дурний. Просто тоді біля будівлі суду мені зустрілись давні відморозки і я дуже за тебе злякався...

– Ох, мій безстрашний адвокат! Навіщо ти боїшся того, що ще не сталося та сам робиш з нами страшні речі? Ми ж все одно не зможемо більше розділитись. Це наче різати по-живому. Зрослись ми з тобою неймовірно міцно. Як ти цього не розумієш? – скинула слізки Кіра.

Від її мудрих слів Тимуру аж дух перехопило. Він піднявся, обійняв її ззаду і пригорнувся, наче дитина:

– Прости безмозкого старого! Ти права: ніколи не зможемо розділитись. Ну, хіба разом з життям. Давай швиденько поїмо і я молитиму твого прощення.

– Як для старого: ти зовсім дурне, але немислимо кохане! – зітхнула Кіра і не знаходила в серці жодної образи.

Вони напхалися смаколиками так, що вже майже животи боліли. Бо кілька днів, від страждань, кожен у своєму кутку про їжу зовсім забув. Тимур склав посуд до машини та все ретельно протирав і зволікав з «вибаченнями». Він розумів, що дуже завинив перед своєю маленькою колібрі й мабуть, соромився своїх невиправданих дій.

– Моє хазяйновите щастя, щось натякало на вибачення? – не стрималась Кіра.

А Буянов заплющив у блаженстві очі, зітхнув та зовсім по-дитячому зізнався:

– Мені без тебе жити не хотілось. Коли прогнав, здавалось, що помер. Але варто тільки подивитись, почути, подихати з тобою одним повітрям і я стаю зовсім маленьким та хочу бавитись, мов немовля...

Тоді його пташка обережно взяла Буянова за руку та сама повела до їхнього раю. Вона скинула з шовкових плечиків його халат, пригорнулася до міцних гарячих грудей і від насолоди заплющила очі:

– Ось тут, біля цього серця, я хочу прожити решту свого життя і ніхто на світі мені нічого не зробить. Навіть ти не зможеш більше мені відмовити... Як страшно було думати, що втратила, що це кінець. Навіщо воно таке величне і нестерпне - наше Щастя?

Тимур припав до її тіла та відчайдушно шепотів:

– Не знаю, моя крихітна богине. Я весь час пригадую, як зустрів тебе там у дворі та запитую: а що якби не вийшов? Ким би я зараз жив? Кого б кохав немов божевільний?

– Мене! Я все одно прийшла б до тебе, – звабливо посміхнулася Кіра...

...Через деякий час блаженний від насолоди та мрій про майбутнє чоловік притих і не рухався.

– Мій котику, ти спиш? – спитала Кіра.

– Ні. Просто намагаюся запам'ятати цю прекрасну мить. А може вона стане доленосною? – урочисто промовив Тимур.

– Ви в мене такий мрійник, адвокате! – попестила вустами його груди Кіра.

– А я уже й не адвокат, – не стримався він.

– Чого це? – здивувалась дівчина.

– Та покинув я ту дурну роботу. Не хочу оглядатись і тремтіти за наше щастя. У мене є диплом магістра права і я можу спокійно викладати. Наприклад, у тебе в КПІ.

– Коханий, але ж ти так любиш свою професію та рятувати невинних. Може ще подумаєш про це? – лягла на животик Кіра і пригорнулась до його грудей.

– Не хочу. Я тебе кохаю єдину в світі. І найбільша насолода для мене – це захищати наше щастя. Навіщо мені всі ті люди? – тихенько пестив її спинку чоловік.

– Тобто ти зранку вже не побіжиш до суду чи в тюрму? – недовірливо допитувалась Кіра.

– Ні. Ми вдвох поїдемо до твого вишу і я буду проситись на роботу. А ти можеш спокійно перейти до заочного навчання... Все одно кращої учениці в них не було й не буде, – хитрував Тимур.

– Це ж на що ти зараз натякаєш? – відразу зрозуміла Кіра.

– А я не натякаю. Я дуже хочу з тобою одружились. Якщо я для тебе не застарий... А ще страшенно хочу побачити мою маленьку пташку кругленьку, наче м'ячик. І ліжечко з малятком... Між іншим, я досвідчений татусь.

– Коханий, зупинись! А то ти так і про пенсію нашу розкажеш, – розсипала Кіра свій щасливий сміх. – І, взагалі, можна було б зі мною про всі ці твої мрії порадитись.

– Ось я і раджусь! Тільки за стуком твого серця відчуваю, що ти не відмовиш дідугану, який колись у темряві піймав свою прекрасну пташку, – знову пригадав Буянов їх першу зустріч та наразі виглядав так, наче з'їв чогось солодшого за мед.

А бідолашна дівчина, що зранку була нещасною й самотньою та валялась на незатишному лікарняному ліжку, тепер в Його обіймах слухала запрошення прожити решту життя разом і в її світлій голівці перемішалось все до купи. Та настирливий адвокат вже чітко бачив свій подальший життєвий шлях і тому доповнив:

– Ти можеш зараз не відповідати. Я впертий і терплячий. Всю зиму чекав, коли ти зателефонуєш...

– Що ти вигадуєш? – поцілувала Кіра його в блаженні очі. – Я навіть візитку твою загубила.

– Ну, не знаю. А моє серце тоді сподівалось і зараз ще більше вірить, – загравав до коханої Тимур та почувався неймовірно щасливим.

Розділ 11. Наречені

У політехнічному інституті навіть не дуже роздивлялися на документальні підтвердження статусу та досягнень старшого радника юстиції Тимура Буянова, славою про якого повнилась земля київська. Певно, що одні щиро захоплювались плітками про відомого столичного адвоката, інші злісно обурювались. Але правди нікуди діти: така відома людина серед викладачів – то безперечний плюс, як для іміджу наукової установи, так і для роботи зі студентами.

Крім того, що Тимур влаштувався на роботу сам, він ще й вперто наполягав на переводі Кіри в заочницю. А коли з адміністративними питаннями було покінчено, парочка вже не криючись, завітала до кімнати студентки Корабльової, щоб перебазувати її речі до постійного місця проживання, тобто у квартиру Буянова.

Промайнуло лише кілька щасливих днів та ночей і Тимур впевнено дістав з сейфа паспорт та здивував свою юну колібри наступним повідомленням:

– Диво моє чарівне, бери свій паспорт та поїдемо якимсь приводити до ладу наші незаконні стосунки.

– Куди ми поїдемо? – відірвалась від книжки Кіра.

– До РАЦСу, моя квіточко! Адже саме ця установа займається подібними питаннями, – жартома, але занадто складно сформулював він Кірі пропозицію руки та серця.

– Тобто обручки, красивих слів, опускання на одне коліно - мені чекати не варто? – розсміялась дівчина.

– У-у-у! – закивав буйною головою щасливець. – Навіщо це тобі, коли сама сказала, що навіть я не зможу відірвати тебе від себе?

– А я так мріяла... – грайливо продовжувала знущатися з коханого Кіра і це виглядало настільки натурально, що Тимур розгубився:

– Ні, якщо хочеш саме так, то все буде.

– Моє велике й дурне дитя! Та жартую я. Навіщо мучитись тими умовностями? Я краще вночі тебе коханням закатую, – сяяла в ньому своїми звабливими смарагдами Кіра.

– Дякую, моя пташко! Тільки після цих слів я вже не хочу до РАЦСу і ночі чекати не буду. Хочу всього й відразу, – кинув Тимур документ на стіл і підхопив її на руки.

– Ні! Будь ласка, я хочу заміж! – репетувала чарівна юна жінка та намагалась відбиватись і це в неї виходило так сексуально, що бідолашний наречений тепер забув про все на світі й марив лише відчутти п'яний смак сімейного життя.

В РАЦСі парочка слухняно заповнила необхідні папери, вручила їх привітній дамі та чекала подальших інструкцій для молодят. Але коли жінка побачила прізвище нареченого, вона зірвалась на ноги й кинулась його обіймати. Тимур звісно звик до деякої жіночої уваги, але ж не такої відвертої та ще й у присутності своєї прекрасної колібрі. Та скоро ці шалені дії співробітниці Палацу урочистих подій з'ясувалися.

Виявляється, дама була рідною тіткою одного хлопчини, якого могли засудити до довічного терміну за вбивство, котрого він не скоював. А відомий своїм норовливим ставленням до вибриків «золотої молоді» та продажності їх підлих татусів, старший радник юстиції Тимур Буянов, ще перебуваючи на роботі в адвокатській конторі «Корсун і син» розібрався у справі, з притаманною йому скрупульозністю та увагою. Він відбілів чесне ім'я ні в чому невинного хлопця, а тварюку, що забрала життя молодій дівчині й хотіла відмазатись коштом зв'язків

татуся – закрив на доволі довгий термін. Звісно, що з часом, знайдеться якийсь ласий до грошей адвокат Семиярий, подасть апеляцію та років через десять випустить виродка на волю. Але то буде вже інша справа, а наразі за свого живого й здорового племінника завідуючи відділом реєстрації навіть слухати не хотіла про якісь строки тієї реєстрації. Вона наполягала на святкуванні прямо через декілька днів, та майбутні Буянови виховано відмовились і вирішили одружитись через три тижні. Ось так вони й стали щасливими нареченими та поїхали до ювелірного, щоб вибрати собі красиві обручки.

Дівчат у салоні марно було чимось здивувати, але коли до магазину зайшла цікава парочка, панянки позбігались немов бджоли на мед, та мовчки спостерігали за відвідувачами з-за рекламних щитів. Статний напівсвий дядько спортивної зовнішності, та тендітна, як мінімум удвічі молодша за нього красива дівчина, виглядали доволі екзотично. Ось Буянов запросив когось зі співробітниць показати їм варіанти парних обручок. Тоді дівчата кинулись, одна перед одною, зваблювати наречених своїми пропозиціями.

Звісно, як всі долею призначені закохані, Буянови мали єдиний погляд майже на все на світі. Вони миттю зупинились на скромних обручках з біло-червоного золота, з крихітним діамантом посередині кожної. Ці урочисті прикраси зовсім не виглядали якось особливо, але дійсно підходили чарівній парі. Коли піднесені та схвильовані усіма подіями цього дня Буянови їхали додому – Кіра запропонувала Тимурі:

– Котику-Мурчику, а можна ми зробимо на обручках коротеньке гравіювання? Щось на кшталт клятви. Я дуже хочу...

– Кохання моє неземне! Як же я сам не здогадався такого запропонувати? Я теж шалено цього хочу. Просто дуже старий і все забуваю, – збурено жартував Тимур і від щастя знаходився десь серед інших світів.

– Ну так, твій склероз явно прогресує. Може тому ти миттю згадав прізвище того хлопчика, якого захистив два роки назад. Господи, як же я тобою пишаюся! Скільки добра ти чиниш для людей. Це ж виходить:

будемо йти собі вулицею і раптом хтось почне цілувати тобі руки, наче папі римському, – замріяно посміхалась Кіра та милувалась своїм неймовірним чоловіком.

– Дуже сподіваюсь, що до такого ніколи не дійде. Мені достатньо, щоб цілувала мене лише моя пташечка в нашому гніздечку. Більше нічого не потрібно. Хоча, ні! Ще дуже хочу, щоб з того гніздечка виглядали багато маленьких пташенят... Ну, як зазвичай навесні, коли дивишся на пташине гніздо, – жадібно проковтнув повітря Буянов.

– Тимурчику, ти так гарно і впевнено про це говориш, що я вже й не проти. Боюся звичайно, але нашої родини страшенно хочу! Я ж спочатку одна-однісінька на світі залишилась, а зустріла тебе і мрії почали здійснюватися. Ти забрав мене в тепло і затишок не дому, а свого найщирішого серця, – ділилася світлими спогадами Кіра і скидала зі щасливих очей сльозинки.

– Не плач, моя зіронько, і нічого не бійся. Я завжди буду поруч з тобою і в нас все буде так, як ми побажаємо. А ти зараз точно хочеш до того гравіювальника, чи можемо поїхати пізніше? Бо мені особисто наразі дуже треба додому, – поглинав чарівним теплим поглядом свою наречену Тимур. – Хочу розвіяти всі твої сумні думки відносно «одна-однісінька». Будь ласка, поїхали «шукати» пташенят!

– Ти навіть не уявляєш, звабнику, як важко тобі хоч в чомусь відмовити. Коли ти так просиш – я згодна на все на світі, тільки б тобі було добре.

Кіра заплющила щасливі очі й відчувала, що поряд з Тимуром її життя починається заново. І ріка того життя протікатиме поміж найквітучіших і найпрекрасніших берегів... Ось так дивишся на цих блаженно закоханих і розумієш: що світ дійсно досконалий.

Розділ 12. Викладач

Тимур Анварович Буянов, життя якого звернуло на п'ятий десяток, своєю нинішньою поведінкою порушував всі закони буття. Навіть його врівноважена чітка хода тепер нагадувала рухи сімнадцятирічного

студента, котрий на відмінно склав важливий іспит. Досвідчений спеціаліст кримінального права читав соціологію та адміністративку так, наче академік буквар. Але деякі нюанси для викладача-новачка, все ж мали місце й вимагали формування інших підходів. Мова йде про дивну поведінку деяких студенток, що звикли складати екзамени за допомогою звабливих посмішок та коротеньких спідниць. І це, боронь Боже, ніяк не кидає тінь на всю наукову установу, але ж у будь-якій досконалій системі завжди існують поодинокі виключення.

Так вже склалося, що Тимур Анварович потрапив на роботу до КПІ якраз в момент здачі річних іспитів та заліків. Звісно, за довгий і насичений навчальний рік, студенти зморились та намагались якомога швидше скинути з плечей обтяжливе ярмо науки й поринути у мрії про море, сонце, дачі й городи... І саме тому до викладачів просто черги стояли.

Не дивлячись на новий статус нареченої, студентка Кіра Корабльова теж впевнено завершувала свій другий рік денного навчання та успішно здавала залік за заліком. А вже третій – вона зустріне як студентка-заочниця та буде навчатися за трохи іншою схемою. Ось такі чіткі плани на майбутнє вирували в щасливій голівці маленької колібрі. Та окрім далекоглядних були й простіші: що сьогодні молода сім'я пригодує на вечерю? Коли вони з Тимуром виберуться до салону для молодят за покупками, або що написати граверу всередині обручок? Її голівка просто паморочилась від такої кількості нагальних питань! Але ж вона дійсно паморочилась...

Кіра притулилася до підвіконня в коридорі, біля своєї аудиторії та прикрила красиві очі. Чогось їй сьогодні зовсім недобре. Та й не їла вона нічого такого бридкого чи несвіжого, а всередині марудно і нудить все надокучливіше. Тепер дівчина відчула, що довго не стерпить та кинулася в кінець коридору до дівчачої кімнати. Там вона вирвала все, що навіть і не їла та довго вмивалась прохолодною водою з-під крана.

– Фу-у-у! – тяжко зітхнула пташка і тримала хустинку в руці та не хотіла протирати личко, бо так їй здавалося легше. До вбиральні заскочили кілька студенток і миттю звернули увагу на бліду

Корабльову.

– Ти чого тут прилипла? – розсміялися дівчата: – Залетіла чи що?

Від цих слів веселих студенток Кіру наче громом ударило! Хтось з дівчат ляпнув перше, що прийшло навесні до юної голови та слова потрапили прямо в ціль. Треба збігати в аптеку за тестом, щоб не бути голослівною перед Тимуром. Адже він так божевільно чекає цієї події... Кіра ще раз вмилась холодною водою, протерла личко та важко дихаючи, побрела на вихід. Ноги якимось дивно тремтіли, але вона сходила через дорогу до найближчої аптеки та повернулася у кабінку. Почекала кілька хвилин і дуже боялася поглянути в маленьке віконце. Але ж вона відповідальна людина і тому повинна.

Кіра Корабльова, що донедавна була сама на білому світі, кинула очима на тест і наразі не знала: сміятися їй, чи плакати? А що роблять неймовірно щасливі жінки в таких випадках? Ну, це у кожної – індивідуально! Ось у Кіри спочатку знову затьмарилося перед оченятами, а потім вона зірвалася з місця та побігла до корпусу, де наразі невтомно працював тато їх майбутньої крихітки. Дівчина навіть приготувала якийсь свіжий жарт, та коли заскочила до аудиторії – остовпіла...

На столі, перед майбутнім татом її дитинки, сиділа одна відома на весь навчальний заклад щира до «кохання» студентка і здавала залік у властивий їй спосіб. Вона задерла спідницю вище трусиків та намагалась взяти викладача за руку, щоб він відчув: як гарно вона підготувалася. Саме в цей момент до аудиторії й заскочила щаслива майбутня мама-Кіра. Тимур довго мав справу з кримінальними покидьками, бурмилами та здоровилами, але всі ці тендітні розмальовані дівчата були для нього чимось зовсім новим. Буянов навіть зреагувати не встиг, а от Кіра встигла. Вона, наче вжалена, вискочила в коридор і хотіла б побігти, та майбутній нащадок не дозволив їй цього зробити. Дівчині стало так зле, що вона приліпилася до холодної коридорної стіни й просто заплющила очі.

Тимур не стримався, гримнув на свою звабницю та кинувся за Кірою в

коридор. А вона стояла й не рухалась, адже боялась уже всього відразу. За лічені хвилини, у її тепер перенасиченому подіями житті, сталося аж забагато. Звичайно вона знала: на що здатна Рокицька, а ще свято вірила в чистоту кохання свого чоловіка. Але ж побачити таку гидоту саме в цей святый момент – було дуже образливо! Тимур вискочив і миттю взяв Кіру за плечі:

– Ну ти чого, сонечко моє? Це ж тільки дурна дитина! Я навіть виправдовуватися не буду, бо більше звик до тюрми та зеків, а тут – студентки. Повір: я й зреагувати не встиг.

Та Кіра мовчала від страху, що її знову знудить. А задоволена своєю поведінкою студентка Рокицька виповзла з аудиторії й прорекла:

– Дякую за те, що вислухали, Тимуре Анваровичу. Ну, а залік я Вам здам, іншим разом... Хм! Корабльова, а чого це ти як з хреста знята? Ніколи не бачила закоханого препода?

– Зіронько моя, а й правда: що з тобою? Така гарнюня була зранку, а тепер зовсім біленька й тремтиш, – не звернув ніякої уваги на хтиву студентку Тимур і ніжно обійняв свою пташку. Наразі новенькому викладачеві права було абсолютно байдуже, якщо то остання хвилина його праці в цій установі. Головне, щоб коханій нічого не загрожувало. Кіра притулилася до його рідних грудей і їй відразу стало ліпше. Вона прикрила оченята, зітхнула й попросила:

– Вийдімо на свіже повітря. Мені трішки важко дихати...

– Зараз я лише плащ заберу, – схопив речі новенький викладач і миттю повів кохану в парк. Він притримував Кіру під ручку, а студенти тільки весело поглядали: як швидко освоївся серед звабливих дівчат цей сивий дядько. Звідки ж дітям було знати правду? Хоча й Тимур її ще теж до кінця не знав.

А Кіра присіла на лавочку і поклала голівку Буянову на плече. Він пестив її спинку і вже зазірав до тих чарівних смарагдових озер:

– Пташечко моя маленька, хочеш я кину все це і повернусь до зеків? Мені там простіше.

– Тимуре Анваровичу, не треба до зеків. Мені спокійніше, коли Ви тут, серед студенток, – вже посміхнулась Кіра.

– Перестань. Ну, що ти говориш? Навіщо вони мені здалися, коли поряд така квіточка кохана?

– Точно? Ну тоді ось, тримай, – вона дістала з кишені куртки тест і подала Тимуру.

– Що це? – ще не зорієнтувався він, а потім широко відкрив свої карі очі та скрикнув: – Господи! Це твоє? Наше? Так ось чому ти така слабенька... Дитятко моє небесне, сьогодні найщасливіший день у всьому моєму житті!

Тимур підняв Кіру над собою й закрутився, а потім згадав, що їй це зовсім ні до чого та обережно поставив на доріжку:

– Вибач! Я наче здурів. Я ж знаю, що не можна і тобі зараз недобре. Але ж за таке блаженство можна пів життя віддати. Поїхали додому, купимо твоїх улюблених корнішончиків. Знаєш: з першого разу, коли ти їх хрумала, десь дуже глибоко в голові, я мріяв саме про ці події...

Шалений від щастя Буянов протер збурене обличчя і виглядав так, наче вже побачив новонародженого спадкоємця. А Кіра притискалась до міцного тіла та відчувала блаженний стук його гарячого серця. Вона тихенько посміхалась і вже розуміла, що вони родина.

– Поїхали, коханий. Я хочу трішки полежати. А все ж, я встигла здати сьогодні останній залік і тепер третьокурсниця.

– Тепер ти майбутня мама! Прекрасна, найгарніша в світі мама нашої малесенької пташечки. Боже, я навіть не знаю, як мені пояснити: що робиться всередині!

– Не треба, я чую. Адже в мені теж все перекочується й хвилюється. Ой! Зажди...

Кіра побігла за кущик і була страшенно рада тому, що вони не в аудиторії, а посеред величезного парку. Так, їй було трішки ніяково, але ж вона невинна. Це там у ній починає проявляти характер крихітне створіння, що буде рости та кажуть мучити, але вона готова до цього найдорожчого блага у житті.

Тимур обережно витирав хустинкою її пухкі губенята і чомусь згадав: як жадібно хотів їх ще з минулого року. А наразі вони вже приймають муки від їх маленького сина чи доньки. Він дістав з кишені пачку ароматних жуйок і спитав:

– Хочеш? Може допоможе?

– Давай! Може й допоможе. Я буду навчатись жити по-новому, тільки трішечки зажди.

– Кірочко-зірочко моя, ми разом будемо навчатися. Я вже все призабув, але буду дуже старанним помічником. Ну як, краще?

– Так. Я не дуже люблю м'ятну жуйку, але здається вона допомагає. А чому ти мені й досі не сказав того, що завжди? – потихеньку приходила до тями його пташка.

– Тому, що від неймовірного щастя зовсім розгубився. Вибач, я за цими заліками вже кілька годин не говорив тобі: як безмежно кохаю єдину в світі! Тепер у сто тисяч разів більше і немає щасливішого за мене чоловіка. Малесенька колібрі подарувала мені нове життя, неймовірне кохання і таке блаженне щастя, що я не знаю ні вчинків, ні слів, щоб дякувати тобі. Просто хочу танути від блаженства і кохати до останньої миті...

– Ось тепер я тебе пробачила, а Рокицьку – ні. Жартую, коханий! Я ще й сама в повному шоку від усіх цих новин. Вези мене додому, поки я весь політехнічний парк не замурзала.

Тимур взяв студентку Корабльову на руки та спокійнісінько доніс до припаркованої під корпусом Мазди. І їм обом наразі було абсолютно байдуже до здивованих поглядів купи студентів, що не могли повірити: як новенький викладач так швидко домовився в кущах парку з красунею їхнього вишу.

Розділ 13. Стінг

До квітучої столиці України часто приїзять відомі й знамениті. Але цю подію не могли пропустити ні щирі поціновувачі музикантів світового рівня, ні звичайні кияни. Адже до Києва знову завітав відомий британський музикант, актор і продюсер – великий Стінг!

– Сонечко ясне! Ти не бачила: де мої святкові запонки? – весело крутився навколо Кіри щасливий Тимур.

Так, до нестями закоханий чоловік і майбутній тато, виглядав тепер кожного дня. Кіра миттю відірвалась від зачіски й подала те, що він шукав.

– На, ось вони твої святкові. Не треба було кидати до прання, разом з сорочкою. Добре, що я вчасно перевірила! – розсміялась його юна господиня і притулилася до невиліковно розгубленого Буянова. А він збуджено зітхнув і зізнався:

– Просто, коли я бачу: як ти роздягаєшся, то вже не пам'ятаю нічого у світі... Може, ну його той концерт? Пішли до ліжечка.

– Але ж наразі я точно не роздягаюсь, пане! – намагалась хоч якось зупинити блаженного адвоката Кіра.

– А я все одно хочу! І потім вам той гамір може зашкодити, – викручувався досконалий звабник.

– Нічого нам не зашкодить. Правда, доню? – попестила Кіра долоньками ще невидимий животик.

– А синочок зостався б з татом вдома... – схилився до її стану Буянов. Та Кіра тільки похитала красивою голівкою, а її очі сяяли смарагдовими іскрами.

Так, їхня казка, що несподівано розпочалась минулої осені, у дворі кинутого роудиною адвоката Буянова – продовжувалась та розквітала з новою силою. Навіть перші місяці вагітності проходили у Кіри, на диво, легко й непомітно. Можливо, є у світі якась вища сила, що регулює стан справедливості? Адже Кіра і Тимур закохались миттю й навіки. Дівчинка довірливо потягнулась до дорослого чоловіка, а він чомусь злякався божественних почуттів і мало не втратив найдорожчої у світі. Але ж Кохання тільки здається безтілесним привидом, а насправді має таку неймовірну силу, що може гірко покарати недостойних, а може дати могутню велич і блаженство.

Та повернемось до солодкої парочки, що збирається на концерт Стінга, до Палацу спорту.

– Крихітко, ти неймовірно гарна! Я й досі інколи не вірю, що ти моя дружина і будеш мамою наших діточок, – пригортався до Кіри позаду Тимур і милувався в дзеркалі їх сліпучим дуєтом. Він тихо цілував її за вушком, а Кіра блаженно розсипала сріблястий сміх і просила:

– Не починай, мій невинуваний звабнику, бо ми точно запізнаємось!

Ось так «нудно» вони й проживали кожен свій день. Хтось скаже: фу, яка гидота! Ну, це вже як кому... Може для того, щоб зрозуміти такі солодощі – треба пройти через їх попередні страждання? А може неймовірно щастя життя дає авансом, щоб пізніше мати сили боротися з чимось поганим?

Як і всі глядачі переповненого залу Палацу спорту, Буянови заворожено подивились першу частину феєричного дійства і в перерві вийшли за звичайними потребами, а потім взяли по фруктовому коктейлю та раптом почули:

– Буянов? Тимур Анварович, кого я бачу?

Тимур повернувся на знайомий голос та дійсно побачив сина свого колишнього шефа, з адвокатської контори.

– Вітаю, Андрійку! Ти так змужнів, що я б і не впізнав. Ви усією родиною насолоджуєтесь музикою великого майстра, чи ти тут один? – простягнув молодому юристу руку Тимур.

– Не один, але точно без предків. Вони для таких шалених заходів застарі. А Ви, я бачу, квітуєте без наших похмурих справ. І на легенду прийшли подивитись у неймовірно чарівному супроводі. Схвалюю! – заздрісно потис знайомому руку юний адвокат.

– Дякую, Андрюшо, за компліменти. І познайомся, будь ласка, з моєю дружиною. Її звати Кіра, – вже вкотре гордо шалів Тимур, коли хтось втрачав розум, милуючись їх парою.

– Дружина? Оце номер! Так виходить Ви одружились? – від подібної звістки забув про вихованість юнак, але потім галантно опустився до Кіриної ручки. – Я перепрошую... Це через те, що мені страшенно приємно познайомитись з Вами, пані Буянова!

– Дякую, мені теж, – ввічливо посміхнулась красуня і вже звернулася до Тимура: – До речі, нам потрібно повертатись на місце, щоб не пропустити ні хвилинки виступу.

– Так, звичайно, – сяяв щастям Буянов. – Радий був зустрічі, Андрюшо! Передавай найкращі побажання татові. Скажи, я днями зателефоную. Обіцяю.

– Я теж дуже радий! А можна сфоткатися з Вами, бо тато не повірить? – хлопчина блимнув камерою та зник у натовпі.

А Буянови ніжно посміхнулись одне одному, бо вже звикли до подібних відгуків про себе. Адже важко було не помітити неповторну красу юної жінки, зі звабливим смарагдовим поглядом та тонкими рисами обличчя, яку вдало відтіняв своїм чоловічим шармом статний і гордий, дещо

старший, красень. Без будь-якого перебільшення, навіть не знаючи про їх блаженні стосунки, художник мав би за честь писати з них картини.

Вранці, коли Корсуни (батько й син) збирались на роботу до своєї адвокатської контори – Андрій згадав про вчорашню зустріч у Палаці спорту з таким виразом обличчя, наче Стінг запросив його поспівати вчора разом на сцені.

– Ой, тату! Ти не повіриш: кого я вчора на шоу зустрів. Блін! – від збудження, порізався Андрій, бо наразі голився. А Корсун-старший допивав каву та щось читав у вранішній газеті:

– Кого? Стінг що й Мадонну з собою прихопив? Чи чого ти зранку такий збурений?

– Та ні! Я в перерві, ніс до носа, зіткнувся з Буяновим. Прикинь, теж Стінга любить? – доповів хлопець.

– І як він? Постарішав, мабуть? До нас назад не просився? – зацікавився інформацією старий адвокат.

– Жартуєш? Постарішав! Тату, він одружився та виглядає молодшим за мене. Весь такий випещений, окрилений. Хоча з такою дружиною, я б теж був окрилений. Хочеш глянути? Я попросився сфоткатися з ними, на пам'ять, – вже гортав галерею Андрій.

Зовсім без ентузіазму, Корсун-старший відірвав погляд від газети, бо що такого він міг там побачити? Але коли глянув на екран синового айфона, закашлявся та машинально почав стукати себе по грудях.

– Синку, а ти впевнений, що то дружина? – попив води чоловік.

– Так, тату. Я такий же недовірливий, як і ти. Тому погуглив, пробігся по базах і знайшов підтвердження. Ось: Корабльова Кіра Геннадіївна, двадцять один рік від народження, законна дружина Буянова Тимура Анваровича, з двадцятого травня цього року. Реєстрація шлюбу в Палаці для молодят, на проспекті Перемоги.

– Ну, ні фіга собі! Тепер я розумію: чого він так від нас поспішав. Ось до цієї крихітки біг, щоб встигнути. До такої, хто завгодно стрімголов помчить. Цікаво, Вікторія в курсі неймовірно щасливих подій з життя свого колишнього? – миттєво склав до купи отриману інформацію досвідчений юрист.

Він запитував, ще й тому, що колись їх дружини були дуже близькими подругами. Правда, як це буває у жінок, через деякий час сильно полаялись. А потім Вікторія Буянова перебралась жити до Лондона. Пізніше вони з Тимуром розлучились. Всі вирішили, що Буянови за двадцять років спільного життя просто обридли одне одному, але тепер було зрозуміло, що втома тут ні до чого.

– Треба мамі про все це розповісти. Тільки, синку, я хочу зробити це особисто, – посміхнувся не на жарт заінтригований Корсун-старший. Звичайно ж, він перекинув, на свій айфон прекрасне фото закоханої парочки Буянових, щоб мати неспростовні докази такої неочікуваної сенсації.

Розділ 14. За бортом власної долі

А в туманному Лондоні, в орендованій квартирі біля вікна, сиділа й курила свою першу вранішню сигарету колишня дружина Тимура Буянова – Вікторія. З того часу, як її кинув молодий коханець-стриптизер, Віка не надто переймалась своїм здоров'ям. Хоча здорова вона була як кінь, адже ніколи не працювала, а лишень тягалась по ювелірних салонах та скуповувала, за кошт чоловіка-адвоката, різні брязкальця. Але наразі й вони не давали жінці ніякої наснаги у подальшому житті. Навпаки, Вікторія почувалась старою розбитою колодою.

Вона ненавиділа цілий світ ще й за те, що без грошей свого колишнього, в чужій країні, жити ставало все нестерпніше. Але ж Вікторія сама наполягла на їх розлученні, зовсім не приховувала своєї аморальної поведінки й гордо відмовилась від фінансової допомоги Тимура. Роботу дама шукати не збиралась, хоч могла спробувати працювати

перекладачем. Адже колись, з горем пополам, вона все ж закінчила факультет іноземних мов і зналась на англійській та французькій.

Віка була корінною киянкою, а вже в універі познайомилась з гарячим південним хлопцем Тимуром Буяновим. Він сподобався їй своїм нестримним азартом, як у навчанні, так і в ліжку. Студенти проводили разом багато часу, аж доки не зрозуміли, що скоро стануть батьками. Тоді, чесний і благородний, Тимур запросив дівчину заміж. Вона не відмовилась. Спочатку парочка жила з батьками Вікторії й у них народився син Едуард. А коли Тимур отримав диплома й почав працювати, вони орендували квартиру та народили Саманту.

Буянов землю рив і накопичував досвід та зв'язки, щоб стати популярним адвокатом. З його неймовірним натиском та сміливістю – скоро ця мрія почала здійснюватись. Перші серйозні перемоги Тимурі принесли гроші й клієнтів. Він брався за самі безнадійні справи та доводив їх до логічного й блискучого фіналу. На ті часи, родина жила майже по-королівськи.

Такому «щастю» молода дружина раділа доволі своєрідно. Вона купувала собі красиві сукні та відвідувала різноманітні публічні заходи. Діти навчались у хорошій школі, а в Тимура Буянова з'явилося стільки роботи, що йому було зовсім не до забав жінки. Ось тоді вона й помандрувала з ліжка в ліжку. Неперебірлива Віка встигла побувати подружкою масажиста, кравця, бізнесмена, таксиста, перукаря... Стоп-стоп! Далі вести перелік немає ніякого сенсу. Та коли гаряча звабниця перейшла дорогу одній відомій дамі – трапився гучний скандал і Тимур вперше серйозно задумався над поведінкою дружини.

На якийсь час Вікторія притихла, але потім знову закрутила шалений роман зі своїм колишнім однокласником. Тоді це був відомий український каскадер, якого часто запрошували різні кіностудії, навіть закордонні. Про грішний зв'язок дружини зі спортивним парубком Тимур знав та розумів, що дружина його вже точно не кохає.

Поряд, на підвіконні, забринів телефон. Вікторія глянула на екран і побачила там стару знайому. Це була Жанна Корсун – дружина

власника адвокатської контори, де працював Тимур. Віка ж відмовилась від спілкування з ним і ще не знала ні того, що він вже не працює на Корсунів, ні іншого неймовірно цікавого факту з життя свого колишнього. Діти інколи перекидалися словом з татусем, але про своє особисте життя з нащадками Буянов не розмовляв.

– Лондону від Києва щирий привіт! – весело почала Жанна.

– Привіт-привіт тобі, Батьківщино! – не хотіла розкривати свого сумного настрою Вікторія.

– Як поживаєш, Віко? Що твій юний коханець тобі ще третю дитину не зробив? – добивала нещасну Жанна Корсун.

– Та горіти йому в пеклі! Кинув мене, сволота, заради довгоногої дівки. Додому я збираюсь, Жанко. До свого Тимурчика підлещусь, він і розтане. Буянов – він же добрий і дурний!

Там, на Батьківщині, в трубці на якусь мить запала тиша, а потім (як це буває у жінок) з Корсун виліз такий чортик, що вже ніхто всередині його б не втримав.

– Вікусю, а ти хіба новин ще не знаєш? – лестиво запитала у подруги Жанна і мабуть, наразі мстилася за те, що колись Віка її привселюдно облаяла.

– Яких саме, Жанночко? – пішли сипати отрутою одна на одну жінки в ефірі.

– Зараз я тобі скину фото, а якщо будуть запитання, то з радістю відповім, – розсміялася Корсун та переслала Вікторії фото молодят Буянових.

Віка побачила те, що побачила і від подиву в неї на якийсь час навіть мову відібрало. Потім вона схопила айфон і скрикнула в трубку, наче вжалена:

– Жанко, що це таке? Сама змайструвала, чи синочка попросила?

– Та ні, Вікусю. Ні те, ні інше. Це твій колишній собі нову родину змайстрував. Оженився твій добродушний дурень на казковій малолітці, і я не здивуюсь, якщо скоро стане татком. До нас тут ваш Стінг завітав, а мій Андрійко на його шоу пішов і саме там зустрів цю солодку парочку. Мій синок звичайно ще дитина, але навіть він сказав, що від нових Буянових флюїди щастя по всьому Палацу спорту розліталися... Віко, а чого ти притихла? Не рада за свого колишнього, чи що? – заходилась добивати стару знайому Жанна Корсун.

– Твою мать, Жанно! Як ти можеш? Ти ж моя подруга, а так зловтішаєшся! – втрачала розум від злості Вікторія Буянова і чула, як у неї з-під ніг вислизає останній клопоть твердої поверхні.

– Саме тому, що подруга, я й сповістила. А що було б краще, якби ти з речами до нього приперлася? Ото сором був би! Віко, та плюнь ти на нього. Повертайся й живи собі вдома! Що тобі втрачати? Чоловіків у Києві, як каштанів. Знайдеш собі ще когось, – вмовляла Вікторію колишня подруга, а сама просто танула від втіхи.

– Я подумаю, Жанно. Дякую, за новину. Наразі, бувай здорова! – з останніх сил стримувала гнів Вікторія.

Вона обережно поклала айфон, а потім схопила чашку й жбурнула її, разом з кавою, об стіну. По шпалерах чужого помешкання розтеклась темна жижа, та наразі жінці було не до цього. Вона, наче скажена, шукала поглядом ще якусь «жертву», щоб більше випустити пару. Вікторія не могла зрозуміти: як така чарівна й розумна жінка, як вона, залишилась за бортом власної долі?

Скоро зі зміни в пабі прийшла Саманта. Так, та сама випускниця Лондонського університету, що за час навчання зірок з неба не хапала та й наразі не намагалась шукати чогось по профілю. В цьому донька була схожа на свою матір. Але, щоб не сидіти в чужому кутку та не вислуховувати докори мамці, вона працювала офіціанткою. Не пішли на користь дівчині всі ті гроші, які дбайливий таточко вклав у її навчання.

– Мамо, а що це на стіні? – здивовано спитала Сем і побачила шматки фарфору на підлозі.

– То я твого батька-жеребця по стіні розмазала! – скрикнула Віка, а дочка зітхнула та почала згрібати з підлоги розбиту чашку.

– Що знову міжнародний зв’язок своїми розбірками засмічували? Мамо, ну навіщо ви це робите? Розбіглися, то й слава Богу, – знизувала плечима Сем.

– А оце ти бачила? – не стала приховувати Вікторія від дорослої доньки якісного знімка.

Дівчина байдуже оцінила фото й припустила:

– Це він з якоюсь вдячною клієнткою так сфоткався чи що?

При цих словах Саманти, Вікторія сховала руки за спиною, щоб ненароком не вдарити дитину.

– Ще і яка вдячна клієнтка! Мабуть, день і ніч дякує, соплива сучка! Дивись, як моститься до твого розпусного татуся...

– Мамо! Я й не знала, що в тебе до тата досі такі гарячі почуття залишилися, – розсміялася дівчина й додала: – Вибач, але у твоєму віці ревності додають зморщок. Ну, мабуть, треба було так красиво посміхатись. Ти ж знаєш, наш татко - кремій. Він любить лише свою роботу...

– Сем, ти зовсім тупа? Та дружина це його нова й абсолютно законна! І скоро в тебе з’являться маленькі братики й сестрички... А судячи з тих променистих очей – наштопають вони їх багато. Ось і будеш ти все життя поміж столиків з тацею хвостом крутити, а татусь і не згадає, – тепер безсило обурювалась жінка.

– Та хто тобі сказав таку дурницю? – не вірила Саманта.

– Хто? Це Жанна прислала. Тому правдивість стовідсоткова. Корсун просто соловейком заливалась, радіючи нашій біді. А ще твій таточко більше не популярний столичний адвокат. Кинув він практику, заради цієї «студенточки». Щоб їй!.. Тому він у нас тепер ще й злиденний. Оце з'їздили ми з тобою, доню, до Європи, – сіла на ліжко Віка і в її мстивому погляді читались дуже негарні думки.

Та й Саманта миттю засумувала за грошиками тата, бо розуміла, що їх безбідний вояж по Сполученому Королівству добіг свого кінця. А вдома в Києві чекає стара материна квартира, на виїзді з міста та, в кращому разі, допомога по безробіттю.

Зате Едик, після своєї зміни в пабі, подивився на фото з веселою посмішкою й сказав:

– Ну, батя красень! Навіть неочікувано якось. Нічого така в мене мачуха вимальовується. Та не сумуй, мамо! Може вона його скоро кине, а ти займай чергу...

– Дурисвіт ти, синку! Що ти мелеш? Як ми житимемо далі? – істерила мама-Віка.

– Звичайно житимемо, мамо. Працюючи! Я собі за барною стійкою завжди копійку знайду і нікуди звідси не збираюсь. Та й моя Кеті до України не поїде. А ви, я бачу, додому намились? То це вже без мене, – може й не такі настирливі, але в хлопцеві явно говорили розсудливі батькові гени.

Розділ 15. Однокласники

Не пройшло й тижня, як мати й дочка Буянови приземлились в міжнародному аеропорту Бориспіль. Звісно, дбайливий таточко не зустрів їх в залі очікування хоча б тому, що просто не знав про повернення блудних жінок. А навіть якби й знав, то навряд чи прилетів би до них білим лебедем. Крила йому тепер потрібні були, щоб пурхати лише навколо чарівної Кіри, де Тимур дійсно відчував себе неймовірно щасливим.

Квітуче літо було в самому розпалі, а молодята Буянови сиділи на улюбленому дивані посеред вітальні, та обирали євротур для весільної подорожі. Животик у маленької колібрі вже став дещо круглішим, але почувалася Кіра прекрасно. Тому вони з Тимуром вирішили, до народження крихітки, побувати в країні кохання – Франції, що була близька їм по духу.

Через навстіж відкриті вікна чулись звичайні звуки міста, а ще голоси веселих пташок. Нові штори, що маленька господиня купила для більш життєрадісного вигляду помешкання, майоріли під вітром та несли в щасливий дім аромати тепла і сонця.

В цей чарівний липневий вечір Кіра тихенько примостилась в обіймах свого коханого і танула від блаженства, що відчуває рідну душу та синхронне биття їх сердець. Тимур обережно притримував дружину за животик, наче оберігав скарб та шепотів:

– Маленький, поїдемо до моря?

– Ти все-таки думаєш, що там хлопчик? Татку, не розбещуй дитятко, – намагалась сперечатись Кіра, а сама від насолоди навіть заплющила очі.

На екрані телевізора відбувалась якась дурниця, та хіба це важливо? Адже найголовніше у їхньому житті вже сталося: вони разом! І залишається лише дякувати Богу за таке світле Кохання.

* * *

Зате на околиці столиці у своїй нудній, давно волаючій про ремонт, квартирі знову курила невідомо яку за сьогодні сигарету Вікторія Буянова, у дівочості Краснова. Саманта, як будь-яка молода дівчина, що довгенько жила в Європі, начевила краще вбрання та й подалась розповідати подружкам про своє «цивілізоване» життя. А ось мати не знала: куди їй подітися? Бігти дряпати обличчя розлучниці – було якось не на часі. Адже Віка сама кинула чоловіка та веселилась в Лондоні з розпусним парубком, ні від кого не приховуючи цього факту. Вона

вихвалялась статками свого стриптизера й тим, що скоро вийде за нього заміж. Але тепер немає ні статків, ні стриптизера, ні Європи. А сидить вона сама-самісінька на старому батьківському ліжку й поняття не має: як їй нещасній жити далі?

Всередині Вікторії палала така жага до помсти, невідомо кому, що думки зовсім не тримались купи. Вона відчувала себе наразі викинутою на узбіччя брудною ганчіркою, якою вже ніхто й ніколи не захоче скористатись. Це її блудливий Буянов десь відкопав собі тендітну суперзірку. А вона ще доволі молода сорокарічна жінка, теж хоче уваги та чоловічої ласки. От тільки де нині знайдеться дурень, що кинеється на неї безгрошову стару? Скільки в її тілі перебувало чоловіків, та ніхто з них і не згадає її сексуальних талантів... А був же час, коли навіть неймовірний Руслан Горін не відходив від неї! Знати б, де він зараз і з ким? Вікторія так захопилась згадкою про колись відомого українського каскадера, що знову прикурила сигарету й заковзала пальцями по екрану Самантиного планшета.

Це диво, але інформацію про Горіна в мережі Віка шукала зовсім недовго. Виявляється, він вже давно не знімається в кіно, а живе собі тут в Києві та отримує пенсію по інвалідності. «Ого! До чого ж це ми дожились, Русику? Я – стара й нікому не потрібна шкапа, а ти – нікчемний інвалід. Зателефонувати йому, чи що? Згадали б школу та інші часи... Але ж він каліка! Може й не ходить зовсім? Та все одно дуже хочеться дізнатись» - роздумувала самотня дамочка.

Спочатку Віка хотіла подивитись на себе в дзеркало, але передумала, бо той вигляд міг навіяти ще гірший настрій, а їй потрібно було показати себе життєрадісною, як колись. Тому жінка покашляла трохи, попила водички та й набрала номер однокласника.

– Алло, хто це? – почула вона такий же прокурений, як в самої голос та зрозуміла, що потрапила саме туди.

– Русику, привіт! Це Віка, як живеш, дружечку? – намагалась говорити вона ніжним тоном, але виходило так, наче стара собачка хрипить та квилить втраченим голосом.

– Хто? Яка Віка? Що з ломбарду? Та пішла ти...

– Стій-стій! Не з ломбарду. Це я Вікторія Краснова, твоя однокласниця, пам'ятаєш? – прохала жінка й на тому кінці зв'язку стало спочатку тихо, а потім Руслан закашлявся і згадав її.

– Краснова? Щоб тобі! Де взялася? Казали, що ти тепер в Європі осіла? Що не прийняла тебе стара баба? Чи як дехто каже «матінка-Європа». Ну це більше ті, кого вона добре приймала. А чого ти телефонуєш взагалі? – якось не дуже радісно та ввічливо поведився колишній коханець. Мабуть, дійсно, став зовсім нікчемним та слабким, бо раніше таких питань він не задавав. Вікторія тяжко зітхнула і вже пошкодувала, що знайшла в мережі цей мотлох, але відповіла:

– Так, Русю. Була я в тій Європі, поки донька навчалась. Треба ж було дитині допомагати. А зараз вона повернулася, ну і я також. Мати завжди за дитиною поїде, куди завгодно. Ось побачила твоє фото в мережі та й вирішила зателефонувати. Тут написано, що в тебе травми. То ти як?

Наразі Вікторія почула як він знову пронизливо кашляє:

– Та нехай собі пишуть клятї писаки різну муть. Нормально я живу і все в мене пучком.

– Тобто ти ходиш і все в порядку? – незрозуміло на що наразі натякала стара коханка.

– Тю! Звичайно ж я ходжу і навіть їздити не розучився. Мерседес у мене ще ніхто не відібрав. Баби, правда, наразі в черзі вже до мене не стоять. Але живу - не тужу! – запевнив жінку Горін.

– Це добре. Русіку, а зустріньмося якось. Про школу згадаємо і взагалі... – хіхкнула Вікторія.

– А як твій адвокат Буянов на це зреагує? Колись він мене дуже не любив, – згадав Горін, як Тимур одного разу мало не начистив його

каскадерську пику.

– Ой, Горін! Буянов уже в далекому минулому. Розлучені ми та цей бичара встиг навіть на одній соплі одружитись, – ображено пожалілась колишньому коханцю Віка.

– Та ти що? Обскакав тебе, значить, Тимурчик у зрадах! Оце номер. А такий працьовитий був раніше, за своїми слуханнями зовсім нічогісінько не помічав, – нахабно натякав на добру душу Тимура старий коханець Віки.

– Та пішов він! Не відходь від теми. Коли запросиш даму в гості? – вчепилась хоч в якогось мужика роздратована жінка.

– Добре, пиши адресу, – здався каскадер.

– Та є в мене твоя адреса, в мережі взяла, – вихвалялася дружбою з сучасними технологіями Віка.

– Е, ні! Тієї квартири, що записана, в мене давно вже немає. Пропив я її, Вікусю! Тепер лише проста готелька на Нивках, тому пиши, – цими поясненнями колишній славний хлопець тільки підтвердив, що життя їх обох не пожаліло.

Бідолашна Віка, майже до крові прикусила губу. Вона вже зрозуміла, що ні гроші, ні кохання тут їй не світять. Але коли сама зголосилась на зустріч, то звичайно поїде. Надовго цей пенсіонер їй не знадобиться, та згадати минуле з колишнім веселуном Русланом Горіним і відвести душу за чарчиною - вона не проти. Наразі Вікторія навіть сама не здогадувалась: які страшні думки прийдуть в її мстиву голову під час зустрічі з однокласником.

Розділ 16. Аварія

До літака залишалось рівно стільки часу, щоб на нормальній швидкості домчати в Бориспіль, залишити Мазду на платній стоянці та спокійно піти на реєстрацію рейсу до Парижа. Так, щасливі молодята Буянови

обрали собі путівку на затишний «черепашковий пляж» на Корсиці, оплатили її онлайн та наразі веселі збирались вийти з квартири.

– Тимурчику, а ти бойлер вимкнув? – хазяйнувала Кіра.

– Навіщо, сонечко? Я вимкнув все світло на щитку, тому це зайве, – ніжно посміхався коханій дружині Буянов.

– А, ну тоді все. Посидимо, на дорогу і вперед! – сяяли натхненням смарагдові очі Кіри.

Не встигла закохана парочка обійнятися в кріслі, як почувся дзвінок від дверей.

– Хто б це міг бути? – здивувалася Кіра.

– Сиди, зіронько. Я подивлюся, – поцілував дружину в маківку Тимур.

Він заглянув у вічко й очманів. За дверима стояла донька Саманта. Буянов широко відчинив двері та весело промовив:

– Донечко? Яким вітром? Ти звідки?

Інстинктивно Тимур водив очима по майданчику, біля дверей, але більше нікого не бачив.

– Привіт, татку! – кинулась йому на шию Саманта. – Я? Зі Святошина, ми з мамою вже тиждень як вдома. Ось вирішила зайти...

– Тобто ви повернулись? Чи просто вирішили трохи від закордоння відпочити? – зітхнув Буянов і серцем відчував, що назріває щось недобре.

– Тату, а може все-таки впустиш рідну доньку до квартири, чи будемо стовбичити на сходах? – натхненно жартувала дівчина.

– О, вибач! Звісно, заходь. Я просто не знав про ваше повернення. До

речі, я повинен тобі дещо сповістити. Твій тато знову одружений і наймовірно щасливий. Пішли познайомлю тебе зі своєю обраницею. Її звати Кіра.

Молода дружина піднялась з крісла та схвильовано слухала розмову батька й доньки. Чомусь вона дуже переживала через першу зустріч зі своєю ровесницею-падчеркою. Кіра зробила кілька кроків назустріч і привітно посміхнулась.

Всі попередні плітки, в які намагалась не вірити Сем, наразі підтвердили її власні очі. Насправді нова дружина батька виглядала навіть чарівнішою, ніж у телефоні. А ще ця парочка випромінювала таке шалене щастя, що Саманті захотілось вирвати свій сніданок! Та дівчина спокійно простягнула Кірі руку й сказала:

– Дуже приємно познайомитись. Я Сем. Вітаю, тату! Тобто вітаю вас обох. Бачу й твоя «халупа» набула деяких молодіжних змін...

– Дякую, донечко. Дуже сподіваюсь, що ви подружитесь. Як мама? – не втримався Буянов.

– Ой, тату, як завжди! Все не так, і всі не ті. Вона у своєму репертуарі, – махнула руками Саманта і лише тепер побачила зібрані біля дверей валізи. Хтось би міг припустити, що один з пожильців покидає цей затишний дім, але парочка була така осяяна, що дівчина здогадалась:

– Ви звідкись повернулись, чи тільки збираєтесь мандрувати? А я відвертаю...

– Нічого страшного, – автоматично глянув на годинника Тимур. – Ми вирушаємо у відпустку. Все добре, ще встигаємо. Хочеш нас провести до Борисполя?

– Е ні, тату, дякую. Ви собі летіть, а як облаштуєтесь – набереш мене, тоді й поговоримо. Ну, а вже як повернетесь, будемо знайомитись докладніше. Щасливої вам подорожі!

Всі разом вони спустилися вниз та розпрощались біля під'їзду. Сем попрямувала в бік метро, а молодята Буянова сіли до своєї безвідмовної Мазди та рвонули в бік Борисполя. Саманта зроду не їздила на метро й миттю повернулась до батькового двору та забралась до незнайомого Мерседеса. Це дивно, але в гості до тата її супроводжували однокласники: мати і її старий дружок Руслан Горін?

Як для середини липня, сьогодні на вулиці було доволі непривітно. З ночі в місті зарядив сумний осінній дощ, але кажуть, що для подорожі то «на добре»... Мабуть, саме з цієї причини, щоб вибратись на Бориспільську трасу знадобилось набагато більше часу, ніж планував Буянов. Тому, коли Тимур все ж вирулив на ідеально рівну восьмисмугову урядову дорогу – вичавлював зі свого авто максимальну швидкість. Він пам'ятав, що повинен оформити авто на стоянці, нормально пройти реєстрацію, а хвилинки нестримно летіли набагато швидше, ніж його Мазда. Тимур Буянов водив років з п'ятнадцяти та, без перебільшення, вважався досвідченим водієм. Він знав, що з поставленим завданням справиться, а розумна пташка притихла поряд і нічим не заважала коханому чоловікові.

Та ось раптом якийсь дурнуватий «шумахер» стрімко підрізав Мазду і Буянов, щоб відвернути зіткнення зі сторони Кіри, автоматично вивернув кермо вбік. Його авто понесло мокрою дорогою, через зелень, на зустрічну смугу... Тимур вправно боровся з зіткненнями, але на зустрічці вже гальмував великий бензовоз. Дивно, та громіздкий транспорт не розтрощив, а навпаки призупинив нестримний рух Мазди, хоч і добре розідрав бік легковика. Розуміючи наслідки, Буянов просто підім'яв під себе Кіру, накривши її, та встиг промовити: «Кохана, я з тобою!» Далі їх авто від всіх цих крутих віражів, в переворотках, шкереберть полетіло в кювет...

Майже всі автомобілі восьми смуг, не зважаючи на швидкість, почали тиснути на гальма й поступово зупинились. Деякі водії хрестились, розуміючи, що нічого хорошого наразі в тому авто не відбувається. А ще кожен знав, що в будь-який час, може опинитися на місці нещасних. І тепер жвава харківська траса більше нагадувала стоп-кадр з якогось фільму, де все без виключення, завмерло.

...Дощ перішив, а на місце жахливої ДТП продовжували прибувати спеціальні служби. Дорожня поліція спочатку перекрила все, але згодом дозволила з іншого боку траси на дуже низькій швидкості, відновити рух. Карети швидкої допомоги, поліція й рятувальники, по інструкції, заповнили місце події та виконували свою стандартну цілодобову роботу. Вірна Тимурова Мазда не вибухнула, а лише скуйовдилась так, наче сама дуже злякалася. Наразі рятувальники почали поволі діставати зсередини скривавлені, нерухомі тіла потерпілих.

Мініатюрна гарненька жінка застогнала й почала захлинатись від болю. Їй відразу одягли маску та вкололи все те, що потрібно в таких страшних випадках. Кіру поклали на ноші й забрали до однієї зі швидких. А з чоловіком все було набагато гірше. Він не приходив до тями і його тіло виглядало настільки спотвореним, що зрозуміти: живий він чи ні – становило проблему. Якийсь верткий маленький лікар кинувся до тіла та скрикнув колегам:

– Чого ви стовбичите? Негайно підгоніть реанімобіль та дайте найжорсткіші ноші.

– Так реанімобіль же стоїть з того боку траси, Степановичу! – спокійно відповів йому колега та почув від старшого бригади такий відбірний мат, що перекладу той текст точно не підлягав. Але нормальною мовою фраза звучала десь так:

– Це ж що тобі наразі заважає перетнути подвійну осьову? Миттю, давай кажу... Мужик здоровий, може ще й виживе...

Мабуть, завдяки старанням того шустрого медика, а може все ж велінням долі чи Господа, Тимур Буянов виявився живим і його всього, наче робота, зафіксували на ношах. Вже в реанімобілі у постраждалого знайшли слабке серцебиття та хоч якийсь тиск. Правда, все це наразі нагадувало боротьбу пір'їнки зі штормом. Та інколи трапляються відважні люди, що хочуть спробувати вистояти в подібній боротьбі. Тільки у цій страшній битві адвокат Буянов відстоював уже не чинсь честь чи свободу, а власне життя. Можливо у тому міжпросторовому

стані він згадає про свій сильний характер, залізну волю та величезне бажання жити й кохати... Боже, допоможи йому у цій моторошній боротьбі!

В дощову погоду кількість аварій та медичних операцій, що усувають їх наслідки, по всьому місту завжди в рази більшає. Але сьогодні роботи у медиків було аж занадто багато. Зрозуміло, що серед них на двох різних операційних столах, за життя маленької вагітної жінки та міцного смаглявого чоловіка - боролись дві різні бригади хірургів. Легенди про можливість та вміння столичних медиків вже давно сягнули інших континентів, але ж при всьому бажанні, наявності обладнання та розуму – творити чудеса то пріоритет вищих сил... Тому зміна у клініці продовжувалась, а про молодят Буянових згадував лише молодший персонал, та й то за чашкою кави, в кімнаті відпочинку.

– Ніно, ти поставила крапельницю тому дідові з сімнадцятої? – спитала медсестричка у колеги.

– Звісно поставила. А горщик та повна жінка вже вміє сама діставати з-під ліжка?

– Ой, я тебе прошу! Якби ж вона менше жерла, то й рухалася б краще. Дістане, коли знадобиться... Каву ще будеш? Дощ сьогодні, як у жовтні припустив.

– Ага! І роботи нам додав. Як думаєш: житиме той покалічений мулат?

– Та який мулат, Ніно? То наш відомий киянин. Я його неодноразово по телику бачила. Просто він смаглявий, – продовжувала розмішувати каву дівчина.

– В сенсі, відомий? Актор чи що?

– Ні, адвокат. А та крихітна жінка – його молода дружина. Плаче, бідна, навіть заспокійливі не допомагають, – співчувала медсестричка.

– Так він же поки живий, чого вона плаче? – дивувалась інша. Дійсно в

цій галузі люди черствіють, навіть не помічаючи того.

– Та поки живий. Але ж у них ще й дитинки не стало. Мабуть, вперше хотіла народити...

– Тю! А навіщо їй це сказали? – дивувалась напарниця.

– А ти як думаєш? По-перше, зобов'язані. Та й потім: вона ж не головою стукнулась, все пам'ятає.

– От біда! Ну, знайде собі мужика та й народить ще. Знаєш: чула я від хірургів, як з операційної вийшли, що цей довго не протягне, – зізналась медсестричка Ніна. – Ну, наливай кави, поки ще до когось не покликали.

Розділ 17. Отче наш

«Отче наш, що єси на небесах, нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі...»

Кіра продовжувала шепотіти молитву і не звертала ніякої уваги на дівчину, що вкотре прийшла вколоти їй якусь гидоту. Ні, вона не вдарилась головою в тому місці, що відповідає за відчуття болю. Навпаки, він спопеляв її зсередини – такий моторошний і пекучий, що якби ті ін'єкції робили лопатою чи сокирою, Кіра навіть не помітила б цього.

Маленька колібрі не була супергероїнею чи біологічним роботом. Вона все-все відчувала, просто періодично поринала у відключку та марила. Тоді до пацієнтки викликали чергового лікаря, щоб порадитись: що з хворою робити далі? А зробити вже ніхто й нічого не міг. Бо Кіра розуміла, що саме тепер остаточно втратила все. Тому, як тільки вона зможе встати на ноги, то придумас: як звільнити цей світ від своєї присутності. Адже доля весь час настирливо натякає їй, що пора відійти й дати місце іншим, нормальним людям, жити їх звичайним нормальним життям...

Не дивлячись на численні травми, Кіра Корабльова залишалась при

здоровому глузді й аналізувала своє коротке життя, як муку, дану їй невідомо за що? Народитись і вирости без мами, залишитись без батька-п'яниці, поховати дідуся й бабусю та, не відчувши кохання стати жертвою гвалтівника – все це наразі здавалося їй дитячими забавками долі. Чимось на кшталт випробування перед неочікуваним раптовим даром: неповторним Коханням чоловіка вдвічі старшого, але такого доброго й чарівного, що з ним не зрівнявся б ніякий юний принц.

А ще, зовсім ненадовго, вона встигла відчутти радість материнства. І нехай в порівнянні з прекрасними місяцями й роками, які проживають молоді матусі, це була лише коротка мить, але крихітне божественне створіння в ній жило. А тепер вона піде за ним слідом... Бо все її життя – то минуле.

Здавалось, ще тоді восени Кіра могла утнути якусь дурницю, та Він не дозволив! І подарував їй такий блаженний світ щастя, що більшого й уявити не можна. Тисячі людей на землі проживають довге й сумне життя без Кохання та йдуть у вічність, думаючи, що в них усе було добре. А вони, Кіра і Тимур, залишать навіки серед зірок яскравий слід, який ще довго буде сяяти і їй зовсім-зовсім не страшно...

– ...Прокинулась? От і добре. Зараз подивимось: як ти можеш рухатись, – відірвав Кіру від «підготовки до відходу у вічність» міцний чоловік у білому халаті.

– Що? Навіщо? – не зрозуміла його пацієнтка.

– Так. Підіймаємось тихенько і сідаємо поки що на ліжку. Дивись сюди, – лікар поводив перед її очима якимось ліхтариком, потім обережно помацав забинтовану голову й попросив: – Тепер вставай на ноги.

Кіра зрозуміла, що це її провідник на той світ та покійно виконала його вимогу. А лікар притримував хвору під лікоть та продовжував обстеження.

– Що ж, стоїмо. Це добре. Запаморочення, нудота присутні?

– Так, але мені байдуже, – тихо відповіла дівчина.

– Зате мені не байдуже. Е-е-е... – він підхопив маленьку пацієнтку й

обережно посадив на ліжку. – Ясно. Вставати ще ранувато, але з опорно-руховою системою, в принципі, все в порядку. Я думав везти сюди апаратуру, але не варто. Завтра дівчата супроводять тебе на МРТ, а там побачимо. Я твій лікар, мене звати Костянтин Павлович.

– Дякую, але мені все це ні до чого, – спокійно сказала Кіра.

– Як це: ні до чого? А чоловіка хто буде виходжувати? Я? Так у мене вас багато. Тому закінчуй з хандрою і починай одужувати. Ти йому знадобишся: здорова й сильна.

– Що Ви сказали? – сама піднялася з ліжка Кіра і світ захитався, але встояв перед її очима. – Тимур живий?..

– Звісно живий. Чого йому пертися на той світ, коли тут така жінка за ним страждає? Ну, звичайно трішки пом'ятий, але точно живий і відчувається, що він хоче жити. А це завжди допомагає.

Від радощів про почуте Кіра втратила свідомість, але травматолог був дядьком міцним і уважним, а тому легко підставив руки та поклав її на ліжку.

– Дівчата! Приведіть хвору в порядок. Помийте, переодягніть в іншу сорочку, ця вся в крові. Що за бардак ви тут розвели? Залишитесь без квартальної премії! – різко скрикнув лікар і пішов до наступної палати, рятувати нещасних.

А Тимур Буянов дійсно був живий, правда виглядало це зовсім не так, як показують у кіно. Насправді підключений до системи медикаментозного сну пацієнт мало схожий на живого і взагалі картина ця не для слабодухих.

Адже коли в тому «польоті» він прикрив собою дружину, то звісно врятував її тендітну, від жахливих травм чи навіть смерті. А от сам, крім найвищого ступеня струсу головного мозку та чисельних поривів і порізів м'яких тканин, отримав найгіршу із проблем: враження спинного мозку. Це неймовірний біль, від якого пацієнт все одно миттю втрачає свідомість. Саме тому його й помістили в камеру з системою медичного сну. Поки що.

Життєві показники витривалого, середньостатистичного хворого давали надію на те, що він оклигає від усіх травм м'яких тканин та навіть, з часом, переборє струс мозку. А от з опорно-руховою системою – тут біда!

Так, сучасна медицина буде боротись за його одужання, але часу на це піде хто його знає скільки, а ще внутрішніх сил та бажання самого пацієнта. Ну і звичайно було б зовсім непогано, якби ця крихітна краля не кинула його, а допомагала з одужанням, тоді може щось і вийде.

Так розмірковував травматолог-ортопед, сидячи в кабінеті чергового лікаря центральної клінічної лікарні, і чомусь йому було дуже сумно. Відповідно до своєї професії, він постійно бачив багато людського горя та навіть смертей. Тому сам не розумів: чим ця постраждала в сьогоднішній ДТП парочка зачепила його за живе? Мабуть, у звичайному житті вони виглядали доволі екзотично: йому сорок, їй двадцять. Лікар згадав, що колись навіть бачив відомого столичного адвоката по телевізору, у зв'язку з якоюсь гучною справою. Тоді це був смаглявий, впевнений у собі красень, а сьогодні лежить у них у відділенні, наче відбивна...

А вона? Ота крихітна дівчинка, що тільки-но стала дружиною відомого дядька і схоже не за гроші чи славу, а через справжні почуття. Шкода звісно, що не встигла стати мамою, але які її роки? От тільки чи вистачить у неї сміливості, сили волі та витривалості, щоб бути з калікою? Адже раніше він, мабуть, дарував їй якісь подарунки та возив на курорти, а тепер буде ходити під себе й стане злим та роздратованим. Скільки витримає з ним ця мала? Скоріше за все, зовсім недовго. Але ж коли лікар повідомив, що її Буянов живий – як засяяли до цього мертві смарагдові очі красуні! Може в них щось і вийде?

Так, треба трішки поспати. Поки не привезли ще якусь зламану Снігуроньку чи Арагорна. Лікар натиснув на кнопку гарного високого крісла й воно повільно перетворилось на м'який напівлежак. У них в клініці таких було декілька – подарунки їхнього мецената, дядька гарного, але доволі своєрідного... Лікар солодко позіхнув і склавши, як любив, руки в замок на грудях, заснув.

Коли вранці, перед здачею зміни, травматолог забіг до палати Кіри, вона була вмитою та в чистій сорочці, а ще в її очах бриніли іскри надії.

– Лікарю, будь ласка... Я повинна його побачити. Я Вам вірю, але мені це дуже треба, – перше, що почув Костянтин Павлович від хворої.

– Але ж Ви поки не можете нормально ходити, Кіро. Потерпіть пару днів...

– Якщо треба, я до нього поповзу, але бачити повинна, – впевнено й монотонно відповіла побита пацієнтка.

– Зрозуміло, вперта. Ну, може, так воно навіть краще. Дівчата! Везіть сюди крісло-візок, – скрикнув лікар до медсестер, в коридорі.

Він хотів допомогти, але Корабльова відмовилась:

– Дякую! Я повинна все робити сама. У мене попереду багато справ.

– Ого! Сподіваюсь, що діло буде, – навіть посміхнувся лікар і сам повів настирливу малу до ліфта та скоро підрулив візок до скляної стіни. Там, на високому ліжку, схожому чи то на трон, чи то на гроб, весь в трубочках і скріпках лежав Тимур Буянов і, може, бачив сни про свою колібри. Кіра глянула через скло, схопилась рученятами за личко та вкотре втратила свідомість.

Травматолог зітхнув, покликав персонал, щоб вкололи жінці ліки та відвезли її до палати. Він зібрався йти додому відпочивати та перед цим дав суворий наказ: слідкувати за пацієнткою з одинадцятої, щоб вона не поперлася до чоловіка в реанімацію. Звісно, її туди не пустять, але собі клопоту ця нестримна наробити може.

Коли Костянтин Павлович приїхав додому, він якось занадто щиро обійняв дружину й сина. А потім довго стояв під душем і в голові лікаря маячила одна філософська думка: «Який нестабільний та норавливий цей світ...»

Розділ 18. Ціна питання

Через кілька днів Кіра Буянова встала. Нормальна дівчина, у якої є тато й мама та жилетка для сліз, ще, мабуть, довго вважала б себе хворою.

Але у Кіри на світі не було жодної рідної душі, а родина яку вона так настирливо намагалась створити – знову розпалась. І тепер для розради, чи скоріше для страшного болю в неї залишався лише Він: нещасний, побитий, недієздатний.

Та маленькій пташці не вперше бути на краї прірви й тому вона почала з найпростішого. Вставала та вперто ходила по палаті, спочатку притримуючись за стіну. Так, її ще хитало і в очах темніло доволі часто. Але ж поверхом вище, в тому страшному «акваріумі», прикутий до купи медичних жахів лежить найдорожчий у світі. А значить вона повинна ходити та набиратися сил, щоб згодом вилікувати і Його. Повернути ті сяючі щастям прекрасні карі очі, що випромінюють кохання і відданість лише їй одній. За це маленька колібрі, не роздумуючи, віддасть життя...

– Молодець, Кіро! – похвалив її лікар, що зайшов до палати.

– Та де там, Костянтині Павловичу. Я ледве рухаюсь і перед очима весь час бачу ряботиння, – невдоволена собою, сказала Кіра.

– Ну, шановна! Струс мозку це ж не чарка текіли. Потрібен час і все пройде. Ви молода, швидко відновлюєтесь та маєте до того непереможне бажання. І результатами Ваших аналізів я цілком задоволений. Явно йдете на поправку. До речі, в мене є до Вас запитання, відносно лікування чоловіка.

Кіра забула про ряботиння в очах і втупилась поглядом у лікаря:

– Слухаю Вас, уважно.

– Розумієте: майже все, що ми робили до цього, було передбачено фінансуванням Мінздраву. Але операції з відновлення хребта несуть у собі великі фінансові затрати і я повинен дізнатись: на які кошти Ви розраховуєте?

– Віддам все, що маю, Костянтині Павловичу. Гроші в мене є, – миттєво ляпнула Кіра.

– Це добре. Тоді можна планувати серію операцій, що набагато покращать стан Вашого чоловіка.

– Я згодна. Тільки в мене нікого немає, а картка вдома. Я можу з'їздити на таксі, – окрилено відізвалась пташка.

– Ну-ну! Роз'їздилась вона. Яке таксі? У Вас картка валютна чи гривнева? – спокійно розмірковував лікар.

– Звичайно, гривнева. Я навесні хатинку в селі продала. Тому сплачу, як скажете...

– Хвилиночку. Що Ви продали? – засумував ортопед.

– Будинок у передмісті, – знизала плечиками Кіра.

– Я, звісно перепрошую, але про яку суму йдеться? – розумів лікар, що пацієнтка далека від дійсності.

– П'ятдесят тисяч гривень, – гордо бовкнула Кіра про свої «мільйони».

– Бідолашна дитино, але ж цього вистачить лише, щоб покрити Ваші нинішні витрати на бинти та ліки, – ще сумніше відповів медик і щиро жалкував, що в системі все так недосконало та дорого.

– Добре. А скільки треба, щоб поставити Тимура на ноги? – спитала Кіра й точно не розуміла, що вона випала з гнізда на землю, де ходили зовсім інші гроші.

– На ноги, не знаю. Але для усунення проблеми з хребтом знадобиться кілька операцій, і вартість їх може сягнути більше десяти тисяч доларів.

Кіра раніше не відчувала себе панянкою зі старих фільмів. Але від почутого знову втратила свідомість. Ну, а лікар вже стабільно, підставив сильні руки та поклав на ліжку. Він взяв з тумбочки аміак та поведив у неї під носиком. Дівчина прийшла до тями, залізла глибше під ковдру й сказала:

– Вибачте, я ще не зовсім добре сприймаю всі ці новини. А якщо я віддам нирку, на скільки операцій Тимуру цього вистачить?

Тепер лікарю стало ще більше соромно за свою професію, за ціни які диктує сучасна медицина і за те, що саме йому довелось озвучувати

маленькій знедоленій жінці подібний прайс.

– Кіро, це не варіант. Вам потрібні будуть неабиякі сили для реабілітації та пристосування чоловіка до нового життя. Повірте, це дуже важко. Тому ні про які Ваші нирки й мови бути не може. А що як Ви колись захочете мати дітей? Навіщо ж так ризикувати? Особисто я, категорично, проти.

– А я зможу? Бо десь читала, що втрачена перша вагітність перекреслює всі наступні, – тепер вчепилась в іншу тему про майбутнє мрійниця-колібри.

– Господи, де Ви таке читаєте? Я не гінеколог і не знаю Вашої медичної карти в цьому напрямку, але ті дурниці писались за комуністичних часів, ніби пропагуючи «здоровий спосіб життя», якого тоді зовсім не було. Тому про все, що не на часі – поки забудьте. А от про фінанси на лікування Тимура Анваровича думати треба доволі швидко та настирливо.

– Добре. Я зрозуміла. У нас ще є квартира. Нова, гарна. Вона звичайно особисто його, але ж як дружина і на лікування, я маю право її продати?
– спокійно розмірковувала Кіра.

– А жити Ви де збираєтесь? – наче екзаменував на витривалість пацієнтку лікар.

– Костянтинне Павловичу, але ж Ви сказали «жити». А якщо Тимур не зможе, то й мені життя не потрібне. Тому, думаю, будемо орендувати. Або повернемось до мене в село. Там хати недорогі та й мене всі знають, – все впевненіше про страшні речі казала маленька дівчинка й викликала у досвідченого лікаря справжнє захоплення.

«Мабуть, не вперше цій крихітці мандрувати серед біди?» думав наразі він.

– Добре, зараз я принесу Ваш телефон. Всі інші речі, що на зберіганні, все одно прийдеться викинути. А гаджет нормальний. Зможете зателефонувати друзям адвоката. Я вважаю, що їм саме час підключатися, – знову допоміг порадою медик.

Кіра зітхнула і звісно розуміла, що ні про яких друзів свого коханого вона й поняття не має. Ну, бачились вони на концерті Стінга з якимось молодиком, з колишньої адвокатської контори та лише сфоткались. Тому наразі дівчина почувалась зовсім безпорадною.

– Вибачте, що довго Вас затримую, Костянтині Павловичу, але ми одружились зовсім недавно і в моєму телефоні немає зв'язків Тимура. А можна взяти його айфон? – щиро зізнавалась поки єдиному спільнику бідолашна.

– Кіро, я б з радістю! Та все, що залишилось від айфона адвоката Буянова – то кілька шматочків пластику, не більше. Я звісно пошукаю сім-карту, але скоріше за все, не знайду. Згадайте: як називається контора, де він працював останнім часом. Ви ж розумієте, що за назвою фірми людей теж можна знайти, – розійшовся з допомогою медик.

– Лікарю, я не знаю! Тимур пішов від них, щоб працювати у нас в КПІ, поряд зі мною. Він хотів вберегти нашу родину від кримінального світу з його минулого, тому й пішов. Ось і зберіг... – Кіра не витримала й залилась сльозами, а лікар взяв її за руку й grimнув:

– Все-все! Перестала! Тобі сльози не допомагають, а лише шкодять. Потім будеш жаліти себе. Зараз потрібно вистояти. Піду погуглю. Добре, що адвокат Буянов не голка в скірті сіна, а скоріше скабка. Тому може щось і знайду.

– Знаєте, лікарю, я думала звернутись до його колишньої родини, але чомусь боюся. Мені здається, що нічого хорошого там не світить. За кілька годин до аварії він познайомив мене з донькою. Вона посміхалась, але очі були зовсім недобрі. Так мені здалося, – озвучувала Кіра свої думки, а медик вже справді дивувався її розуму та недитячій мудрості.

– Тут ви праві, Кіро. Не треба наразі змішувати все до купи. Дійсно, минулі стосунки мало приносять користі сьогодні. Піду пошукаю, може щось і знайду. А Ви йдіть на обід. Вже можна, я не проти. Починайте повертатись до реального світу. Хоча з наших розмов я розумію, що від реальності Ви й не відривались.

Обід у лікарняній столовці, з часів царя Гороха, не змінився. Та ніхто ж не каже, що мало чи несмачно... Але ж, дійсно, страшенно несмачно! Всі ті недосолені та недоперчені страви завжди більше схожі на якусь однорідну гидоту, а їсти все одно треба, бо без їжі людина жити не може. Кіра поїла, що дали та й пішла до палати.

Скоро знову з'явився її лікар і був доволі оптимістично налаштований. – Ось тримайте. Добре бути відомим. Адвокатська контора «Корсун і син» на Набережно-Хрещатицькій. Там Ваш чоловік успішно пропрацював майже сім років. Думаю, ці допоможуть. Грошей, звісно не дадуть, але юридична допомога Вам наразі теж потрібна. Піду працювати. Коли що - я в ординаторській, – поклав лікар трішки подряпаний телефон Кіри, чинюся зарядку і листочок з номерами.

«Господи! Як добре, що на світі ще є розумні та чуйні люди. Раніше я їх майже не зустрічала. Звичайно, першим і останнім серед них завжди буде мій Тимурчик. Але ж і цей дядько теж намагається допомогти...» думала маленька пташка і вже забивала номери до свого телефону.

Розділ 19. Корсуни

Повного звіту про розмову між двох серйозних дядьків Кіра, звісно, не отримала. Але коли лікар повернувся, щоб відправити її з медсестричкою на МРТ – настрої у нього був доволі оптимістичний.

– Тримайтесь, Кіро! Є ще на світі справжні друзі. Скоро будемо готувати Тимура Анваровича до першої операції на хребті. Пан Корсун сказав, що в них на фірмі є щось на кшталт фонду допомоги співробітникам у форс-мажорних ситуаціях, і вони готові оплатити першу операцію.

– Але ж Тимур пішов від них? – округлились смарагдові очі маленької пташки.

– Саме тому я й сказав, що є ще на світі нормальні мужики. Вище носика, пані Буянова! – посміхнувся лікар і пожартував про МРТ: – Йдіть з Вірою на обстеження. Я повинен побачити Ваші думки.

Ввечері, у своїй спальні, парочці Корсунів було про що поговорити. Збурений новинами про колишнього кращого працівника й товариша Тимура Буянова, Вадим Корсун сумно сказав дружині:

– Ось так, Жанночко, живеш собі живеш, а потім бац – і все пропало... Я тепер навіть їздити боюсь. Краще вже на метро. Там ніяка падлюка тебе, на швидкості, не підріже.

– Вадику, про що ти мелеш? – втирала крем в руки Жанна.

– Андрушка наш відкопав сьогодні десь запис аварії, за участю молодят Буянових. Ось там я й роздивився тварюку, що тупо підрізала Тимурову Мазду на мокрій дорозі. А він же «його благородіє» боявся, щоб дружину не покалічили та й крутнув різкувато кермо. А пізніше, коли вже в канаву летіли, собою її прикрив. Це вона сама сказала. Ось тепер в комі та не факт, що взагалі повернеться до нормального стану. Чи так і буде доживати вареним овочем? А яка голова була! Дуже шкода. Та й дівчинка весь час плаче...

– Ти думаєш, що та малолітка з ним залишиться? А мені здається: було б краще, якби стара родина об'єдналась. Вони, звичайно ще та сімейка Адамсів; але ж всі дорослі, можуть працювати, то вже якось би Тимурчика утримували, – по-своєму розмірковувала Жанна Корсун.

– Мамо, опам'ятайся! Хто працюватиме – Вікторія? Та вона всі зароблені ним статки по життю профукала, а ти хочеш, щоб калікою опікувалась? А діточки явні дебіли! Я й досі не розумію: навіщо він вклав у навчання Сем стільки валюти? Вона ж така сама дурепа, як і мама-Віка. Теж мені спеціаліст з міжнародного права! Я б її навіть секретаркою не взяв. Хоча Стефанію теж треба міняти. І навіть не натякай, що її матуся образиться. Жанко, мені в офісі людина з мозком потрібна, а у Стефи він геть відсутній. Сьогодні ледве не зірвала нашу розмову з Кірою Буяною, – звітував про свій день чоловік.

– Вадику, та роби в офісі що хочеш, твій клопіт. Я й сама знаю, що Стефа дурна як пробка, але ж Таміла просила прилаштувати доньку. А як тобі здалася та Кіра Буянова? – поцікавилась Жанна відгуком чоловіка про молоду дружину Тимура.

– Знаєш, моя дороженька, в її ситуації будь-хто втратив би розум, а ця дитина або занадто розумна, або вже була раніше серед страхіть. Вона, звісно плаче, але говорить все чітко і ясно. Тепер я розумію, чому Тимур до дівчинки прикипів.

– Таточку, мені наразі ревнувати, чи як? – притулилась до плеча чоловіка Жанна.

– Це було б приємно, але не варто, – обійняв дружину Вадим і, на страшному випадку з Буяновими розумів, що добре - поки все добре.

– Ну, а що ти вирішив робити з записами аварії? Копати будеш чи залишиш все, як є? Там номери порушника видно? – поцікавилась Корсун реакцією свого радника на кримінальну ситуацію.

– А ти як думаєш, Жанно? Звичайно будемо саджати. Тим більше, що держномер того старого Мерседеса видно, як на долоні. Гарні камери стоять на Бориспільці, на те вона й урядова траса. Чесно кажучи, сам я може й не копав би, але ж наша дитина – то унікум. І я тепер не маю ніякого права відсторонюватись. Буду допомагати нашому юному асу розвивати дедуктивні здібності. А ще Буянових дуже шкода. Та й перед Господом треба вислужитись, щоб своїх кровиночок захистити. Що як десь у всесвіті схована база даних добра і зла? Ніхто її звісно не бачив, але ж і відмовлятись від такого варіанту теж не варто, – замріяно говорив Вадим.

– Ну все, фантазере, нумо спати! А то завтра зранку тобі в тюрму - до улюблених головорізів, та й у мене по турах роботи через край. Я одного не розумію: чого Буянови, коли у відпустку збирались, до мене за путівкою не звернулись? Скромні такі. Ось коли б Тимур з Вікусею їхав, то вона мені всі мізки винесла б, а дешеву поїздку на Канари виклянчила. Треба буде дізнатись: у кого вони купили тур та спробувати повернути їм хоч ті копійки. До речі, тату, а де наш син? – невдоволено перейшла на особисте пані Корсун.

– Жанно! Чого ти питаєш про те, що знаєш ліпше за мене? Ну, відривається десь з дівчатами в Апельсині чи в Голлівуді. Тільки після його нічних розваг потім за компом на роботі куняє. Але ж голова у малого працює не гірше, ніж колись у Тимура...

– Все, чоловіче, баєньки! От навіщо ти перед сном про напівмертвяка згадав? – перехрестилась Жанна.

– Та що ти таке кажеш, люба? Не будь жорстокою, бо це гріх. Вичухається наш Тимурчик, звісно з часом...

Дружина заснула у Вадима Корсуна на плечі, а він лежав без сну та розмірковував: яку суму зможе кинути на терези «добра»? Адже ніякого форс-мажорного фонду у них в агенції не було. Просто блискучий адвокат Тимур Буянов, працюючи на контору, своїми гонорарами приносив неабиякий прибуток і тепер явно потребував віддачі. Треба буде зранку зібрати до купи всіх співробітників та провести з цього приводу нараду. А ще викласти все так, щоб жодна розумна голова не відкараскалась від свого внеску. З цими думками Вадим Корсун теж заснув.

А в лікарні маленька колібрі, що була задрімала, прокинулась від гучних звуків за вікном. Цього літа погода щедро дарувала людям грозові ночі та шквальні вітри. Кіра обійняла сама себе за плечі та чомусь пригадала такий же вітер, що минулої осені нещадно здував її в чужому дворі. Тоді їй теж було дуже погано, але з яскраво освітленого будинку вийшов Він і забрав до себе – зігріти й нагодувати.

Господи! Чому вони відразу не залишилися разом? Згаяли з життя цілу зиму, за яку могли дати одне одному стільки щастя? Обоє хотіли нової зустрічі та не наважувались. Але ж навесні все одно зустрілись і зрозуміли, що більше не розстануться ніколи. І було стільки неймовірного Кохання, що навіть згадувати страшно! Вони одружились і скоро відчули, що їх поєднують не тільки обручки, а ще й малесеньке створіння у ній. То був ще один Його дар, який вона не зуміла зберегти...

Чому? Коли вже здавалося, що життя нагадує нескінченну казку – з ними сталося таке жахіття? За що? Адже вони точно не гірші сотень тисяч людей, що зараз мирно сплять, обіймаючи одне одного. Кіра знову плакала. Що ж їй ще залишалося робити? Піднятися нагору і влягтись під скляною стіною, за якою тепер ледве жив її найрідніший на

землі? Але ж її звідти просто проженуть! Та й він навряд чи відчує присутність коханої поряд. А що коли ні? Бідолашна слухала могутній гуркіт грому і тихо втрачала розум та чекала на ранок, знову сама-самісінька серед світів.

Розділ 20. Новий день

Вже не вперше, після грозової ночі, вранці вилізло яскраве сонце та почало невтомно зігрівати своїм теплом життя людей на землі. А лікарняний день був таким же нудним, як і всі попередні: аналізи, пігулки, гидка їжа.

Але в другій половині дня до Кіри завітали відвідувачі: симпатична худорлява жінка та ввічливий товстун. Вони виявились батьками того вихованого юнака, котрого щасливі Буянови зустріли на концерті Стінга, у Палаці спорту. Це було подружжя Корсунів – Жанна і Вадим. Вони поводитися так, наче знали Кіру зроду. Прості й добродушні люди нанесли їй купу смаколиків та навіть подарували симпатичного халатика, щоб вона не ходила до їдальні обгорнута старим медичним халатом. Адже у дівчини, після автокатастрофи, зовсім не було одягу. Звідкіля ця статна жінка дізналась про те, що й сама бідолашна пташка поки залишала поза увагою? Може то дбайливий лікар, у розмові з Корсуном попросив про звичайні, але дуже необхідні для маленької пацієнтки речі.

Ось і тепер ця чужа тітка поводитися доволі дивно. Вона подарувала Кірі новенького гребінця й навіть допомогла з зачіскою, а її чоловік відразу пішов шукати Костянтина Павловича. Жанна сиділа поряд на ліжку, тихенько гладила дівчину по голові та вела розмову:

– Знаєш, Кіро, я навіть не уявляла, що Тимур знайде десь таке диво. Ти зовсім не схожа ні на кого з його колишньої родини. Від тебе віє добром. Розкажи: як ви зустрілись?

Кіра розповідала та знову плакала. Чомусь з нею, за компанію, плакала й Жанна. Ох ці жіночі сльози!..

– Дівчинко, ти б краще поїла, ніж плакати. Бургери з МакДональдзу кращі теплими. А скажи, будь ласка, що тобі купити з одягу? На вулиці

таке пекло. Ти чому б віддала перевагу: сарафану чи маєтці з шортами?
– роздухарилась у доброчинності Корсун.

– Жанно, навіщо ж купувати? Одяг у мене є. Просто весь вдома у Тимура, тобто у нас... Ось якби Ви знайшли час, щоб привезти мені щось звідти - я була б Вам дуже вдячна, – витирала слізки Кіра.

– Добре, сьогодні ж привеземо. Та й за квартирою вашою треба наглянути, – згадала Жанна.

– Навіщо? Вона на сигналізації. Тому, думаю, все в порядку. Я дам Вам ключі й код. А ще, якщо Ваша ласка, привезіть мені приватівську карту. Там у мене є трішки грошей, може знадобляться за лікування Тимура заплатити, – довірливо промовляла Кіра, а доросла жінка дивилась на цю нещасну й не могла зрозуміти: за що Бог її так незлюбив? Та, здається, це питання вже стало риторичним.

– Дитино, ти про гроші наразі думай менше за все. Тобі треба швидше одужувати, щоб допомагати Тимуру. Хоча, коли треба, картку ми привеземо. Ось тільки код скасування сигналізації – то ж ваша конфіденційна інформація. Але потім зміниш.

– Жанно, не переживайте. Я звісно ще мала, але вже стільки поганих людей бачила. А до Вас відразу довіру відчула. І за всю Вашу допомогу неймовірно вдячна!

– Кіро, та ми вважаємо за честь допомогти вашій родині. І наш Андрійко, після знайомства з Вами, був такий окрилений. Просто закохався в ваш дует. Казав: «Мамо, якщо колись я знайду собі таку гармонійну половинку, як Тимур Анварович - тільки тоді й одружусь». Він у нас ще зовсім дитя. Це ми, бідолашні жінки, дорослішаємо дуже рано...

На таких одкровеннях їх і перервав Вадим Корсун. Він повернувся до палати Кіри зосередженим та страшенно схвильованим. Звісно так на чоловіка подіяла картина за склом, де його давній товариш виглядав зовсім ніяким. А ще він перекинув на рахунок лікарні необхідну суму, котру зібрали співробітники агенції. Тепер Тимур вже міг

розраховувати на першу операцію. І якщо вона пройде успішно, йому не знадобиться весь час спати. Зрозуміло, що одне хірургічне втручання тяжку проблему не вирішить, але ж він зможе бачити, чути, спілкуватись. Тобто, хоч під препаратами, та виглядатиме живим. А поряд з коханою жінкою в адвоката Буянова обов'язково з'явиться натхнення до швидкого одужання.

– Жанно, а чому ти голодну дівчину своїми байками від їжі відволікаєш? – відразу накинувся на дружину Вадим. – Я думав, що Кіра вже підкріпилась і ми можемо з'їздити до них додому, щоб людина могла прийняти нормальний душ та взяла все необхідне. А вони сидять і розмовляють!

Тепер жінки подивились одна на одну й навіть дещо посміхнулись.

– Ну, ти дивись які вони ці чоловіки! Прийшов, накричав, але ж має рацію. Я тут у Кіри спромоглася випитати, і код сигналізації, і де банківські картки лежать. А цей розумник все зіпсував, – компліментом пожартувала Жанна.

– Ось такі ми з Буяновим хитруни! Все, Кіро, одягайтесь, персик в руки та поїхали. Справ багато, часу мало, треба діяти, – не відставав Вадим. – Пішли, жінко! Нехай дитя одягнеться. Кіро, ми чекаємо на Вас в коридорі.

Вони вийшли, а Кіра вибралась з ліжка та відчула під ногами тверду поверхню. Ні, ноги в неї не німіли, просто до появи цих людей у її сиротинському житті ґрунт здавався дуже крихким. А поряд з Корсунами – стабілізувався. Вона накинула подарунок на худорляві плечики й халатик виявився, наче на неї шитий. Вже причесана і з персиком у руці дівчина вийшла до Корсунів.

В дорозі нові знайомі розмовляли про все так, наче дуже старі. Біля свого під'їзду Кіра подивилась на сміттєві баки й сказала:

– Жанно, Ви питали: де саме ми з Тимуром познайомились? Ось тут. Біля цих баків він вперше схопив мене за руку і більше вже ніколи не відпустить.

– Звісно, дівчинко! А ще це так романтично, – похитала головою Жанна і вони втрюх зайшли до парадного входу. Побачивши Кіру, консьєржка піднялась з широкого вікна та покликкала:

– Перепрошую, пані Буянова, це Ви? З вісімдесят п'ятої, так?

– Так! – неохоче відізвалась Кіра й розуміла, що наразі почує запитання про Тимура, але жінка сказала зовсім інше:

– Мені незручно Вас зупиняти, але ж я повинна доповісти. Це якраз на моїй зміні відбувалося. Три дні тому, приїхала колишня дружина Тимура Анваровича і влаштувала цілий спектакль. Кричала, що всіх нас звільнить, якщо миттю не відчинимо для неї квартиру чоловіка. Вона, скоріше за все не в курсі, що помешкання на сигналізації. Та й взагалі: з якого б це дива? У голови нашого ОСББ є дублікати ключів, але ж тільки на надзвичайний випадок. І вона тут так розходилась, що довелося викликати поліцію. А вже вони зрозуміли, що дама напідпитку та якось втихомирили її.

Жанна Корсун пригнічено похитала головою й уточнила:

– А з помешканням Буянових наразі все добре?

– Звісно, пані! Інакше навіщо б я тут сиділа? Мені пожильці гроші платять, щоб все було добре. Але моя справа доповісти.

– Дуже дякую! – зітхнула Кіра. Вона б хотіла ввічливо назвати жінку, але хоч вбийте, не пам'ятала її імені.

Нагорі Кірі чомусь стало страшно заходити додому без Тимура, але її нинішні страхи лежали в реанімації центральної лікарні, тому вона гостинно посміхнулась:

– Прошу, заходьте!

Корсуни увійшли до колишнього напівпорожнього холостяцького житла адвоката Буянова і не впізнали його. Кругом так затишно та приємно. З'явилися нові меблі й гарні дизайнерські штори. Оселя просто випромінювала тепло та щастя.

– Як тут стало гарно, Кіро! Це не лестощі, а чиста правда, – не

стрималася Жанна. – Тепер я точно знаю, що Тимур одужає. Ніхто б не відмовився повернутися до цього гніздечка й до Вас...

– Жанно! – присоромив її за довгий язик Вадим. Але було вже пізно, бо Кіра почула про «гніздечко» та залилась гіркими сльозами. – От що ти робиш, жінко? Перестаньте, Кіро, і йдіть у своїх справах. Ми поки тут зачекаємо.

Це так Вадим Корсун натякав на те, що у них теж є багато справ, а час не гумовий. Бідолашна перепросила та миттю пішла приймати душ. Але й там вона теж ридала, бо не було в домі місця, де б Кіра не пам'ятала Його неймовірної ніжності й кохання.

А наразі, у вітальні, Жанна зойкнула та навіть сіла на улюблений диван молодят.

– Вадику, я про таке подумала, що навіть страшно стало...

– Жанно, не починай! – відмахнувся адвокат Корсун, але уточнив: – Це ти про що зараз?

– Я про нашу родинну відповідальність за все, що сталося. Адже дурнувата Віка сиділа собі в Лондоні й поняття не мала про щастя свого Тимурчика. А потім ми побачили їх чарівну парочку в телефоні сина. Я ж особисто їй фото скинула, щоб постібатися. А ця зараза як побачила, наче сказала. Татку, виходить це ми винні в біді Буянових? – рідко ця залізна леді виглядала так, як зараз!

– Жанно, а у всесвітньому потопі теж ми винні? Яке відношення має дурість Віки до аварії на Бориспільці, скажи будь ласка? – намагався логічно мислити Корсун.

– Ой, не знаю, Вадику! Але ж я рідко помиляюсь...

Розділ 21. Операція

Перед операцією Тимура – Кіра Буянова пішла до місцевої каплички. Її скоріше за все й збудували на території лікарні саме для таких випадків. Дівчина поставила свічку «за здоров'я» свого єдиного й тихо

опустилась перед розп'яттям на коліна.

Життя маленької Кіри Корабльової й до цього було перенасичене похованнями, іконами та молитвами. Але сьогодні вона чомусь дивилась на Ісуса Христа й думала дивні речі. Їй здавалось, що вона Марія Магдалена, а той худенький чоловік на хресті то її нещасний Тимурчик, якого доля покарала лише за те, що він був добрим та справедливим...

Звісно, Кіра плакала. Не кожній жінці, за ціле життя, знадобиться й половина її сліз. І зовсім не тому, що пташка народилася плаксивою. Дивно, як взагалі її прекрасні очі витримували таку кількість сліз? Хоча дехто вважає, що таким чином очі промиваються та стають здоровішими. Прости Господи, подібних розумників!

Ну, а в операційній уже йшла серйозна підготовка до роботи відповідальної та важкої. І не тому, що на столі лежатиме доволі відома в місті людина. І абсолютно не тому, що операція проплачена в повному обсязі й наперед. Просто такі унікальні процедури несуть собою величезну відповідальність, адже являються стартом до нового життя й одужання або спричиняють смерть...

А маленька, зовсім безпорадна й безрідна пташка, сидить на стільці під зачиненими дверима операційної й не бачить навколишнього світу. Вона склала долоньки до купи і вже навіть не молиться. Кіра подумки перебралась туди, де над столом чаклують кращі з кращих, щоб вирішити їх з Тимуром долю.

Взагалі люди, котрим за двадцять, бавляться з часом та зовсім не помічають його плинності. Але для Кіри сьогодні час був вбивцею! Кожна прожита дівчиною хвилина здавалась вічністю і тягнулась наче найдовша в світі отруйна гадина. Та вона згодна чекати стільки завгодно, нехай навіть пройдуть роки...

Роки в операційній хірурги точно проживають, але ж то в загальному підрахунку. А для однієї операції цим людям інколи потрібні крихти часу, а інколи декілька годин. Пташка терпляче чекала. Та ось за

дверима почулися кроки й Кіра встала на ватні ноги. Це момент істини в її житті, тому зустріне вона його стоячи!

З дверей швидкими кроками вийшов спочатку незнайомий, стрункий і сивий чоловік. Він мовчки подивився на Кіру та й пішов собі геть. Пташка зрозуміла, що її життя закінчилось. Слідом побігли дівчата з якимось медичним обладнанням і тільки потім вийшов Костянтин Павлович.

Вона не бачила виразу свого обличчя, але там не було нічого хорошого. А чоловік підійшов, взяв її під обидва лікті й посміхнувся:

– Спокійно, Кіро Буянова! Буде жити Ваш суджений! Професор так ще ніколи не старався. Він бачив, як Ви тут сидите і провів операцію майже мовчки. Завжди гримає й цим звісно відволікається. А сьогодні, наче робот працював та все ж допоміг врятувати основу хребта Тимура Анваровича. Є надія, що адвокат Буянов, з часом, повернеться до звичайного нормального життя. Але поки радіти зарано!

Кіра вислухала все без єдиного слова так, як працював сьогодні той сивий професор, а потім кинулась лікарю на шию й ледве не задавила його своїми дитячими обіймами.

– Так, зупинись! А то інфаркт у свої двадцять отримаєш або мене придавиш. Хоча з цих обіймів я зрозумів, що ти готова до виписки. Тепер піди поїж та поспи, бо на тебе страшно дивитись навіть мені.

– Я хочу його бачити! Костянтине Павловичу, я хочу його бачити, – заклонило бідолаху.

– Кіро-Кіро! Раз, два, три... – травматолог покладав пальцями у неї перед очима й додав: – Ну, ти ж доросла й розумієш, що чоловік ще кілька годин проспить. А потім відновлювальні ліки й процедури, щоб хоч якось адаптувати Тимура Анваровича до навколишнього середовища. А завтра вранці, якщо все буде добре, я дозволю тобі оте «хочу бачити», розумієш?

– Розумію, Костянтинне Павловичу. Але ж до завтра, при здоровому глузді, я не доживу. Можна мені подивитись на нього крізь скло? – наче й зараз молилась Кіра.

– І знову: Ні! Пацієнт знаходиться в спеціальній палаті інтенсивної терапії. А там наразі вже лежить зовсім інший бідолага, – роз'яснював лікар.

– Тобто він помер? А Ви не хочете мені відразу сказати? – перейшла до істерики пташка.

– Кіро! Або ти заспокоїшся, або я викличу психбригаду. Чого це ти перестала мені довіряти? Якщо я сказав, що живий і повинен піти на поправку - значить так воно і є. Тільки потрібно ще трішки почекати.

Лікар сам тяжко зітхнув, дістав з кишені блістер та подав одну пігулку: – Зараз же прийми і йди спати. Не треба мені тут зомбі у відділенні. Будеш блукати в пошуках свого адвоката всю ніч. Приймай кажу!

Кіра змирилась та проковтнула сподійне. В палаті попила води та скоро мирно заснула у своєму звичному та страшенно набридлому ліжку. Те, що наразі їй снилося звісно можна вважати маячною божевільною. Адже вона тримала на руках свою дитинку: рум'яну й веселу. Хлопчик радісно заливався сміхом та обіймав її. А потім з'явився Тимур, неймовірно гарний і такий жаданий, та ще й привів з собою маленьку дівчинку. Він називав її «донечкою» і вертів в сильних долонях, а вона теж дзвінко сміялася... Кіра посміхалась уві сні та навіть не розуміла, що просто марить щастям, якого в неї й досі немає.

Серпневий ранок був дощовим. Знову гримав грім і всі люди ховались від шаленої літньої зливи. Деревата гнулись до землі та нагадували день їхньої зустрічі. Хоча сьогодні теж день їхньої зустрічі. Другої, доленосної у житті! Кіра вмилась, причесалась, одягла вже улюблений халатик і помчала до ординаторської, але Костянтина Павловича там не було. Вона чіплялась майже до всього персоналу відділення, аж доки не побачила його в кінці коридору.

– Медсестри зателефонували мені й сказали, щоб вгамував хвору, бо вони не можуть працювати. Це так? – посміхався він.

– Доброго ранку, лікарю! Саме так. Я більше не можу чекати. Ведіть мене до Тимура або викликайте психбригаду, – серйозно говорила йому Кіра та здавалось була готова на такий вибір.

– Ти гарно підготувалась. Молодець! – похвалив її лікар. – Чоловікові, що довго блукав серед інших світів, буде приємно побачити усміхнену та гарно вбрану дружину. Бо деякі дамочки, набагато доросліші за тебе і знаходились в простіших ситуаціях, псували всю нашу роботу.

– Костянтині Павловичу, я зовсім не вмю прикидатись. Але якщо для одужання Тимура потрібно весь час посміхатись - я робитиму це день і ніч, – пообіцяла вона.

– Пощастило чоловікові! – не стримався слуга Гіппократа та підвів Кіру до незнайомої палати. – Готова? Тоді пішли.

Вона зайшла і побачила своє земне диво. На високому ліжку, знову серед купи якихось апаратів, зі штангою над головою, лежав її Коханий. Він виглядав доволі дивно, бо чарівної борідки не стало. Тимур був гладко виголений і його раніше рум'яні щічки дуже схудли. Кірі страшенно хотілося кинутись до нього в обійми, але ж вона розуміла, що спричинить йому страшний біль. Тому просто мовчки підійшла ближче до ліжка.

– Я вийду на декілька хвилин, – зітхнув лікар та пішов до дверей, бо побачив як вони дивляться одне на одного.

Якийсь час Буянови обоє мовчали. Ні, вони розмовляли про все відразу, але тільки очима. В тому погляді одночасно сплелось стільки щастя й болю, а ще неймовірно прекрасних слів, які не придумали ні чаклуни, ні поети...

В красивих карих і смарагдових очах стояли сльози. Та він повернув у її бік долоню, не піднімаючи руки, й прошепотів:

– Привіт, моя колібрі! Як довго я тебе не бачив... Ти прекрасна.

Пташка кинулась до рідної руки й обережно взяла в свої обійми:

– Я дуже чекала зустрічі з тобою, Коханий мій. Неважливо, в якому зі світів... Головне, щоб разом.

– В цьому... Він непоганий. Адже зустрілись ми саме тут. Не плач. Тобі ж не можна... З нашою крихіткою все в порядку? – Тимур Буянов ще був на краї прірви, а вже цікавився їх дитинкою. Що вона йому наразі повинна сказати? Добити, чи збрехати? Але Кіра ще ніколи й подумки його не обманювала...

– Все добре. Тепер головне, щоб ти одужував, єдиний мій, – вона збрехала... Та дивлячись на Нього, дівчина розуміла, що і вбила б, і збрехала ще тисячу разів. Тільки б Він був поряд!

– Я радий, – посміхнулись його очі й бідолашний спробував простягнути руку до її живота, але не зміг. Застогнав і полишив поки пестоці відсутнього нащадка на потім...

Кіру від втрати свідомості знову врятував Костянтин Павлович. Він рішуче зайшов до палати й сказав:

– Все, молодята! У вас попереду ціле життя. Перепрошую, Тимуре Анваровичу, але до Вас просяться спеціалісти, а Кіру я наразі забираю. Вона вчора дуже перехвилювалась, чекаючи під операційною. Тому їй треба відпочивати.

Тимур кивнув і було зрозуміло, що його світлий розум та доброта не постраждали навіть у страшній катастрофі. Кіра пішла на вихід спиною і все вдивлялась у його прекрасні очі.

– Лікарю, а нам дозволять побачитися перед сном? – молила пташка.

– Думаю, це можливо. Одужуйте, пане Буянов! Ваша дружина сильна

жінка і вона в надійних руках, – почула Кіра і перелякалась, що лікар зараз скаже правду про їх дитинку. Вона швидше вийшла в коридор і знову кинулась медику на шию:

– Костянтинне Павловичу, він питав про дитину. Я не змогла... Звісно не від страху за себе, а за нього. Можна я скажу пізніше? – вона здригалась у лікаря на грудях і його халат знову був мокрим.

– Ти правильно зробила, дівчинко. Я ж сказав, що ти сильна і це правда. Тільки зав'язуй ти з цим мокрим ділом, бо я сушити не встигаю! – намагався розрадити молоду жінку досвідчений медик. Вона так чекала, так просила у Бога і людей зустрічі з найдорожчим у світі. А тепер побачила і стала ще сумнішою, адже їх об'єднавала неоціненна втрата.

Розділ 22. Зізнання

В «наливайці» на Туполева, за гастрономом, гидко тхнуло брудними п'яницями й гидким тютюном.

– Давай ще по одній! – ляпнув по сідницях жінку, що працювала в цьому відстійному закладі Руслан Горін і хрипло розсміявся. Він, думав, що зробив нещасній приємно. Але ж вона навіщось працювала саме тут. Може жила поряд, або більше ніде не могла влаштуватись.

Та не встигла рум'яна дамочка виконати замовлення місцевої «знаті», як до задимленого приміщення увійшов місцевий дільничий.

– Атас, хлопці! Пан капітан завітав на наш вогник. Привіт, начальнику! – дехто спокійно привітався, а дехто намагався миттю вислизнути, але дільничий вправно перекрив міцною рукою вихід та відкинув втікача назад.

– Стояти, громадяни алкоголіки! Приготували документи та виклали на стіл. Валентино, ти знову до пива горілку підмішуєш? Що ти мені головою киваєш, смердить же на пів кварталу! Люди поряд ходити гидують...

Законослухняні п'яненко чоловіки дістали зі своїх засмальцьованих рваних кишень документи та виклали на брудну стійку.

– Фу! Валю, чого в тебе так брудно завжди? До цього ж столу державний документ прилипне так, що в руки не взяти, – зморщився звиклий до особливостей закладу капітан. Жінка схопила брудну ганчірку й почала протирати поверхню. А дільничий згріб паспорти до купи та по черзі передивлявся їх. Він повернув документи всім назад, та не знайшов сьогодні жодного порушника правопорядку. Але одного паспорта не вистачало.

– А твій де? Я що двічі повинен питати? – звернувся капітан до Горіна.

– Начальнику! Ти з дуба впав, чи що? Самого Руслана Горіна не впізнаєш? Та мене без паспорта ще пів століття пізнавати будуть...

– Це точно, бо саме ти мені й потрібен, зірка екрану. Зав'язуй з цією гидотою й пішли, – взяв каскадера за рукав капітан. Але той висмикнув плече та невдоволено сказав:

– Я ще не допив! Куди ти мене волочеш, начальнику? Я сьогодні автографів не роздаю.

– Нічого-нічого! Зміниш трішки свій насичений графік у відділенні. Тебе там слідак страшенно зачекався, – він знову міцно взяв Горіна за рукав та й повів на вихід. – А ти, Валю, зав'язуй зі своєю бормотухою, бо закрию точку нафіг!

Вже на вулиці, капітан продовжив:

– Горін! От навіщо ти стільки п'єш? Ти ж лікувався.

– Пане капітане, так горбатого ж тільки могила виправить! А я ще зі Словаччини горбатий. Впав дуже невдало. Ось з того часу й лікую рани...

– Фу! Та не дихай ти у мій бік, бо мене зараз знудить, – помахав рукою в повітрі капітан і вони вже підійшли до відділення поліції.

– Начальнику, ти хоч натякни: з якого переляку притягуєш? Я ж нічого не зробив! – дивувався Горін.

– Зараз я тебе здам слідчому і ти йому будеш розповідати де і що «не робив». А я, від гріха, піду подихаю свіжим повітрям. Як ви взагалі п'єте в таку спеку?

Дільничний радо вручив це страхіття, що колись було відомою на всю країну людиною, та й пішов собі у справах геть. А вже інший капітан ввічливо показав Горіну на стілець та ще кілька хвилин щось писав. Потім не витримав, налив у склянку води й сказав:

– Випийте, будь ласка, а потім почнемо розмову.

Старий каскадер радо ковтнув воду, бо сушило його страшенно й мовчки втупився червоними очима в слідчого.

– Горін Руслан Миронович, 1975 року, народжений в місті Києві, зареєстрований та проживає по вул. Академіка Туполева 23, квартира 10. Наразі на пенсії по інвалідності. Я нічого не наплутав?

– Та, ні! Все правильно. Ну, хіба що мої заслуги не перерахували, – гордо сказав п'яниця.

– Зараз перерахую. Вісімнадцятого липня де перебували? Швиденько згадуємо, бо це дуже важливо, – ввічливо говорив з Горіним слідчий.

– Пане капітане, Ви жартуєте? Я вчорашнього дня не пам'ятаю зовсім, а ви питаєте мене про липень, – спочатку розсміявся алкоголік, але потім почав пронизливо кашляти.

– Та ні! Мені наразі зовсім не до жартів. Ось дивіться, – слідчий розвернув до Горіна ноутбук і запустив запис камери. Але каскадер тільки примружив очі та пожалівся:

– Начальнику! Я ж там ні хріна не бачу, в цих ваших коміксах. А

окуляри я вдома забув. Не беру, знаєте, до спілкування з друзями. Бо вони буйні бувають, а оптика наразі дорогуша. Що ви мені за кіно там показуєте?

– Дуже цікаве кіно, містере Горін. Чи ви лише по Європі каскадерили? А ще вісімнадцятого липня, о 13.30, так неслись по Бориспільській трасі, що спричинили серйозне ДТП, у якому дуже постраждали люди. Та й рух на величезному шматку дороги призупинили на кілька годин. Багатьом зірвали зустрічі, виконання завдань та замовлень... А ви кажете: «Нічого не пам'ятаю».

– А! Ви про це? – навіть не відмовлявся від сказаного Руслан. – Ну так, люблю я поганяти на своєму Мерині. Ще й дощ періщив. А хіба там щось сталося? Я не знав, – закопилів губу каскадер і «включив дурня». Ну не був він аж настільки дурним, щоб не побачити у дзеркалі, як після його крутого віражу автомобіль позаду злетів на зустрічну смугу, зачепив вантажівку та покотився по узбіччю шкереберть. А ця тварюка навіть не зупинилась!..

– Громадянине Горін, ви затримані за статтею 286, частини друга й третя Кримінального кодексу, поки що на сорок вісім годин. Ви можете звернутись за послугами до свого адвоката, бо він вам точно знадобиться. У цій ДТП серйозно постраждав наш колега, тому навряд чи хтось добровільно захоче вас захищати. Але ж державний захисник, вам звісно буде наданий.

– От халепа! Казав я тій дурисвітці, що не треба! А вона: «Полякай його, Горін!» Ось і долякались. А що там хтось загинув? – добродушно видавав секрети події каскадер. – Пане капітане, а можна ще трішки водички? Сушить страшенно!

Слідчий подав йому ще склянку води й дуже настирливо попрохав:
– З цього місця, будь ласка, детальніше!

– Та куди ж уже детальніше? Моя баба зла була на свого колишнього. Ось і попросила мене трішки полоскотати нерви тому франту. А я ж не вишибала якийсь. Тому й вирішив по-старому, на авто, поганяти його

трохи. Бог свідок, пане слідчий, я не хотів, щоб аж так все вийшло, – жадібно допивав воду Горін.

– Тобто маємо зізнання та ще й замовника кримінального злочину, так?
– роздухарився слідчий, бо дуже швидко розколов падлюку.

– Виходить, що так. Звісно мені самому воно й не потрібне було. Теж мені зірка екрану! Я частіше за нього в телику миготів, – якимось подитячому розмірковував наразі Горін. А слідчий поклав перед ним папір і ручку.

– Пишіть зізнання та детально вкажіть прізвище, ім'я й по батьковій замовниці ДТП.

– Слушайте, от чого вас в тих академіях навчають? Ну, якщо я говорю, що колишнього замовила? То, же Буянова Вікторія Євгеніївна, а в дитинстві Краснова. В школу ми з нею разом ходили. Та вона ще з тих часів шалавою була, хоча розумною. В універі навчалась. Там і зустріла свого Буянова. Дітей нарobili, але ж вона ще стільки ліжок облазила! А той розумник все невинних захищав і нічогісінько не бачив. Я взагалі не розумію: ну поїхала вона до Англії з дітьми, то чого назад приперлася? Ще й претензії Тимурчику пред'являти почала. Капітане, я вам чесно скажу: всі баби дурні навіки... Ось тільки писати наразі я нічого не можу. Руки тремтять дуже й очі не бачать. Ви напишіть, що треба, а я підпишу. Дайте мені ще водички та відправляйте до камери. Голова розколюється, а там у вас прохолодно, я й відпочину. Оце розказав - і навіть легше стало. Ну, не хотів я того, що сталося! Та й в новинах бачив ту «кашу» на трасі. А вони тепер хоч живі? – з надією в голосі запитав Горін і жадібно допивав воду.

– Вважатимемо, що так. І молися Богу, щоб у людей все добре склалося. Бо підеш по 115-й, а там будуть діяти зовсім інші правила. Черговий! Забери цього до камери, – скомандував слідчий і почав гуглити адресу Вікторії Буянової.

Не краща за свого дружка, п'яна Віка сиділа вдома біля відчиненого вікна й курила. Сем десь завіялась засмагати з хлопцями на Десну й

полишила матір сумувати одну-однісіньку. Звісно все вийшло з-під контролю. Бо спочатку вони з Горіним пили разом і згадували минуле. А в той злочасний день, вісімнадцятого липня, Саманта попросила підвезти її на зустріч з батьком. І вже точно абсолютно випадково ті солоденькі молодята відлітали на курорт. Сем вийшла до Мерседеса Горіна та всі збирались їхати на Святошин, але Віку наче чорт поплутав! Не дивлячись на дощ, вона з дочкою попхалася на метро, а Руслана Горіна попрохала «трохи полякати» молодят, в дорозі до аеропорту. Та старий п'яниця перестарався й Віка, звісно, бачила репортаж з Бориспільської траси. Правда, нічого не уточнялось про стан потерпілих, тому вона вирішила побувати вдома у Тимура. Але її туди не пустили. До Горіна вона вже більше не ходитиме, обрид їй цей смердючий алкаш. Ось і сидить «бідолашна» та жаліє себе.

У двері хтось постукав. Дзвінка в батьківській квартирі Віки не було ще до поїздки в Лондон, але вона все збирається колись відремонтувати квартиру, тоді й поставить. А зараз навстіж розкрила двері та хотіла скрикнути: «Якого біса?»

Але перед нею стояв хлопець у поліційній формі та був дуже гарним. Він навіть чимось нагадав Вікторії стриптизера Чарліка. Хоча цей був менше накачаний і вже представився:

– Дільничий інспектор Дзюба. Ви Вікторія Буянова?

– Так пане лейтенанте, я. Прошу, заходьте, – погасила в попільничці сигарету Віка.

Хлопець переступив поріг та продовжив:

– Збирайтесь. Я повинен доставити Вас на розмову до слідчого.

– А з якого приводу? З моєю донькою все в порядку? – згадала, що вона мати Вікторія.

– Певно, що так. Бо я до вас зовсім в іншій справі. Паспорт захопіть, будь ласка.

– Боже, яких тільки гарних хлопців наразі в поліцію беруть! – намагалась загравати нещасна, але її чомусь напала гикавка й Віка попила води. – Спека неймовірна, пане дільничий?

Вона вийшла зі свого занедбаного дому й навіть не розуміла, що може повернутись до нього зовсім не скоро.

Розділ 23. Сильні духом

Ось і зійшлися кінці з кінцями в дорожній пригоді на Бориспільській трасі. Як кажуть: скільки клубочку не витись... І Жанна Корсун, коли ділилась здогадами з чоловіком, звісно мала рацію. Виходить жартома, але саме родина Корсунів повідомила Вікторії Буяновій про неймовірно щасливі будні з життя її колишнього чоловіка. І закрутилась завірюха в голові мстивої жінки!

Тому наразі Корсуни «замолювали свої гріхи» перед Буяновими, як тільки могли. Жанна, що працювала керівником турагенції, знайшла спосіб повністю повернути кошти за нездійснену поїздку Кіри й Тимура до Франції. А Вадим, з сином Андрієм, воювали наразі на своєму – адвокатському фронті, й у них це зовсім непогано виходило. Настирливі адвокати змусили страхову компанію сплатити Тимуру Буянову дійсно пристойну суму за вщент розтрошену новеньку Мазду. І всіх цих коштів було достатньо на реабілітаційні та відновлювальні процедури скаліченого адвоката.

Та й в окремій палаті центральної київської лікарні, де намагається мляво, але одужувати добрий і сміливий Тимур Буянов, сталися деякі зміни. Його молоду дружину лікар вже виписав, як і обіцяв, але додому Кіра не поспішала. В підвалі лікарні знайшлося стареньке крісло, в котрому маленька колібрі планувала проводити дні та ночі, поряд зі своїм Коханим, аж доки він не зможе повернутися з нею додому.

– До завтра, Тимуре Анваровичу! У Вас все непогано виходить, бо Ви наполегливий і терплячий. Але не перенапружуйтеся, щоб не нашкочити, – сказав фізіотерапевт і вже збирався вийти з палати, та його ледве не збила з ніг крихітна дівчина. Кіра влетіла і вдарилася об

мускулисте тіло медика.

– Перепрошую, Марате! Я страшенно незграбна, але ж дуже поспішаю. Хочу, щоб все тепленьке було, – цвірінькала пташка та вже забула про нього і розкладала смаколики біля чоловіка на тумбочці. А він милувався своєю вірною колібрі й промовив:

– Кірочко-зіронько, не треба так жваво бігати. Ти звісно з самого початку дуже добре тримаєшся, але ж будь обережнішою з нашою крихіткою...

Тепер Кіра забула про смаколики й про те, що вони охолонуть та опустилась перед ліжком Тимура на коліна.

– Ти чого? – здивовано спитав він.

– Прости мене грішну, Тимурчику! Не можу я більше мовчати... Немає в мені ніякої нашої крихітки. Автотроцца забрала нашу дитинку. Я не знала: як тобі про це сказати...

– Що? Немає? – застогнав Буянов і всі сьогоднішні процедури ледве не пішли «коту під хвіст». Але він лише побілів немов стіна, переборов душевний біль та розумом перемиг емоції. – Встань, маленька, прошу... Ти невинна.

– Але ж я тобі збрехала! – плакала Кіра.

– Так. Заради мого ж блага. І я вчинив би так само. Йди до мене, – вже міг простягнути до неї руку Тимур.

Кіра обережно лягла на краєчок ліжка й пригорнулась до неймовірно дорогого тіла. Такі солодкі відчуття наповнили зараз її наболілу душу, що вона закрила прекрасні смарагдові очі та попросила:

– Можна я ще трішки побуду так близенько? Це найкраще, що є у моєму житті: чути твоє серце, бути з тобою одним-цілим. Більшого я не бажаю. А потім, якщо проженеш - я зрозумію.

– Ти найбільший здобуток у моєму житті. Не дипломи та навіть не мої дурні діти, а ТИ. Благословенна мрія, котру подарував мені Господь для

щастя й розради. Навіщо ж мені тебе проганяти? – відповів Тимур і сам з насолодою горнувся щокою до золотавої голівки, яка пахла медом і квітами.

Кіра не витримала й почала тихенько цілувати його чарівне обличчя те, за яким так гірко сумувала довгий і страшний місяць. Дуже обережно, спираючись на лікоть, вона пестила вустами його очі й шовкові брови та торкалась долоньками шиї й волосся... Тимур блаженствував від її ласки й розумів, що він повертається до нормального життя, бо відчував себе страшенно збудженим. Яке щастя, що деякі функції організму не постраждали! Йому важко було робити різкі рухи, тому Буянов попросив:

– Пташечко, поцілуй мене як раніше, – дівчина опустила до його губ і вони злились давно забутим, найчарівнішим поцілунком та розтанули серед світів у своєму блаженстві... – Нікуди не відпущу. Ти моє найсолодше диво світу. А зараз прошу тебе: заблокуй стільцем двері.

– Коханий, ти здурів? Я не можу наражати тебе на таку небезпеку. І взагалі - це сором! Тут навколо крутяться тисячі людей, – почервоніла Кіра.

– Господи! Де ти взялась така сумлінна й сором'язлива? Добре, не треба. А спати будеш коло мене? Прошу: не йди у той куток. Мені спина не так болітиме, коли ти будеш усю ніч поруч, – хитрував досвідчений чоловік, а його очі просто випромінювали сяйво.

– Добре, я згодна. Але тільки на краєчку і лише тихенькі поцілунки. Може дійсно так ми скоріше переможемо твій біль? Я знаю, Тимурчику, наше кохання все на світі переможе! Ось тільки їжа вся захолола, – встала з його плеча Кіра й сумно подивилась на тумбочку.

– Та байдуже. Що там у тебе? Бо я голодний, наче звір, – посміхнувся Тимур і Кіра звично сіла на стільці, біля ліжка, та розстелила на грудях коханого чистий рушничок. Вона дбайливо годувала своє земне диво й отримувала наразі найбільшу насолоду, дивлячись, як він їсть. Вони грайливо посміхались і танули в очах одне одного. Ось це і є те саме: споріднення душ і тіл. Коли від шматочка, що з'їв твій найдорожчий на

землі, відчуваєш насолоду.

А ще через місяць Тимура Буянова, спеціальним автомобілем, перевезли додому. Звісно, ходити він ще не міг та й не досяг поки особливих успіхів у поверненні до звичайного життя. Але його маленька колібри була готова до будь-чого, тільки б Коханий знаходився поряд. Дякуючи все тій же адвокатській конторі «Корсун і син» та дивному багатому дядькові, що опікувався центральною лікарнею – Тимур отримав гарний сучасний візок. Він був багатофункціональним й тепер Тимур Анварович спускався у двір пандусом, яким раніше жартома бігав за Кірою.

Звісно це порівняння навіює сум, але головне, що ВОНИ були вдома і разом. Правда, гроші від продажу Кіриноного будиночка, що так і не знадобились для операції – миттю розтанули на ліки. Та Буянови й тут не здалися. Вони обоє працювали тим, що в багатьох відсутнє... Головою! Кіра продовжила переклади українською й повернулась до блогерства. Не соромлячись, Буянови розповідали в мережі таким же постраждалим в аваріях людям, як вижити та не зламатись. Тимур Анварович допомагав студентам з курсовими та дипломними роботами. А студентка Буянова настирливо продовжувала своє заочне навчання і впевнено підходила до випускного року. Взагалі в боротьбі за нормальне життя час йде важко, але швидко. Найтяжчою видалась слизька зима. Та з першими променями весняного сонця просинається не тільки природа, а й до людей надходять нові сили.

Весь час працюючи над своїм тілом, в березні Тимур Буянов вперше зіп'явся на ще слабкі ноги. Але він мав намір нормально ходити й зупинити адвоката на шляху до цього бажання не могло нічого в світі. А головне, коли він дивився в ті вірні й закохані смарагдові очі – то забував про слабкість і біль та знав, що обов'язково танцюватиме з Нею...

П'яниця-каскадер кинув пити, бо відбував покарання на звичайній зоні. А в жіночій колонії сиділа, за свій «жарт» над колишнім чоловіком, Вікторія Буянова. Син Тимура та Вікторії не повернувся додому зі Сполученого Королівства, бо вже мав там свою родину. І Тимур Буянов по праву вважав себе дідусям маленького Кевіна. А Саманта, що була

присутня на навчанні в Лондонському університеті права – тепер кваліфіковано перекладала з купки в купку кримінальні справи, що з'являлись в роботі контори «Корсун і син» та відповідала на дзвінки.

Одного яскравого травневого ранку сусіди висотки страшенно зраділи, бо побачили свого відомого пожилиця, хоч і з палицею в руці, але під ручку з чарівною маленькою дружиною. Тимур ходив поки не дуже вправно, але ж ходив! І сьогодні, на своїх двох, він милувався високим весняним небом. Навколо все квітло й розносило такі неймовірні солодкі аромати, що серце саме рвалося з грудей та співало.

Наразі Тимур пригорнув до себе Кіру й піднесено сказав:

– З весною тебе, моя кохана колібри! Ми пройшли вже такі тяжкі випробування, що доля просто зобов'язана надалі дарувати нам щастя та блаженство довгі роки. Хоча в найскрутніші хвилини, завдяки твоєму промінцеві у пітьмі, я б ні за що не здався.

– Тобто я можу розраховувати, мій коханий адвокате, на весняні квіти в подарунок? – жартувала Кіра, коли вони проходили повз їх знакове місце: сміттєві баки у дворі.

– Звісно можете, моя красуне! – притис дружину за плеченько Тимур. – Треба якось на річницю нашої зустрічі прикрасити їх. Уявляєш: люди виходять викинути сміття, а баки обвішані різноколірними кульками...

– Та ми можемо й не чекати до річниці, бо в нас з тобою вже свято, – дістала Кіра Буянова з кишені маленьку штучку, від якої втрачають розум багато чоловіків і жінок, коли побачать. Ось і Тимур Буянов зупинився десь в тому місці, де Її вперше зустрів та скрикнув від неймовірного щастя... Адже з крихітного віконця до них говорила Доля: «Тепер ви точно станете батьками!»

І вже нічого у світі не перешкодить цим двом, сильним духом, людям бути найщасливішими на землі!